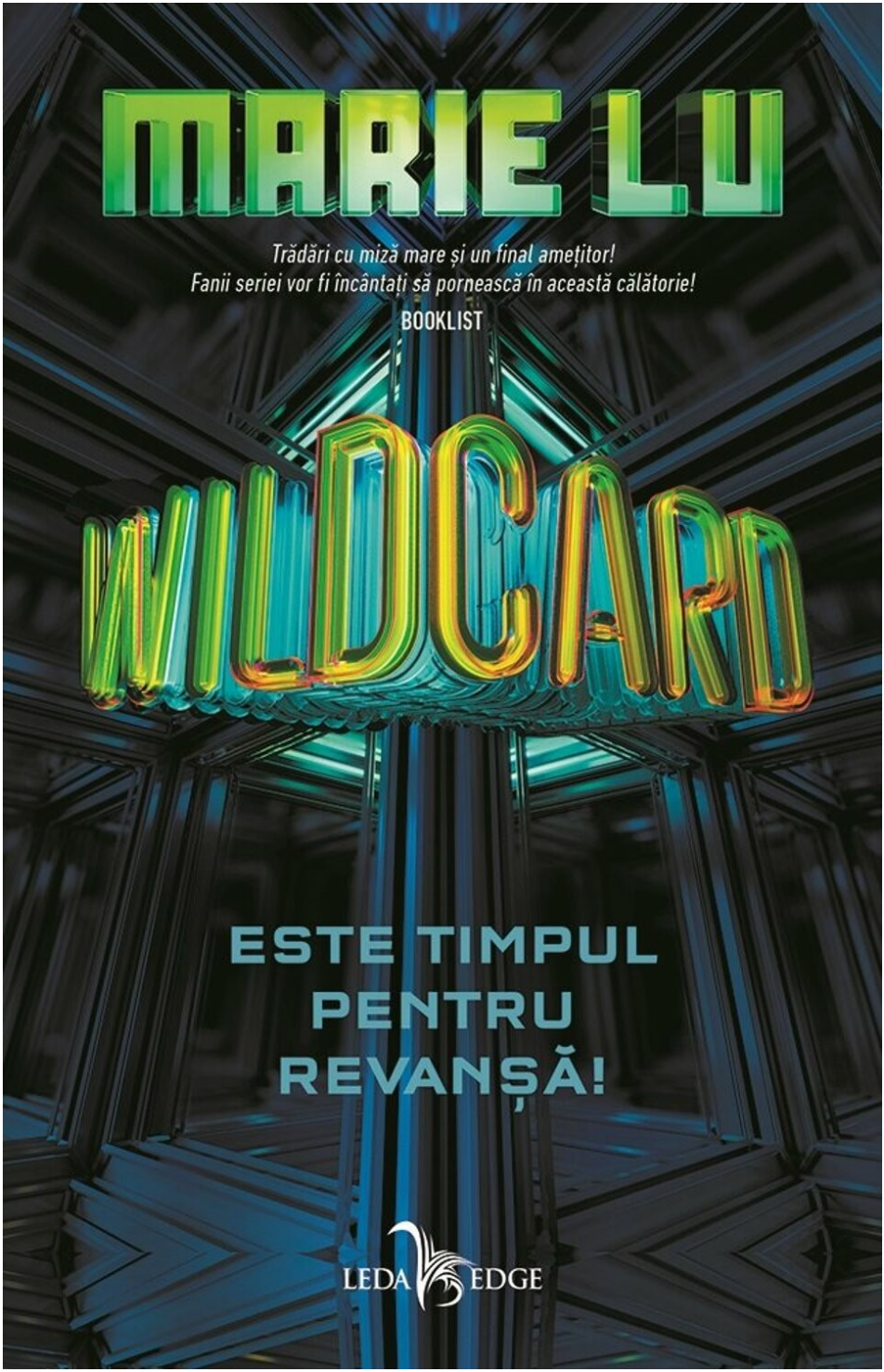

MARIE LU
Trădări cu miză mare și un final amețitor!
Fanii seriei vor fi încântați să pornească în această călătorie!
BOOKLIST
WILDCARD
ESTE TIMPUL PENTRU REVANȘĂ!
LEDA EDGE

Colecţie coordonată de
Shauki Al-Gareeb

MARIE LU

WILDCARD

Volumul 2

Traducere din limba engleză și note de
IULIA DROMERESCHI

CORINT BOOKS
2018

Redactare: Alina Bâltâc
Tehnoredactare computerizată: Stejărel Decu-Jerep
Design copertă: Wes L. Cockx-CREAM

Marie Lu, *WILDCARD*
Copyright © 2018 Xiwei Lu
All rights reserved.
First published în English language by G.P. Putnams Sons, an imprint of Penguin Random House LLC

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LED A EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978–606–793–447–2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Lu, Marie
Warcross / Marie Lu; trad.: Iulia Dromereschi. —
Bucureşti: Corint Books, 2017–2018 2 vol.
ISBN 978–606–793–141–9
Vol. 2: Wildcard. – 2018. — ISBN 978–606–793–447–2
I. Dromereschi, Iulia (trad.)
821.111

Cuprins

DISTRICTUL SHINJUKU..... 12

Tokio, Japonia..... 12

1..... 12

2..... 31

3..... 47

4..... 50

5..... 61

6..... 71

7..... 76

8..... 85

9..... 101

10..... 107

11..... 115

12..... 125

13..... 137

14..... 150

15..... 155

16..... 168

17.....182
18.....190
19.....200
20.....208
21.....224
22.....231
23.....246
24.....250
25.....258
26.....264
27.....267
28.....279
29.....291
30.....304
31.....319
32.....329
ORAŞUL CHIYODA.....338
Tokio, Japonia.....338
33.....338
34.....344
35.....352
MULŢUMIRI.....359

Pentru Primo, care mă motivează întotdeauna

Alte subiecte, pe scurt: sediile forţelor poliţieneşti din întreaga lume sunt asaltate, pentru a treia zi consecutiv, de mulţimi copleşitoare. Jacob „Asul” Keegan, creierul unui cunoscut grup infracţional, a intrat, în această dimineaţă, într-o secţie de poliţie din arondismentul 8 din Paris şi s-a predat autorităţilor, fără îndoială, o mişcare neaşteptată, care i-a lăsat pe mulţi încremeniţi de uimire, în Statele Unite, doi fugari de pe lista FBI a celor mai căutaţi zece infractori au fost găsiţi decedaţi, în ambele cazuri, cauza morţii a fost sinuciderea. Acestea au fost ştirile dimineţii.

TOKIO SUN
ŞTIRILE DIMINEŢII

În visul meu, sunt împreună cu Hideo.

Ştiu că este un vis, fiindcă ne aflăm într-un pat alb, la etajul superior al unui zgârie-nori pe care nu l-am mai văzut, într-o cameră construită în întregime din sticlă. Dacă mă uit la podea, pot vedea prin ea zecile şi zecile de niveluri de sub noi, tavan-podea, tavan-podea, până când acestea dispar undeva în depărtare, adâncindu-se în burta pământului.

Până la urmă, poate că nici nu există chestia asta, teren solid.

Chiar dacă razele blânde ale zorilor se strecoară în încăpere, alungând albastrul fad al nopţii şi îmbrăcându-ne pielea într-o lumină untoasă, o mantie imposibilă de stele se desenează clar pe cer, acoperindu-l cu scânteieri aurii şi albe. Dincolo de dormitor, oraşul, ale cărui lumini reflectă aştrii, se întinde la nesfârşit, până când dispare şi el în pâlcul de nori de la orizont.

E prea mult! În orice direcţie aş privi, dau de infinitate. Nu ştiu în ce parte să cad.

Apoi, buzele lui Hideo îmi ating clavicula, iar confuzia mea se risipeşte, făcând loc unei călduri plăcute. *E aici!* Îmi dau capul pe spate, cu buzele întredeschise şi pletele fluturând, şi îmi întorc privirea spre tavanul de sticlă şi constelaţiile de deasupra noastră.

— Îmi pare rău, şopteşte el, cu vocea transformată în ecou în mintea mea.

Clatin din cap şi mă încrunt. Nu îmi amintesc pentru ce îşi cere scuze, iar ochii lui sunt atât de trişti, încât nici nu vreau să îmi amintesc. *Ceva nu este în regulă. Dar ce?* Am senzaţia că nu ar trebui să mă aflu aici.

Hideo mă trage mai aproape. Senzaţia se

intensifică. Prin pereţii de sticlă, arunc o privire spre oraş, întrebându-mă dacă nu cumva întinderea aceea nesfârşită nu arată cum ar trebui sau dacă stelele de pe cer sunt cele care mă neliniştesc. *Ceva nu este în regulă...*

Mă încordez la pieptul lui Hideo. El se încruntă şi îmi cuprinde faţa cu mâinile. Vreau să îi răspund la sărut, dar mă distrage o mişcare în celălalt capăt al camerei.

Cineva se află acolo. Cineva cu trăsăturile ascunse de un coif întunecat şi purtând o armură neagră pe de-a-ntregul.

Îl privesc şi tot ce e făcut din sticlă se sparge.

DISTRICTUL SHINJUKU
Tokio, Japonia

1

Opt zile până la ceremonia de închidere a campionatului de Warcross

Cineva mă urmăreşte.

Cineva mă priveşte pe ascuns; sentimentul ăsta nu îmi dă pace. Simt fiori pe şira spinării în timp ce-mi croiesc drum pe străzile inundate de ploaie din Tokio ca să mă întâlnesc cu Cavalerii Phoenix. Mă tot uit peste umăr. Trecătorii merg grăbiţi, într-un şuvoi continuu de umbrele colorate şi costume *business,* tocuri înalte şi haine supradimensionate. Nu pot să nu-mi imaginez feţele lor posomorâte, îndreptate spre mine, indiferent pe unde aş apuca-o.

Poate că este paranoia care vine la pachet cu

slujba de vânător de recompense. *Te afli pe o stradă aglomerată,* îmi spun. *Nu te urmăreşte nimeni.*

Au trecut trei zile de când s-a activat algoritmul lui Hideo. Teoretic, acum, lumea ar trebui să fie mai sigură ca niciodată. Orice persoană care a folosit noile lentile de contact produse de Henka Games – măcar o dată – ar trebui să se afle sub controlul lui Hideo, incapabilă să încalce legea sau să facă rău unei alte persoane.

Doar cei câţiva care folosesc în continuare lentilele beta, aşa ca mine, nu sunt afectaţi.

Aşadar, nu ar trebui să-mi fac griji că sunt urmărită. Algoritmul n-ar permite nimănui să-mi facă vreun rău.

Dar, chiar în timp ce mă gândesc la asta, încetinesc ca să mă uit la coada care s-a format în jurul unei secţii de poliţie. Probabil sunt sute de oameni. Cu toţii se predau autorităţilor pentru orice lucru ilegal pe care l-au făcut vreodată, de la amenzile de parcare neplătite la găinării, chiar şi pentru crime. De trei zile încoace, asta se petrece.

Ochii îmi fug spre capătul străzii, unde poliţia a ridicat o baricadă. Oamenii legii ne îndreaptă grăbiţi spre o rută ocolitoare, pe o altă arteră. Luminile unei ambulanţe se izbesc de ziduri, dând la iveală o targă acoperită, ridicată în vehicul. Trebuie doar să arunc o privire la ofiţerii care arată spre acoperişul unei clădiri din apropiere ca să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Un alt infractor a sărit în gol, spre moarte. Sinuciderile de acest gen au împânzit buletinele de ştiri.

Iar eu am dat o mână de ajutor.

Îmi înghit cu greu stânjeneala şi mă întorc. O întunecime subtilă şi totuşi de neocolit se oglindeşte în

privirile tuturor.

Habar n-au că în minţile lor s-a strecurat cineva şi le-a îngenuncheat liberul arbitru.

Hideo.

Gândul ăsta este suficient pentru a mă face să mă opresc în mijlocul străzii şi să închid ochii. Încleştez şi descleştez pumnii, iar inima îmi tresare la numele lui. *Sunt o idioată!*

Cum poate gândul la el să mă umple deopotrivă de silă şi de dorinţă? Cum de pot să mă uit, oripilată, la coada de oameni care aşteaptă în ploaie, în faţa unei secţii de poliţie, şi totuşi să mă înroşesc la visul cu mine şi Hideo în pat, cel în care îi mângâi spatele?!

Am terminat-o! Uită de el! Deschid ochii şi merg mai departe, încercând să-mi înăbuş furia care mă macină.

Când pătrund în sălile încălzite ale unui centru comercial din Shinjuku, ploaia cade într-o perdea unduitoare, mânjind trotuarul alunecos cu reflexiile luminilor aruncate de neoane.

Nu că furtuna ar putea împiedica pregătirile pentru apropiata ceremonie de închidere a Campionatului Internaţional de Warcross. Cu lentilele beta puse, văd drumurile şi aleile secundare codate în nuanţe de stacojiu şi auriu. Acum, străzile fiecărui district din Tokio îmi apar marcate în culorile celei mai îndrăgite echipe din cartier. Deasupra capului meu explodează un aranjament fabulos de artificii virtuale, care străpung cerul întunecat cu izbucniri de lumini multicolore. Echipa favorită a districtului Shinjuku se numeşte Cavalerii Phoenix, aşa că artificiile de aici capătă forma unui fenix care se înalţă, arcuindu-şi gâtul în flăcări într-o ipostază victorioasă.

În fiecare zi a următoarei săptămâni, vor fi anunţaţi cei mai buni zece jucători ai campionatelor din acest an, desemnaţi în urma votului tuturor fanilor Warcross. Cei zece vor concura apoi în cadrul unei turneu al vedetelor, organizat în timpul ceremoniei de închidere, şi îşi vor petrece următoarele douăsprezece luni ca nişte celebrităţi de necontestat înainte să joace din nou, în primăvara viitoare, la ceremonia de deschidere, la fel ca atunci când am pătruns eu fraudulos într-una, am întrerupt-o şi, fără să vreau, mi-am dat peste cap întreaga viaţă, ajungând în punctul în care mă aflu acum.

Trecătorii poartă cu mândrie costume asemănătoare cu ale favoriţilor de anul acesta. Văd câteva sosit ale lui Asher, purtându-i ţinuta din jocul nostru de campionat din Lumea Albă. Cineva este Jena, altcineva, Roshan. Alţii discută cu aprindere despre finală. Este evident că s-a petrecut ceva necurat şi au apărut lucruri care n-ar fi trebuit să se afle în joc.

Fireşte, eu am făcut asta.

Îmi aranjez mai bine masca, lăsându-mi părul-curcubeu să-mi fluture neglijent pe umeri, de sub gluga pelerinei de ploaie. Cizmele îmi scârţâie pe trotuar. Am un chip oarecare, virtual, aplicat peste al meu, deci oamenii care poartă ochelari sau lentile NeuroLink nu mă vor vedea ca pe o străină. Pentru puţinii care nu le poartă, masca ar trebui să acopere suficient cât să mă facă să mă pierd în mulţime.

— *Sugoi!*[1] exclamă cineva care trece pe lângă mine şi, când mă întorc, văd două fete cu ochii mari care rânjesc spre părul meu.

Cuvintele pe care le rostesc în japoneză apar

1 „Super!” (lb. japoneză, în orig.) (n. trad.).

traduse în engleză în câmpul meu vizual.

— Uau! Mişto costum de Emika Chen!

Fac un gest de parcă ar dori să mă fotografieze, iar eu intru în joc, făcând semnul victoriei cu degetele. *Sunteţi şi voi sub controlul lui Hideo?* mă întreb.

Fetele dau din cap a mulţumire şi pleacă mai departe. Îmi aranjez skateboardul electric agăţat de umăr. Este o deghizare temporară bună, să pretind că sunt eu însămi, însă, pentru cineva obişnuit să îi urmărească pe alţii, tot mă simt ciudat de vulnerabilă.

Emi! Ai ajuns?

Mesajul lui Hammie îmi apare în faţa ochilor sub formă de text transparent şi are darul să mă relaxeze. Zâmbesc din instinct şi grăbesc pasul.

Imediat!

Ar fi fost mai uşor, să ştii, dacă veneai cu noi.

Arunc iar o privire peste umăr. Cu siguranţă ar fi fost mai uşor, dar, ultima dată când fusesem alături de coechipierii mei, Zero aproape că ne ucisese pe toţi într-o explozie.

Oficial, nu mai sunt Cavaler. Oamenii ar pune întrebări dacă ne-ar vedea împreună în seara asta.

Dar ai fi mai în siguranţă.

Sunt mai în siguranţă aşa.

Mi-o pot închipui oftând. Îmi retrimite adresa barului.

Ne vedem curând!

Străbat mallul şi ies pe partea cealaltă. Aici, străzile colorate din Shinjuku se transformă în aleile dubioase din Kabukicho, districtul cu felinare roşii al oraşului Tokio. Umerii mi se încordează. Nu este o zonă *nesigură* – cu siguranţă nu, comparativ cu cea din New York, de unde vin eu –, dar zidurile sunt pline de ecrane sclipitoare care fac reclamă serviciilor oferite de fete frumoase şi băieţi chipeşi, cu părul făcut ţepi, dar şi de nişte afişe mai ciudate, pe care nu prea vreau să le pricep.

Manechine virtuale, îmbrăcate în ţinute sumare, se învârt prin faţa barurilor, invitând trecătorii să intre. Mă ignoră când îşi dau seama că profilul meu este al unei străine şi îşi revarsă atenţia asupra localnicilor, mult mai tentanţi din punct de vedere financiar.

Totuşi, grăbesc pasul. Niciun district cu felinare roşii din lume nu este sigur.

Mă strecor pe o alee îngustă, la marginea Kabukicho. *Aleea Urinei* se numeşte acest amalgam de străduţe. Cavalerii l-au ales fiindcă este închis pentru turişti în timpul sezonului de Warcross. Gărzi de corp în costume se află la intrările şi ieşirile aleilor, alungând trecătorii curioşi.

Renunţ la deghizare pentru o clipă, ca să îmi vadă identitatea reală. Unul dintre paznici face un semn din cap şi mă lasă să intru.

Ambele laturi ale aleilor sunt pline de băruleţe unde se vinde sake şi de standuri cu *yakitori*[2]*.* Prin uşile de sticlă fumurie, îi văd pe membrii altor echipe. Stau cu spatele la mine, făcându-şi de lucru pe lângă grătare fumegânde şi certându-se pe un ton ridicat din cauza unor proiecţii virtuale de pe pereţi care prezintă interviuri cu jucătorii. Mirosul ploii proaspete se pierde între aromele de usturoi, miso şi carne prăjită.

Îmi scot pelerina de ploaie, o scutur, o împăturesc şi o strecor în rucsac. Apoi, mă îndrept spre ultimul bar. Este ceva mai mare decât celelalte şi se află cu faţa spre o alee tăcută, blocată din toate părţile. Intrarea îi e luminată de un şir de felinare de culoarea cireşelor, iar bărbaţi îmbrăcaţi în costume sunt postaţi strategic în jurul ei. Una dintre gărzile de corp mă observă şi se dă la o parte, invitându-mă să trec.

Păşesc sub lumina felinarelor şi pătrund prin uşa glisantă. Un val de căldură mă învăluie.

Ai ajuns la barul Midnight Sense!
+500 pet. Scor zilnic: +950
Nivelul 36 / N 120 064

Mă aflu într-o încăpere confortabilă, cu câteva scaune aşezate în jurul unui bar, unde un bucătar este ocupat să dispună strategic boluri cu *ramen*[3]*.* Se opreşte să îmi anunţe sosirea.

Mă întâmpină o rundă de saluturi, căci toţi se întorc de îndată spre mine.

2 Frigărui japoneze din carne de pui (n. red.).

3 Supă tradiţională japoneză, foarte consistentă, de obicei pe bază de carne de pui sau de porc, la care se adaugă tăiţei şi alte ingrediente, după dorinţă: ciuperci, ou, alge etc. (n. trad.).

Iată-i pe celebra Hammie, Hoaţa noastră, şi pe Roshan, Scutul! Asher, Căpitanul, stă pe unul dintre scaunele înalte, cu elegantul său fotoliu cu rotile pliat la spatele lui. Chiar şi Tremaine, care, teoretic, joacă pentru Brigada Demonilor, este aici. Îşi ţine coatele proptite pe bar, când mă salută prin aburul care i se ridică din bol. Stă la distanţă de Roshan, care-şi face de lucru cu un rozariu sub formă de brăţară şi îşi ignoră în mod mai mult decât evident fostul iubit.

Echipa mea! Prietenii mei! În timp ce le privesc feţele, senzaţia stranie că sunt urmărită dispare.

Hammie îmi face semn. Mă strecor, recunoscătoare, pe scaunul liber de lângă ea. Bucătarul îmi aşază în faţă un bol cu *ramen* şi se îndepărtează, ca să ne ofere intimitate.

— Tot oraşul sărbătoreşte, mormăi eu. Oamenii n-au idee ce a făcut Hideo.

Hammie începe să-şi adune buclele într-un coc voluminos, în vârful capului. Apoi, schiţează un semn cu bărbia spre ecranul virtual unde se desfăşoară scene din finală.

— Ai ajuns la ţanc! răspunde ea. Hideo e pe punctul de a face un anunţ.

Ne uităm la ecran, iar Hammie îmi toarnă o ceaşcă de ceai. Acum, vedem o sală plină de reporteri, cu privirile aţintite la o scenă imensă, aşteptând nerăbdători apariţia lui Hideo. Kenn, directorul artistic al Warcross, şi Mari Nakamura, directorul executiv al Henka Games, se află deja acolo, şuşotind între ei.

Sala de pe ecran începe să clocotească în clipa în care Hideo îşi face apariţia. Îşi netezeşte poalele sacoului înainte să traverseze scena cu paşi mari, spre colegii săi, cărora le strânge mâinile cu graţia lui

obişnuită.

Chiar şi să-l văd pe un ecran mă copleşeşte, de parcă tocmai ar fi intrat pe uşa barului. Este acelaşi băiat pe care l-am urmărit toată viaţa, chipul la care m-am oprit să mă holbez la chioşcurile de ziare şi la televizor. Îmi înfig unghiile în tejghea, încercând să nu arăt cât de stânjenitor de slabă mă face asta să mă simt.

Hammie observă. Îmi aruncă o privire plină de înţelegere.

— Nimeni nu se aşteaptă să fi depăşit momentul, îmi spune ea. Ştiu că încearcă să cucerească lumea şi alte cele, dar, îmbrăcat aşa, în costum, arată mai bine decât un model la o prezentare de modă Balmain.

Asher se încruntă.

— Sunt aici!

— Nu am spus că aş vrea *să ies* cu el, răspunde Hammie, mângâindu-i obrazul.

Privesc cum Hideo şi Kenn discută în şoaptă şi mă întreb ce ştiu Kenn şi Mari despre planurile lui Hideo. Oare întreaga companie a fost implicată de la bun început? Ar fi posibil să păstrezi un asemenea secret? Ar participa atât de *mulţi* oameni la ceva atât de cumplit?

— După cum ştiţi cu toţii, începe Hideo, în timpul finalei campionatului de anul acesta, a fost activat un energizant care a oferit avantaj uneia dintre echipe, Cavalerii Phoenix, în faţa celeilalte, Andromeda. După ce am analizat situaţia împreună cu echipa artistică – se opreşte să îl privească atent pe Kenn –, am ajuns la concluzia că energizantul nu a fost activat de unul dintre jucători, ci de o terţă parte. Am decis, prin urmare, că cea mai bună cale de rezolvare ar fi să

organizăm rejucarea partidei dintre echipele Andromeda şi Cavalerii Phoenix peste patru zile. În concluzie, şi ceremonia de închidere va întârzia cu patru zile.

Conversaţia izbucneşte imediat în jurul meu. Asher se lasă pe spate şi se încruntă la ecran.

— Păi, uite că se întâmplă, ne spune tuturor. Se rejoacă, e oficial. Avem trei zile să ne pregătim.

Hammie soarbe o gură de tăiţei.

— O rejucare oficială, spune ea, fără urmă de entuziasm în voce. Nu s-a mai întâmplat în toată istoria campionatului.

— Mulţi o să-i deteste pe Cavalerii Phoenix, adaugă Tremaine. Deja se aud strigăte de „Trişorii!” din celelalte baruri.

Asher ridică din umeri.

— Nimic nou sub soare! Nu-i aşa, Blackbourne?

Chipul lui Tremaine este lipsit de expresie. Încântarea noii partide se pierde, în timp ce continuăm să privim ecranul. Nu rejucarea reprezintă marea ştire. Dacă reporterii ar şti ce face Hideo de fapt cu NeuroLink…

Sunt obosit de toate ororile lumii, îmi spusese. *Aşa că le voi forţa să ia sfârşit.*

— Ei bine, începe să vorbească Roshan, trecându-şi mâna peste faţă, dacă Hideo este deranjat de orice s-ar fi petrecut în ultimele câteva zile, o ascunde foarte bine.

Tremaine se concentrează la ceva din propriul câmp vizual şi tastează repede pe bar. Cu câteva săptămâni în urmă, n-aş fi suportat să împart spaţiul cu el. Încă nu îl simpatizez, nici pe departe, şi tot aştept să mârâie şi să-mi spună iarăşi Prinţesa Piersicuţă,

însă, deocamdată, e de partea noastră. Iar nouă ne este de folos orice ajutor putem primi.

— Ai găsit ceva? îl întreb.

— Am descoperit cifre reale cu privire la câţi oameni au noile lentile, răspunde Tremaine în timp ce se reazemă de spătar şi oftează. Nouăzeci şi opt la sută.

Tăcerea care s-a lăsat e atât de grea, încât aş putea să o tai cu cuţitul. Nouăzeci şi opt la sută dintre utilizatori sunt sub controlul algoritmului lui Hideo. Mă gândesc la cozile lungi şi la banda de izolare instalată de poliţie. Amploarea fenomenului mă ameţeşte.

— Şi ceilalţi doi la sută? îngaimă Asher.

— Sunt cei care folosesc încă lentilele beta sau care nu au făcut încă trecerea, răspunde Tremaine. Aceia sunt în siguranţă, deocamdată.

Priveşte în jurul său.

— Noi, fireşte, şi câţiva dintre jucătorii oficiali, fiindcă am primit lentilele beta înainte ca versiunea integrală să fie lansată. Mulţi dintre cei din Lumea Întunecată, pun pariu. Şi puţinii oameni din lumea întreagă care nu folosesc absolut deloc NeuroLink. Atât. În rest, cu toţii sunt prizonieri.

Nimeni nu mai vrea să adauge nimic. Nu o spun cu voce tare, însă ştiu că nu o să putem rămâne prea mult cu lentilele beta. Se zvoneşte că acestea vor descărca un programel care le va transforma în lentile cu algoritm în ziua ceremoniei de închidere.

Adică peste opt zile.

— Mai avem şapte zile de libertate, spune Asher într-un târziu, dând glas gândurilor noastre. Dacă vreţi să jefuiţi o bancă, asta e şansa voastră!

Mă uit la Tremaine.

— Ai avut noroc să mai găseşti informaţii despre algoritm?

Clatină din cap şi ne arată tuturor un ecran. Este un labirint de litere lucitoare.

— Nici urmă de el. Vedeţi asta? zice el şi se opreşte să ne arate un blocaj în cod. Secvenţa principală de autentificare? Ar trebui să fie ceva acolo.

— Adică e imposibil să existe un algoritm acolo, mă grăbesc să răspund.

— Da, e imposibil. De parcă ai privi un scaun care pluteşte în aer şi nu e legat de niciun fir.

La aceeaşi concluzie am ajuns şi eu, după ce mi-am petrecut ultimele nopţi nedormite, căutând eventuale hibe ale algoritmului NeuroLink, dar nu am găsit nimic. Indiferent în ce chip şi-ar implementa Hideo creaţia, mi-e imposibil să îmi dau seama cum face.

Oftez.

— Singurul mod de a-l accesa ar putea fi prin intermediul lui Hideo însuşi.

Pe ecranul mare, Hideo răspunde acum la întrebările presei. Are un aer serios, o poziţie relaxată şi părul ciufulit artistic. La fel de pus la punct ca întotdeauna. Cum de reuşeşte să-şi păstreze calmul? Mă aplec în faţă, de parcă, în puţinele clipe petrecute împreună în timpul relaţiei noastre pasagere, aş fi putut înţelege la ce se gândeşte.

Visul de noaptea trecută îmi trece din nou prin minte şi aproape că îi simt mâinile mângâindu-mi braţele goale, îi văd expresia pierdută. „Îmi pare rău”, şoptise. Apoi, silueta întunecată apăruse în colţul încăperii. Sticla din jurul nostru se spărsese.

— Şi tu? spune Tremaine, trezindu-mă din reverie.

Ai vreo noutate de la Zero? L-ai contactat pe Hideo?

Inspir adânc şi clatin din cap.

— Nu am contactat pe nimeni. Încă.

— Doar nu te gândeşti la propunerea lui Zero, nu?

Asher îşi sprijină capul cu o mână şi mă priveşte îngrijorat.

Este aceeaşi expresie pe care mi-o servea când era Căpitanul meu, de fiecare dată când considera că urma să nu îl ascult.

— Nu face asta! Este clar o capcană.

— Hideo a fost o capcană, Ash, spune Hammie. Şi nimeni nu şi-a dat seama.

— Mda, însă Hideo nu a încercat niciodată să ne arunce dormitorul în aer, mormăie Asher. Uite ce e, chiar dacă Zero vorbeşte serios când spune că şi-ar dori ca Emi să i se alăture în încercarea de a-l opri pe Hideo, trebuie să existe condiţii. Nu e tocmai un cetăţean model. Ajutorul lui poate aduce mai multe probleme decât ne permitem.

Tremaine se sprijină acum cu coatele de tejghea. Încă nu sunt obişnuită să îi citesc pe chip o îngrijorare autentică, însă mă linişteşte. Îmi aminteşte că nu sunt singură.

— Dacă tu şi cu mine colaborăm, Em, putem încerca să evităm ajutorul lui Zero. Trebuie să existe indicii despre Sasuke Tanaka undeva, acolo.

— Sasuke Tanaka a dispărut fără urmă, spune Roshan.

Vocea lui gravă este rece şi tăioasă. Roshan învârteşte nişte tăiţei în jurul beţişoarelor.

Tremaine îi aruncă o privire.

— Întotdeauna există urme, răspunde el.

Asher vorbeşte înainte ca lucrurile să devină

ciudate între Roshan şi Tremaine.

— Dar dacă l-ai contacta mai întâi pe Hideo? Dacă i-ai spune că ai aflat că fratele lui trăieşte? Ai spus că el a creat totul – Warcross, algoritmul – din cauza fratelui său, nu? N-ar face tot ce îi stă în puteri pentru el?

În gând, îl văd pe Hideo privindu-mă. *Tot ce fac este din cauza lui*. Îmi spusese asta cu doar câteva săptămâni în urmă, când, învăluiţi de aburii dintr-un gheizer, priveam cum se nasc stelele.

Încă de atunci punea algoritmul la cale. Cuvintele lui capătă acum un nou sens, iar eu mă retrag în mine şi căldura acelei amintiri se transformă în gheaţă.

— Asta dacă Zero chiar *este* fratele lui, răspund.

— Crezi că nu e? Doar am văzut cu toţii.

— Spun că nu pot fi sigură, adaug în timp ce amestec tăiţeii în bol, fără să fiu capabilă să mănânc.

Hammie îşi înclină gânditoare capul, iar eu văd cum i se învârt rotiţele creierului de şahistă.

— Ar putea fi cineva care a furat identitatea lui Sasuke. Cineva care încearcă să deruteze lumea folosindu-se de numele unui băiat mort.

— Clonare, murmur eu.

Cunosc termenul pentru asta fiindcă am făcut-o chiar eu, cu ceva timp în urmă.

— Emi nu îi poate spune lui Hideo ceva atât de important dacă nu e adevărat, continuă Hammie. L-ar putea face să acţioneze necugetat. Avem nevoie de dovezi.

Roshan se ridică brusc. Scaunul îi alunecă pe podea, în spate, cu un hârşâit. Privesc spre el şi văd că ne întoarce spatele şi se îndreaptă spre ieşire, prin uşa glisantă.

— Hei! strigă Hammie. Eşti bine?

Se opreşte să ne privească.

— Bine?! Stăm aici şi discutăm despre cum ar trebui Emi să se arunce într-o situaţie care ar putea să o ucidă?

Ne oprim din conversaţie cu toţii şi lăsăm cuvintele să plutească în aer. Nu am mai simţit niciodată o furie autentică în vocea lui Roshan, iar felul în care sună pare greşit.

Îşi priveşte coechipierii, apoi ochii i se opresc asupra mea.

— Nu îi datorezi nimic lui Hideo, îmi spune, încet. Ai făcut ce ai fost angajată să faci. Nu este răspunderea ta să cercetezi mai adânc – trecutul lui Zero, ce s-o fi petrecut între el şi Hideo, nici măcar ce pune la cale să îi facă.

— Emi este cea care… începe Asher.

— De parcă ţi-ar fi păsat vreodată de ce are ea nevoie! se răsteşte Roshan.

Ridic o sprânceană, surprinsă.

— Roshan! spune Asher, privindu-l cu atenţie.

Dar Roshan strânge din buze.

— Uite ce, dacă echipa lui Zero este hotărâtă să îl oprească pe Hideo, atunci lasă-l *pe el* să se ocupe de asta! Lasă-i să se atace reciproc! Fă un pas în spate şi părăseşte lupta! Nu trebuie să faci asta şi niciunul dintre noi nu ar trebui să insiste.

Înainte să pot răspunde, Roshan se întoarce şi iese în aerul nopţii. Uşa pendulează în urma lui şi se trânteşte cu zgomot. În jurul meu, ceilalţi expiră.

Hammie clatină din cap când o privesc.

— Fiindcă el e prezent, mormăie fata, făcând semn spre Tremaine, Roshan e prost dispus.

Tremaine îşi drege glasul, vădit incomodat.

— Are dreptate, spune el, într-un târziu. Mă refer la pericol.

Mă uit la spaţiul care fusese ocupat de Roshan şi îmi imaginez rozariul alunecându-i în jurul încheieturii. În câmpul vizual, scris cu litere mici, albe, ultimul mesaj de la Zero încă aşteaptă în arhivă.

Oferta mea rămâne valabilă.

Hammie se lasă pe spate şi îşi încrucişează braţele.

— *De ce* continui povestea asta? mă întreabă ea.

— Soarta lumii nu este un motiv suficient de bun?

— Nu, trebuie să fie mai mult decât atât.

Iritarea mea creşte.

— Tot ce se întâmplă acum este din cauza mea. Am fost implicată direct.

Hammie nu renunţă în ciuda tonului meu tăios.

— Dar ştii că nu este vina ta. Spune-mi, atunci, *de ce*?

Ezit, fiindcă nu vreau să recunosc. Într-un colţ al câmpului meu vizual, văd profilul lui Hideo, conturat cu verde. Este treaz şi online. E suficient ca să mă facă să vreau să mă conectez cu el.

Detest că are încă această putere de atracţie asupra mea. În fond, cu toţii avem o persoană la care nu ne putem abţine să ne gândim obsesiv. Nu e ca şi cum nu m-aş fi bucurat de flirturi care au venit şi au plecat în câteva săptămâni. Şi totuşi…

E mai mult decât un flirt, o recompensă sau o ţintă. Este legat pentru totdeauna de trecutul meu. Acel Hideo care a furat liberul arbitru al lumii este acelaşi Hideo care a suferit după fratele lui într-atât, încât s-a

ales cu o şuviţă permanentă de argintiu în părul întunecat. Acelaşi Hideo care-şi iubeşte părinţii. Acelaşi Hideo care, cândva, m-a ridicat din întuneric şi m-a provocat să visez la o viaţă mai bună.

Refuz să cred că nu e decât un monstru. Nu pot să stau şi să mă uit cum se scufundă aşa. Continui fiindcă trebuie să-l regăsesc pe acel băiat, inima care bate sub toate minciunile sale. Trebuie să-l opresc ca să-l salvez.

Cândva, a fost mâna care m-a tras la suprafaţă. Acum, vreau să fac acelaşi lucru pentru el.

●●●●●

Când părăsim barul, e trecut de miezul nopţii, iar ploaia s-a redus la o ceaţă fină. Ici, colo, câte un trecător. Primii doi jucători din echipa vedetelor au fost deja anunţaţi, iar siluetele lor virtuale plutesc acum sub fiecare felinar din oraş.

HAMILTON JIMENEZ, SUA | CAVALERII PHOENIX
PARK JIMIN, COREEA DE SUD | OGARII SĂLBATICI

Hammie abia dacă aruncă o privire imaginilor cu cele mai bune mişcări ale ei din joc, care dansează acum sub stâlpii felinarelor.

— Ar trebui să te întorci cu noi, îmi propune ea, cercetând împrejurimile.

— Voi fi OK, o liniştesc eu. Dacă într-adevăr mă urmăreşte cineva, atunci e mai bine să nu îmi urmărească şi coechipierii.

— Este Kabukicho, Em.

Îi arunc un zâmbet obosit.

— Aşa, şi? Algoritmul lui Hideo se aplică majorităţii oamenilor. De ce m-aş putea teme?

— Foarte amuzant, răspunde Hammie, ridicând exasperată din sprâncene.

— Uite ce este, nu trebuie să umblăm de colo-colo împreună. Ştii că asta ne transformă într-o ţintă ademenitoare. Te sun când ajung la hotel.

Hammie înţelege nota finală din vocea mea. Buzele i se răsucesc de frustrare, însă apoi încuviinţează şi se îndepărtează.

— Da, ai face bine, îmi aruncă peste umăr, făcându-mi cu mâna în timp ce grăbeşte pasul.

O privesc cum li se alătură celorlalţi şi se îndreaptă spre staţia de metrou, unde îi aşteaptă un vagon privat. Încerc să mi-i imaginez pe fiecare, înainte să devină celebri, când au ajuns pentru prima oară în Tokio, dacă s-au simţit sau nu suficient de invizibili să ia metroul. Dacă s-au simţit singuri.

După ce coechipierii mei dispar în ceaţa ridicată de ploaie, mă întorc cu spatele.

Sunt obişnuită să călătoresc singură. Totuşi, singurătatea mă apasă mai tare acum, iar spaţiul din jurul meu pare mai pustiu fără ei. Îmi vâr din nou mâinile în buzunare şi încerc să ignor modelul masculin virtual care îmi sare în faţă, zâmbind, invitându-mă, în engleză, într-unul dintre cluburile de pe stradă.

— Nu, mersi, îi răspund.

Dispare imediat, apoi se postează la intrarea clubului şi caută un alt potenţial client.

Îmi vâr iute restul părului sub glugă şi merg mai departe. Cu doar o săptămână în urmă, aş fi mers,

probabil, alături de Hideo, cu braţul lui înconjurându-mi talia, cu haina lui peste umeri. Ar fi râs, poate, la vorbele mele.

Dar acum sunt pe cont propriu, ascultând plescăitul singuratic al cizmelor mele în bălţile murdare de pe stradă. Ecoul apei care picură de pe semnele de circulaţie şi reclame mă distrage. Sună ca paşii cuiva. Senzaţia că sunt urmărită revine.

O vibraţie îmi răsună în urechi. Mă opresc, pentru o clipă, la o intersecţie, înclinându-mi capul într-o parte şi în alta, până ce zbârnâitul se opreşte.

Privesc iar pictograma încadrată cu verde a lui Hideo din câmpul meu vizual. Unde e acum şi ce face? Îmi imaginez că îl contactez, că silueta lui virtuală apare în faţa mea, iar întrebarea lui Asher îmi răsună în minte. Dar *dacă* i-aş spune despre legătura dintre Zero şi fratele lui? Ar fi chiar atât de rău să văd ce s-ar întâmpla, chiar dacă nu sunt sută la sută sigură?

Îmi încleştez dinţii, supărată pe mine fiindcă îmi caut scuze ca să-i aud vocea. Dacă mă îndepărtez suficient de el şi mă concentrez pe treaba asta de parcă ar fi o slujbă adevărată, poate că nu îmi voi mai dori atât de mult să îl aud.

Vibraţia îmi răsună iar în urechi. De data asta, ascult cu atenţie. Nimic. Doar câţiva trecători mai sunt acum pe stradă, fiecare doar o siluetă indescriptibilă. *Poate încearcă cineva să îmi acceseze codul*. Încep să îmi inspectez sistemul NeuroLink, ca să mă asigur că e totul în ordine. Textul verde pluteşte pe ecran, iar scanarea nu indică probleme.

Asta până refuză să îmi finalizeze diagnosticul mesajelor.

Mă încrunt, dar, înainte să pot studia situaţia, tot

textul dispare, înlocuit de o singură propoziţie.

Încă aştept, Emika!

Fiecare firicel de păr de pe ceafă mi se ridică. Este de la Zero.

2

Mă răsucesc pe loc, pe trotuar, cercetând fiecare siluetă de pe stradă. Reflexiile colorate se înceţoşează în noaptea umedă. Felinarele arată, dintr-odată, ca nişte oameni, şi fiecare pas îndepărtat sună de parcă s-ar îndrepta spre mine.

O fi aici? Oare el mă urmărea? Aproape că mă aştept să văd o siluetă cunoscută mergând în spatele meu, cu trupul îmbrăcat în armură şi cu faţa ascunsă de acel coif negru, opac.

Dar nu e nimeni acolo.

— Au trecut doar câteva nopţi, şoptesc ca pentru mine, iar cuvintele mi se transpun în scris. Ai auzit vreodată de timp de gândire?

Ţi-am dat timp.

Iritarea se transformă în teamă. Cu dinţii încleştaţi, grăbesc pasul.

— Poate că ăsta e felul meu de a-ţi spune că nu sunt interesată.

Chiar nu eşti?

— Chiar deloc.

De ce nu?

— Poate fiindcă ai încercat să mă ucizi.

Dacă te voiam moartă, ai fi fost.

Simt din nou fiori pe şira spinării.

— Încerci să mă convingi cumva să îţi accept oferta? Nu de alta, dar nu prea îţi iese.

Sunt aici să îţi spun că eşti în pericol.

Se joacă, aşa cum face mereu, dar ceva din tonul lui mă îngheaţă. Îmi dau seama că, poate, îmi pătrunde chiar acum prin scuturi, săpând prin fişierele mele, căutând în *mine.* Cândva, mi-a furat Amintirile cu tata. Ar putea să o facă iar.

— Singurul pericol pe care l-am înfruntat vreodată ai fost *tu.*

Atunci n-ai mai dat de mult prin Lumea Întunecată.

Bârlogul Piraţilor îmi apare dintr-odată în faţa ochilor. Mă dau înapoi la schimbarea neaşteptată. Cu doar o secundă în urmă, mă aflam pe o stradă din oraş. Acum, sunt sub puntea unei corăbii de piraţi.

Tremaine a avut dreptate. Mulţi dintre cei din Lumea Întunecată folosesc încă lentilele beta, fiindcă algoritmul lui Hideo nu le-ar permite niciodată să ajungă dedesubt. Nava pare plină de oameni virtuali, cu toţii adunaţi în jurul unui cilindru de sticlă din

centrul cârciumii. Este ecranul care afişează loteria asasinatelor.

Întotdeauna eşti prima alegere, nu?

Parcurg lista cu privirea. Unele nume îmi sunt cunoscute; sunt capi mafioţi şi şefi de găşti, politicieni şi câteva celebrităţi. Apoi…

Iată-mă! Emika Chen. Sunt chiar în capul listei, iar lângă numele meu e o recompensă de cinci milioane de note.

Cinci milioane de note pentru uciderea mea!

— Cred că glumeşti! reuşesc să îngaim.

Bârlogul Piraţilor dispare la fel de repede cum a apărut, iar eu mă aflu din nou în Kabukicho.

Mesajele lui Zero se succed rapid.

Doi asasini îşi croiesc drum pe stradă.
Te vor ajunge înainte să cobori în staţie.

Simt cum muşchii mi se încordează. Am văzut ce li se întâmplă celor care ajung pe lista aceea şi, pentru un preţ atât de mare, asasinatele reuşesc aproape întotdeauna.

Timp de o fracţiune de secundă, îmi doresc ca algoritmul lui Hideo să afecteze pe toată lumea, dar îndepărtez iute acest gând.

— De unde ştiu că nu i-ai trimis chiar tu? şoptesc.

Pierzi vremea! Fă dreapta la
următoarea intersecţie. Intră în mail şi coboară
la subsol. Acolo te aşteaptă o maşină,

de cealaltă parte a străzii.

O maşină? Ca să vezi, până la urmă, nu am fost paranoică. Aşadar, mă urmărise, poate şi calculase rutele pe care le-aş fi putut alege după ce mă despărţisem de Cavaleri.

Privesc disperată în jur. Poate că Zero mă minte, poate că e doar unul dintre jocurile lui. Accesez directorul şi încerc să îl sun pe Asher. Dacă ceilalţi sunt încă în apropiere, pot să vină să mă ia. Pot...

Nu îmi duc gândul la bun sfârşit. Din spatele meu se aude o împuşcătură, iar glonţul îmi şuieră aproape de gât, ştirbind zidul.

Un glonţ*. O împuşcătură.* Un val de teroare mă scaldă brusc.

Mă arunc la pământ. Pe stradă, un trecător strigă şi o ia la goană, lăsându-mă singură. Privesc peste umăr, căutându-mi urmăritorii, şi, de data asta, văd o umbră deplasându-se pe lângă o clădire, în noapte. Surprind apoi o altă mişcare de cealaltă parte a străzii. Mă ridic în picioare.

Răsună o a doua împuşcătură.

Panica îmi cuprinde iute simţurile, ameninţând să învăluie totul. Sunetele vin spre mine de parcă aş fi sub apă. Ca vânător de recompense, am mai auzit împuşcături, zăngănitul gloanţelor poliţiei trase în sticlă şi în zid, însă intensitatea momentului este ceva cu totul nou. Nu am fost niciodată ţinta chiar eu.

I-o fi trimis Zero? Dar m-a avertizat să fug. Mi-a spus că sunt în pericol. De ce să fi făcut asta, dacă el ar fi atacatorul?!

Trebuie să gândesc.

Mă lipesc de zid, îmi arunc placa la pământ şi sar

pe ea. Lovesc cu călcâiul, iar skateboardul ţâşneşte în faţă, cu un şuier ascuţit. Zero spusese că mă aştepta o maşină la următoarea curbă. Mă ghemuiesc cât pot de jos pe placă, având mâinile prinse de o parte şi de alta a acesteia, apoi mă îndrept spre capătul străzii.

Un glonţ îmi trece pe lângă picior – prea aproape – şi îmi loveşte placa. Un altul îmi desprinde o roată.

Sar, chiar când placa se izbeşte scurt de zid, mă rostogolesc şi ţâşnesc în picioare, însă tenisul mi se prinde într-o crăpătură a trotuarului. Mă împleticesc. În spate aud paşi. Închid ochii, în timp ce mă chinui să mă ridic din nou. Asta a fost! Din clipă în clipă, voi simţi durerea ascuţită a unui glonţ străbătându-mi trupul.

— După colţ! Du-te!

Tresar la auzul vocii neaşteptate.

Ghemuită lângă mine este o fată cu un fel de fes negru, care aproape că îi acoperă ochii. Poartă ruj închis la culoare şi are ochii cenuşii şi duri ca oţelul, fixaţi asupra siluetelor de pe stradă. În mână are un pistol, iar în jurul încheieturii, o cătuşă. Pentru o clipă, cred că e reală, apoi un val virtual de albastru o face să sclipească. Habar n-am cum face, dar pare gata-gata să îşi ia zborul, iar chipul îi e împietrit, fără să trădeze nici cea mai mică urmă de nelinişte.

Cu o secundă în urmă, nimeni nu se aflase lângă mine. Parcă a apărut din piatră seacă.

Îşi aţinteşte privirea asupra mea.

— Du-te!

Cuvântul plesneşte ca un bici.

De data asta, nu mai ezit şi ţâşnesc pe stradă.

Ea se ridică şi se îndreaptă spre unul dintre asasinii cu glugă. Păşeşte cu un calm aproape straniu. Atunci când atacatorul ridică braţul să o ochească, fata

reacţionează. Când trage, ea şi-a întors deja corpul într-o parte, evitând glonţul şi ridicând propria armă. Îl împuşcă pe atacator, iar gestul aproape că e fluid. Ajung la colţul străzii şi privesc înapoi, chiar când glonţul ei îmi nimereşte asasinul în umăr. E aruncat în spate, căzând cât colo.

Cine naiba e fata asta?!

Zero nu spusese nimic despre o persoană care ar lucra cu el. Poate că nu au nicio legătură unul cu celălalt. Ar putea fi chiar unul dintre atacatorii mei, care încearcă să mă zăpăcească asumându-şi rolul de salvator.

Am ajuns deja la complexul de malluri. Îmi fac loc prin mulţimea de oameni speriaţi, în timp ce îmi croiesc drum în jos pe primele scări. *La subsol,* îmi răsună cuvintele în minte. Din depărtare, aud sirenele poliţiei văitându-se pe ultima stradă pe care m-am aflat. Cum de au ştiut să vină aici atât de repede?!

Apoi, îmi amintesc de trecătorul care strigase şi o luase la fugă după primul foc de armă. Dacă folosea lentilele noi, afectate de algoritm, reacţia ar fi putut declanşa NeuroLink să contacteze poliţia. Ar fi fost oare posibil? Era genul de caracteristică pe care Hideo ar fi putut să o adauge.

Când ajung la capătul scărilor şi ţâşnesc prin ieşirea de urgenţă, îmi dau seama că fata cu ochii cenuşii se află deja acolo, cumva, grăbindu-se în pas cu mine. Clatină din cap când mă vede deschizând gura, ca să o întreb ceva.

— Nu e timp de asta acum! Grăbeşte-te! îmi spune, cu o voce încordată.

Fac mecanic ce îmi comandă.

În timp ce mergem, analizez repede informaţiile pe

care le am despre ea. Cam puţin. La fel ca mine, pare să opereze sub o identitate falsă, fiindcă numeroasele conturi de profil plutesc deasupra ei goale şi înşelătoare. Este atât de concentrată şi de sigură pe ea, încât îmi dau seama că a mai făcut astfel de lucruri şi înainte.

Ce fel de lucruri? Să ajute o persoană urmărită să ajungă în siguranţă? Sau să o păcălească, pentru ca aceasta să-şi afle moartea?

Tresar la acest gând. Nu e un pariu pe care să-mi permit să-l pierd. Dacă încearcă să mă izoleze de ceilalţi vânători de recompense rivali, sau aşa ceva, atunci trebuie să profit de orice şansă ca să fug.

Subsolul centrului comercial este organizat cu standuri asemenea celor de cosmetice dintr-un mall newyorkez, doar că toate chioşcurile de aici etalează deserturi decorate opulent. Torturi, spume, ciocolate, toate ambalate atât de fragil, încât arată mai puţin a mâncare şi mai mult a bijuterii. Luminile sunt scăzute, fiindcă etajul se închide pe timp de noapte.

Gonesc pe lângă standurile întunecoase, în spatele fetei. Ea trece foarte aproape de o vitrină cu prăjituri şi loveşte geamul de sticlă cu cotul. Aceasta se sparge.

O alarmă începe să geamă deasupra noastră.

Mulţumită, fata vâră o mână în vitrină şi scoate o prăjitură *mochi*[4] decorată cu fulgi de aur. O scutură de praful de sticlă înainte să o ducă la gură.

— Ce faci? strig, acoperind vacarmul.

— Ne fac loc, răspunde ea, cu gura plină, şi ridică braţul spre tavan. Alarma îi va speria pe unii dintre ei.

4 *Mochi,* poate cel mai îndrăgit desert japonez, este o prăjitură mică, rotundă, cu o textură uşor lipicioasă şi diferite umpluturi: pastă de fasole roşie, alune pisate, nuci, pastă de susan sau fructe (n. red.).

Fata înşfăcă pistolul cu şi mai multă hotărâre şi ridică şi cealaltă mână, făcând o serie de gesturi subtile în aer. În câmpul vizual îmi apare o invitaţie.

Doreşti să te conectezi cu [nul]?

Aştept o secundă, înainte să accept. În faţa ochilor îmi apar dungi aurii, fluorescente, care ne ghidează pe calea stabilită de ea.

— Urmeaz-o dacă mă pierzi! îmi strigă ea peste umăr.

— Cum să îţi spun? întreb.

— E atât de important acum?

— Dacă mă atacă cineva şi nu suntem una lângă cealaltă, voi şti ce nume să strig.

Fata se întoarce şi îmi oferă un zâmbet.

— Jax, vine răspunsul ei.

O siluetă stacojie apare în faţa noastră, ascunzându-se în spatele unui stâlp de la celălalt capăt al etajului.

Jax întoarce capul în direcţia ei, fără să încetinească. Ridică pistolul.

— Fereşte-te! îmi spune, apoi trage.

Mă arunc la podea când descarcă arma. Cealaltă persoană răspunde imediat, iar gloanţele se izbesc de stâlpi şi mai sparg o vitrină. Bubuitura îmi răsună în urechi. Jax continuă să se mişte la fel de precis, ieşind de fiecare dată din cătarea adversarului, armând pistolul, pregătindu-şi umărul şi trăgând la rândul său. Alerg lângă ea, cu capul în pământ.

Un glonţ şuieră apoi pe lângă Jax, forţând-o să se dea într-o parte, iar ea îşi aruncă fără probleme pistolul dintr-o mână în alta. Trage.

De data asta, glonţul ei îşi atinge ţinta. Auzim un icnet de agonie, iar când ridic privirea dincolo de tejghele, văd silueta prăbuşindu-se. Linia aurie care ne dictează calea o ia la dreapta, dar, înainte să o urmăm, Jax porneşte spre omul căzut pe podea.

Îşi îndreaptă pistolul spre el şi trage o singură dată.

Asasinul se zguduie o dată, violent, apoi nu se mai mişcă.

Nu durează decât o clipă, însă ecoul împuşcăturii îmi răsună în minte, asemenea unor valuri care tulbură suprafaţa apei, iar imaginea îmi joacă înaintea ochilor iar şi iar. Văd sângele împrăştiat pe perete şi balta stacojie care se întinde sub trup. Rana căscată în capul lui.

Stomacul îmi tresare violent. E prea târziu să mă opresc, aşa că mă las, pur şi simplu, la podea şi vărs cina.

Jax mă trage înapoi în picioare.

— Linişteşte-te şi vino după mine! spune ea, apoi îmi face semn cu o mişcare a capului.

Sângele de pe zid îmi apare în minte, iar şi iar. *L-a ucis mult prea uşor. E obişnuită cu asta.* Mă gândesc să fug, dar Jax m-a apărat şi nu a încercat să mă ucidă *chiar ea.* Recompensa de pe capul meu o fi mai mare dacă sunt prinsă în viaţă?

O mie de întrebări îmi stau pe limbă, totuşi mă forţez să o urmez, împleticindu-mă. Nu se mai aude niciun sunet, cu excepţia ecoului cizmelor noastre pe podea. Probabil că maşinile poliţiei şi ambulanţele sunt încă acolo unde s-au auzit împuşcăturile şi n-ar fi exclus să fi descoperit deja cineva trupul neînsufleţit lăsat în urmă de Jax.

Secundele se târăsc şi am senzaţia că trec ore

bune înainte să ajungem la destinaţie, acolo unde linia aurie se opreşte în faţa unei debarale strâmte.

Jax tastează un cifru pe panoul de securitate al uşii. Acesta străluceşte în verde, scoate un singur bip, iar uşa se deschide. Jax mă îndeamnă să intru.

Camera pare o debara obişnuită, plină cu lăzi de lemn şi cutii de carton stivuite până la tavan. Jax se sprijină de o tejghea şi începe să îşi reîncarce pistolul.

— Nu te pot duce la ieşirea normală, mormăie ea. Există o baricadă a poliţiei acolo, care blochează maşina. Mergem pe aici!

Maşina! Poate că într-adevăr lucrează cu Zero.

Mă înghesui într-un colţ şi închid ochii strâns. Parcă aş fi înghiţit acid. Împuşcătura ucigaşă îmi răsună în minte. Expir îndelung, convulsiv, şi încerc să îmi revin, fixându-mi privirea asupra pistolului, însă mâinile îmi tremură, indiferent cât de tare încleştez pumnii. Nu pot să-mi adun gândurile. De fiecare dată când încerc, se împrăştie.

Jax mă vede străduindu-mă să îmi revin. Se opreşte, face un pas spre mine şi mă prinde de bărbie cu o mână înmănuşată. Pielea este pătată de sânge. Rămân nemişcată o clipă, întrebându-mă cum poate fi atât de fermă şi de calmă după ce tocmai a împuşcat pe cineva în cap. Oare îmi va frânge gâtul ca pe o crenguţă?

— Hei! exclamă şi mă priveşte fix în ochi. Eşti bine!

Mă retrag.

— Ştiu.

Încă îmi tremură vocea.

— Bine!

La răspunsul meu, scoate iute de la spate un al doilea pistol. Fără nici o altă introducere, îl aruncă spre

mine.

Arma îmi tremură în mână.

— Cerule mare! izbucnesc speriată în timp ce ţin pistolul în faţa mea cu două degete. Ce naiba să fac cu ăsta?

— Tragi când e nevoie! sugerează ea.

Privirea mea rămâne pustie, până când Jax îşi dă ochii peste cap şi îmi smulge arma din mână. O pune din nou la centură, îşi ia propriul pistol şi scoate cartuşul din încărcător.

— Ce, n-ai mai tras niciodată cu un pistol?

— Nu cu unul adevărat.

— Ai văzut pe cineva murind?

Clatin din cap, amorţită.

— Credeam că eşti vânător de recompense.

— Sunt.

— Şi nu faci chestii din astea?

— Ce, să ucid oameni?

— Da.

— Treaba mea este să îmi prind ţintele vii, nu să le găuresc ţestele.

O privesc punând un nou cartuş în pistol.

— Crezi că ăsta ar fi un moment potrivit să întreb ce se petrece? Te-a trimis Zero?

Jax îşi vâră nemulţumită pistolul încărcat în toc. Privirea pe care mi-o aruncă e aproape compătimitoare.

— Ascultă, Emika Chen, nu-i aşa? Cu siguranţă, nu ai idee în ce te bagi.

Fără să piardă nicio secundă, scoate un cuţit dintr-una din cizme şi continuă.

— Ai cinat cu Cavalerii Phoenix în seara asta, nu?

— M-ai urmărit?

— Te-am *observat.*

Jax se îndreaptă spre cealaltă parte a debaralei, unde împinge la o parte una dintre stivele de lăzi. În spatele ei se află o uşă pe care cu greu ai putea să o remarci, un dreptunghi estompat pe perete. Îşi ia cuţitul şi îl vâră cu grijă în crăpăturile abia vizibile.

— Spune-mi că nu trebuie să-ţi explic totul, de-a fir a păr.

— Uite, hai să începem cu tine spunându-mi ce naiba s-a petrecut aici şi apoi continuăm, îi propun în timp ce îmi încrucişez braţele.

Este un mod simplu de a-mi ascunde tremurul, iar senzaţia braţelor încrucişate protector peste piept îmi dă o urmă de linişte. Mi se pare din cale-afară de periculos să îmi trădez slăbiciunea în faţa acestei fete.

— Tocmai te-am salvat de nişte asasini, spune Jax, îndreptând cuţitul spre mine. Zero te-a avertizat în privinţa lor.

Confirmarea primită din partea ei mă face din nou să mă cutremur de teamă. Mă sprijin de perete.

— Deci el te-a trimis?

Jax încuviinţează.

— Bag mâna în foc că unii dintre vânătorii aceia lucrau împreună, după cum s-au plasat de fiecare parte a străzii şi au acoperit perimetrul subsolului. Nu vor fi însă ultimii. Mulţi te vor lua în colimator, câtă vreme există premiul cel gras din Bârlogul Piraţilor.

Se apropie încet de mine şi îmi pune un fragment de metal în mână.

— Ţine asta!

Jax se îndreaptă înapoi spre uşă în timp ce continuă să meşterească distrată cu cuţitul.

O privesc, şocată.

— De ce mi se doreşte moartea?

— Legătura ta cu Hideo Tanaka nu este un motiv suficient?

Jax icneşte o dată, când i se blochează lama.

— Oamenii cred că tot ce a mers prost la jocuri, anul acesta, este din cauza faptului că ai spart codul meciului de deschidere şi că ai avut o aventură cu Hideo. Se zvoneşte şi că tu ai fost cea care a instalat energizantul acela din finală, drept răzbunare fiindcă ai fost dată afară din echipă.

Fata ridică din umeri.

— Adică… nu se înşală.

Surprinderea se transformă în furie.

— Oamenii vor să *mor* din cauza asta?

— Sunt mulţi pariori care, probabil, au pierdut bani serioşi în finala aceea. Nu contează! O vreme, o să ai asasini pe urmele tale, aşa că îţi sugerez să stai pe aproape.

Jax trage cuţitul afară şi îl apasă în alt punct al crăpăturii, apoi se împinge în el cu toată puterea.

Zero. E pentru prima dată când aud pe altcineva decât pe Hideo recunoscând că există.

— De ce te-a trimis?

Jax îşi scoate gluga neagră, dând la iveală un păr scurt, argintiu, şi mă priveşte îndelung.

— De ce? Ca să te salvez de la a deveni o pernuţă de gloanţe. Apropo, cu plăcere!

Simt furnicături în tot corpul.

Aşadar, Zero chiar fusese cinstit când mă avertizase. Sau nu?

— Nu, vreau să întreb cu ce te *ocupi!*

Se opreşte să se uite la mine.

— E nevoie de un asasin ca să oprească un altul,

nu?

O asasină. N-ar trebui să mă surprindă, oricum, nu după scena la care tocmai am asistat, însă, dintr-odată, mă gândesc iar la episodul din Bârlogul Piraţilor, unde i-am văzut pe posibilii asasini privind listele de la loterie, cu chipurile răbdătoare şi liniştite precum moartea. Poate că Jax se aflase printre ei.

Înghit în sec.

— Lucrezi pentru Zero? Faci parte din echipa care a încercat să saboteze Warcross?

Se gândeşte cu atenţie la întrebare, înainte să răspundă.

— Se poate spune şi aşa. Suntem amândoi Mantii Negre.

Mantii Negre.

Mă încrunt, gândindu-mă la toate grupurile din umbră pe care le-am cunoscut în Lumea Întunecată. Există nume mai cunoscute, fireşte: hackerii din echipa Epavă, grupul Anonimilor, dar şi bande mai mici, care aspiră la notorietate.

Mantiile Negre însă nu îmi sună familiar. Nu am idee cât de mic sau de mare este grupul, cu ce se ocupă sau care este scopul său. În lumea mea, asta e şi mai periculos. Nu se află aici să îşi facă reclamă. Sunt aici ca să provoace daune grave.

— N-am auzit de grupul ăsta, răspund.

Ridică iar din umeri.

— Nici nu mă aşteptam. Dacă ai fi auzit, aş fi intrat la idei.

— Şi dacă nici nu vreau?

— Ce nu vrei?

— Să ştiu mai multe. Dacă nu vreau să vin cu tine?

De data asta, pe buzele lui Jax se strecoară un

zâmbet abia perceptibil, care îi schimbă întreaga expresie, transformând-o în ceva sinistru. Dintr-odată, îmi dau seama că sunt blocată într-o încăpere strâmtă cu o ucigaşă de profesie.

— Atunci, pleacă! spune ea, ridicând capul şi arătând spre uşă.

Mă tachinează, îmi pune la încercare hotărârea. Din pură încăpăţânare, mă îndrept vijelios spre uşă şi apuc clanţa, gata să o deschid şi să ies pe unde am intrat. Aproape că mă aştept să simt durerea sfâşietoare a unui glonţ în spate, ca apoi să cad pe loc.

— N-ai decât, dacă intenţionezi să mori în seara asta, adaugă ea, calm, din spatele meu.

Oricât de mult m-aş detesta pentru asta, cuvintele ei mă fac să mă opresc.

— Zero ar fi dezamăgit să te piardă, continuă ea, dar nu a forţat niciodată pe nimeni să lucreze cu noi dacă nu îşi doreşte. Dacă ieşi pe uşa aceea, vei fi liberă, dar moartă. Tu alegi!

De cealaltă parte a uşii se află vânători, aşteptând să ies în goană în subsolul slab luminat... Aici însă am o asasină, care pretinde că vrea să mă ajute să fug.

Mâna mi se încleştează pe clanţă. Jax are dreptate. Voi rezista fix două secunde acolo, de una singură, confruntându-mă cu cine ştie câţi vânători, cu toţii dornici să încaseze marele premiu. Sau pot să văd cum supravieţuiesc aici, cu o aşa-numită Mantie Neagră, care, totuşi, m-a salvat, şi, până acum, pare interesată să mă ţină în viaţă.

Îmi încleştez maxilarul şi îmi forţez mâna să lase clanţa. Mă întorc să mă uit urât la Jax.

— Nu e o alegere, îi spun. Ştii asta!

Ridică din umeri şi se întoarce la ale ei.

— Îmi fac doar treaba. Zero te aşteaptă şi chiar ar prefera să fii întreagă.

Dintr-odată, dinspre uşă se aude un clinchet, iar Jax îmi face un semn cu mâna.

— Dă-mi chestia aia!

Îi arunc fragmentul metalic pe care mi-l dăduse cu puţin timp în urmă, apoi mă uit cum îl vâră înapoi în crăpătura în care declanşase clinchetul cu ajutorul cuţitului. Văd o sclipire verde, iar uşa scoate un sunet slab, apoi se deschide uşor, dezvăluind o cale subterană prăpădită, care nu pare să fi fost folosită de multă vreme. Un tunel neterminat şi abandonat. La capătul lui se zăresc scări care duc în sus, spre o rază slabă de lumină. Maşina pomenită de Zero probabil că ne aşteaptă acolo.

Rămân pe loc.

— Unde mă duci?

Jax scoate din nou pistolul şi îl sprijină de umăr. O privesc cu îngrijorare.

— Ai încredere în mine?

— Nu tocmai.

— Atunci, asta-mi răspunde la următoarea întrebare.

Jax îndreaptă pistolul spre mine şi trage.

3

Trăiesc pe frânturi ce se petrece mai departe.

Durerea cumplită din zona gâtului, după împuşcătura lui Jax. Lumea din jurul meu, înceţoşându-se. Bufnitura îndepărtată când mă prăbuşesc lângă zid. Fiorul de panică ce mă străbate, amorţeala bruscă a membrelor.

Am fost drogată.

Gândul se căzneşte să se formeze prin melasa care-mi îneacă mintea. Mă uit la Jax, care se apropie. *Ce mi-ai făcut?* Încerc să cer o explicaţie. Întregul corp îmi pare făcut din cauciuc şi, chiar dacă rămân trează, alunec într-o parte, până când ajung pe podea cât sunt de lungă, privindu-i cizmele lui Jax. Inima îmi bate repede, iar zgomotul ei îmi răsună în urechi.

Oare visez?

Nu, sunt trează. Îmi dau seama ce se petrece în jurul meu, chiar dacă totul pare că se întâmplă într-un tunel slab luminat, iar vederea mi se întunecă.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că Jax îmi pune braţul în jurul umerilor săi. Mă târăşte prin tunel către un taxi negru. Încerc să mă concentrez pe simbolul trifoiului cu patru foi de pe semnul strălucitor. Mirosul vag de piele se simte pretutindeni. Jax mă priveşte. Chipul îi e oarecum înceţoşat.

— O să fii bine! îmi spune ea, calm. Doar că nu-ţi vei aminti ce s-a întâmplat în dimineaţa asta.

Capul mi se bălăngăne, alunecând într-o parte, atunci când maşina se pune în mişcare, zguduindu-se, prin tunelul neterminat. Frânturi de lumină se strecoară ici, colo prin pasajul întunecat, iar eu îmi amintesc de fulgerarea cenuşie de pe materialul negru al scaunelor. Mă strădui să ţin minte pe unde o luăm. Inima îmi bate neregulat, ca nişte aripi de fluture.

Oare pot să înregistrez o Amintire? Încerc să deschid meniul, să trimit o invitaţie de conectare către Hammie sau către Roshan, către oricine, însă mintea mea e mult prea amorţită ca să reuşesc. Ajutor! încerc în zadar să trimit un mesaj. Ajutor! Vreau să strig numele lui Jax, dar simt că încă mă clatin, iar inima îmi

este grea.

Nivelul meu se modifică brusc atunci când ieşim din tunel, în noapte, şi, dintr-odată, suntem înconjuraţi de clădiri de birouri care se ridică de o parte şi de alta a străzii ca nişte păduri ce străjuiesc un drum. Se întind rău-prevestitor, ca nişte lucruri vii.

Bine ai venit în districtul Omotesando!
+150 pet. Scor zilnic: +150
Ai avansat un nivel!
Nivelul 85

Hotărârea mea se schimbă când văd modificarea culorilor de pe cer. Spre deosebire de Shinjuku, unde stacojiul şi auriul Cavalerilor Phoenix îmbracă totul, echipa favorită a districtului este Dragonii Iernii, aşa încât cerul de aici este acoperit cu o peliculă de albastru vălurit şi portocaliu-auriu. Stâlpii de iluminat sunt îmbrăcaţi în steaguri în nuanţe vii, iar deasupra lor plutesc versiunile virtuale ale jucătorilor Dragonilor.

Jax se apleacă scurt să vadă ce fac. Abia dacă aruncă o privire la imagini, iar, când o face, adoptă o înfăţişare stoică, lipsită de interes. Mă lupt să îi susţin privirea, dar gândurile mi se întunecă.

Visele mele sunt pline de chipuri. Văd chipul posomorât al lui Jax, care-şi îndreaptă pistolul spre un om şi îi trage un glonţ în cap. Îl văd pe Hideo, şoptindu-mi numele aproape de ureche, cu sprâncenele încruntate tăindu-i dungi întunecate peste ochi şi atingându-mă cu părul când se apleacă spre mine.

Apoi, mai este şi Zero. Un mister. Îl văd doar cu chipul sub care l-am cunoscut, îmbrăcat în armura neagră, care reflectă lumina roşie ce-l înconjoară, cu

trăsăturile ascunse în spatele unui coif întunecat. Stă în faţa mea, cu degetele încrucişate. Îmi spune să fug.

Nu ştiu cât timp mergem cu taxiul, până când, în sfârşit, maşina opreşte în spatele unei clădiri.

Jax îmi deschide portiera şi mă ajută să ies. Mă întorc spre ea, slăbită, încercând să îmi mişc membrele, dar tot ce simt e senzaţia vagă a asfaltului sub picioarele pe care abia le târăsc. Jax îşi trece un braţ în jurul taliei mele, sprijinindu-mă, şi le spune ceva oamenilor care păzesc uşile glisante ale clădirii. Pare un hotel.

— A petrecut cam mult, explică ea, cu o voce melodioasă, omului de la intrare.

Vreau să o contrazic, să spun că minte, dar am nevoie de toată energia doar ca să stau în picioare. Lumea se învârte.

Aminteşte-ţi! Aminteşte-ţi! Simplul gând îmi zboară din minte în clipa în care apare. Vederea mi se înceţoşează şi, cu cât mă concentrez mai tare, cu atât devine mai rău. Într-un final, mă uit la Jax. Îşi trece o mână prin păr şi îmi aruncă o privire nepăsătoare.

Intrăm într-un lift, apoi pe un hol. Când imaginea începe să dispară iar, tot ce mai aud este că Jax ne anunţă sosirea.

— Spune-i lui Zero că a venit!

4

Patru zile până la ceremonia de închidere Warcross

Întuneric. Două voci.

— Ar fi trebuit să se trezească până la prânz. Cred

că ai folosit o doză prea puternică.

— M-am gândit că poate suporta.

— Atunci, las-o să doarmă!

Lumina slabă care îmi atinge faţa mă face să mă încrunt.

Mă rostogolesc în pat şi mă ghemuiesc. Unde mă aflu? Imagini mi se învârtejesc prin minte – vise, poate, însă mai strălucitoare şi, totodată, mai înceţoşate, într-un fel inexplicabil. Mă încrunt.

Am fost într-un taxi? O *maşină neagră. Un tunel neterminat. Un district de culori.* Inima îmi bate cu furie. O vreme, stau întinsă, dorindu-mi să se liniştească, până când pot să respir iar normal. Apoi deschid ochii. Lumina portocalie a zorilor se întinde peste cearşafuri, devenind, treptat, tot mai clară, pe măsură ce ochii mi se obişnuiesc cu ea.

Nu, stai! Nu sunt zorii. Este apusul.

Clipesc, uşor dezorientată. Zac într-un pat, într-o cameră de hotel luxoasă, cu tapet în dungi albe şi cenuşii şi cu o serie de tablouri simple pe pereţi.

Mă izbesc apoi valuri de Amintiri. Asasinii. Tunelul. Imaginea lui Jax deasupra urmăritorului meu. Împuşcătura.

Mantiile Negre.

Şi apoi… ce? Ultimul lucru pe care mi-l amintesc clar este Jax, îndreptând pistolul spre mine.

M-a drogat. Sunt convinsă. Poate a fost doar ca să se asigure că nu îmi voi aminti nimic despre direcţia în care ne-am îndreptat sau pe unde am luat-o, însă acum mă aflu aici, într-o cameră necunoscută, cu goluri de memorie.

Mă ridic brusc. Port încă hainele de seara trecută. Verific repede să nu am răni, dar, în afară de câteva

vânătăi şi de un loc dureros de pe gât, nu găsesc nimic. Clipa mea de panică se transformă, treptat, într-un presentiment care-mi invadează pieptul. Privesc lumina slabă care se insinuează pe fereastră.

Îmi ia o clipă să îmi dau seama că am zeci de mesaje necitite de la Cavaleri, din ce în ce mai alarmaţi. Mă încrunt. Cât am lipsit, de ce sunt atât de îngrijoraţi? Au auzit de împuşcăturile din zona în care am luat cina? Trebuie să fi fost la ştiri, doar dacă Hideo nu poate controla asta cumva. Ezit, întrebându-mă dacă ar trebui să le spun coechipierilor mei ce s-a întâmplat, înainte să trimit câteva răspunsuri liniştitoare.

Sunt bine, nu vă îngrijoraţi!

Am pierdut semnalul o vreme.
Vorbim în curând.

Îngheţ brusc când ajung la ultimul mesaj necitit. E o invitaţie însoţită de o imagine de profil înconjurată de un verde slab, care clipeşte.

Hideo mă sună. Îmi cere să mă Conectez cu el.

Inima mi se urcă în gât.

Ce vrea? Este posibil oare să ştie ce mi s-a întâmplat, chiar dacă folosesc lentile beta? Privesc repede prin cameră, căutând orice semn că aş fi înregistrată. Nu există camere în tavan.

Nu răspunde!

Ştiu că nu ar trebui.

Mă trezesc ridicând mâna, întinzându-mă şi apăsând invitaţia care-mi pluteşte în faţă. Regret imediat. Poate că drogul pe care l-a folosit mi-a scăzut

inhibiţia şi mi-a afectat simţul ridicolului. Acum însă e prea târziu. Nu îl văd apărând imediat, dar, prin Conexiunea nou formată, simt un fir al emoţiilor sale.

Sunt un ghem de disperare şi de teamă.

Emika.

Tresar din nou. Vocea lui Hideo îmi vorbeşte în minte, prin intermediul invenţiei sale care trimite mesaje telepatice. Ar trebui să fiu deja obişnuită cu asta, însă, chiar şi după numai câteva săptămâni, vocea lui mă năuceşte, la fel ca prima dată când am vorbit la telefon. Mijesc ochii, mai degrabă supărată pe mine decât pe el.

De ce mă suni? îl întreb.

Tu m-ai sunat.

Asta mă surprinde. Aşa am făcut? Probabil că s-a întâmplat în timp ce eram drogată – poate a fost o reacţie inconştientă. Acum, îmi amintesc vag că am încercat, cu disperare, să strig după ajutor. Se pare că am decis inclusiv să îl sun pe Hideo.

Tresar. N-aş fi putut şi eu să-i sun pe Hammie sau măcar pe Roshan?! Pe *oricare* dintre Cavaleri? De ce instinctul meu m-a îndreptat către Hideo?

A fost un accident, răspund eu.

Unde eşti? Nu simt decât panică venind dinspre tine. Ai cerut ajutor. Apoi te-ai deconectat.

Să aud vocea lui Hideo în minte este atât de copleşitor, încât aproape că vreau să mă Deconectez. Apoi, îmi amintesc că îmi poate simţi emoţiile. Percep un junghi de îngrijorare dinspre el, urmat de o senzaţie de stânjeneală. Numele fratelui său mă sâcâie şi parcă sunt pregătită să îi spun; gândul este atât de puternic, încât aproape că îl trimit spre el. Cu un efort imens, îl retrag.

Sunt bine.

Eşti bine. Pare nesigur când îmi reproduce cuvintele.

Urmează o altă pauză din partea lui, şi, un moment mai târziu, decorul se schimbă. Mă trezesc stând pe o canapea albă. În faţă se întinde o terasă cu un şemineu circular de piatră care dă spre luminile sclipitoare ale oraşului la amurg. Oriunde ar fi, nu este casa lui, care-mi este cunoscută, şi nici sediul Henka Games. Este un imobil mai luxos decât am văzut vreodată, care veghează un oraş pe care nu-l recunosc. Coloane baroce se înalţă până la cer, iar draperii diafane flutură de o parte şi de alta a intrării, dând spre balcon. Tufe frumos tunse se iţesc ici şi colo. Undeva, în depărtare, se aude zumzetul vocilor şi clinchetul paharelor. Pare să fie o petrecere.

Silueta ascunsă în umbre a lui Hideo se profilează pe terasa deschisă. Se sprijină de balustrada de piatră. Lumina slabă îi conturează trupul.

Visul meu. Mâinile lui atingându-mă. Buzele lui pe pielea mea.

Încerc în zadar să îmi împiedic obrajii să se îmbujoreze.

După o clipă, remarc o tânără care se află lângă el. Nu o recunosc, însă, în întuneric, îmi dau seama că poartă o rochie subţire, sclipitoare, şi că părul ei lung îi cade în valuri peste umeri. Se apleacă un pic mai aproape de Hideo, îi atinge braţul cu mâna şi îi şopteşte ceva la ureche, zâmbind.

Amărăciunea mă cuprinde pe dată, înainte să o pot opri. Cine naiba o fi şi de ce e aici, cu Hideo?

Şi, până la urmă, de ce îmi pasă? În fond, eu sunt cea care a pus punct relaţiei dintre noi doi. Este oare o

surpriză atât de mare că deja există altcineva care încearcă să îi atragă atenţia?

Hideo nu se apleacă spre ea. Îi oferă doar zâmbetul său politicos, pe care îl cunosc atât de bine, apoi îi murmură ceva care o face să-şi ia mâna de pe braţul lui. Tânăra îşi înclină capul spre el şi îi zâmbeşte iar, apoi se îndreaptă spre balcon. Tocurile ei cui lovesc ritmic dalele podelei.

Hideo îşi îndreaptă atenţia spre mine, fără să o privească plecând. Nu arată ca o persoană capabilă să controleze minţile majorităţii populaţiei lumii. Nu pare motivul pentru care ne-am putea pierde cu toţii liberul arbitru. Pare mai degrabă persoana de care m-am îndrăgostit, în carne şi oase, dureros de umană, privindu-mă de parcă m-ar vedea pentru prima dată.

O tresărire de gelozie din partea lui se strecoară prin Conexiunea noastră, iar eu îmi dau seama că, din punctul lui de vedere, m-aş putea afla în patul altcuiva. Îmi permit un moment de satisfacţie josnică.

— Unde eşti? mormăi.

Priveşte scurt peste umăr, spre oraşul sclipitor din spatele lui.

— În Singapore, răspunde. Am nişte afaceri de care trebuie să mă ocup aici.

Afaceri. Treburi de miliardar. Probabil că se aşteaptă să comentez pe marginea petrecerii la care se află sau despre femeia care tocmai a plecat, însă nu am de gând să îi dau satisfacţie.

— Păi, spun eu, acru. Pari în regulă.

— Ce s-a întâmplat cu tine? mă întreabă Hideo.

Cuvintele lui sunt reci şi distante, însă un adevărat torent de emoţii îmi inundă mâna. Bucuria de a mă revedea. Furie. Frustrare. Teamă pentru siguranţa

mea.

Pentru o clipă, vreau să îi spun că îmi e dor de el. Că încă îl visez în fiecare noapte. Că nu pot suporta să îi întorc spatele, nici măcar acum.

Apoi îmi aduc aminte cum stau lucrurile între noi şi mă cuprinde mânia.

— Nimic. Voiam să părăsesc Conexiunea.

Face un pas spre mine până când ne despart mai doar câţiva centimetri.

— Atunci de ce eşti încă aici? întreabă el.

A trecut multă vreme de când nu i-am mai simţit gheaţa din voce, tonul pe care vorbeşte cu străinii. Senzaţia mă impresionează mai mult decât credeam că o va face.

— Nu ai niciun drept să fii supărat pe mine.

— Nu sunt. Doar că nu vreau să te văd. Nu asta îţi doreşti?

— Mai mult decât îţi imaginezi! mă răstesc.

— Mă vânezi, nu-i aşa? murmură el.

Emoţiile sale se transformă brusc în îndoială, în amintirea că între noi s-a ridicat un zid. Mă priveşte lung.

— Ai minţit că aveai nevoie de ajutor, nu-i aşa? Este doar parte din vânătoare.

— *Tu* mă bănuieşti pe mine?

Mă încrunt.

— Trebuie să-ţi amintesc ce faci?

— Luminează-mă! îmi spune el, cu răceală.

— Serios? Trebuie să fi auzit despre cozile interminabile de la secţiile de poliţie. Ai văzut materialele despre oamenii care s-au sinucis. Nimic din toate astea nu te tulbură?

— Despre *traficanţii de carne vie condamnaţi* care

s-au sinucis. Despre *criminalii neidentificaţi* care s-au predat. Între timp, delictele raportate în ultima săptămână au scăzut vertiginos.

Privirea lui Hideo este dură, neiertătoare.

— Acum, de ce anume încerci să mă convingi?

Mă derutează, ceea ce nu face decât să mă înfurie.

— Nu ar trebui să ai o asemenea putere.

— Algoritmul este obiectiv.

— M-ai *trădat.* M-ai făcut să cred că lucram cu tine pentru ceva bun.

— Ah, din cauza asta eşti supărată. Nu din cauza algoritmului. Din cauza *asta.*

Hideo pleacă uşor capul, închide ochii pentru o clipă, apoi îi redeschide.

— Ai dreptate. Aş fi vrut să îţi spun mai repede şi îmi pare rău că nu am făcut-o. Dar ştii de ce fac asta, Emika. Mi-am deschis inima în faţa ta.

— A fost alegerea ta, nu a mea! îi răspund răstit. Parcă ai crede că-ţi datorez ceva pentru asta.

— Asta crezi? mă întreabă, iar vocea lui devine tensionată.

E un avertisment.

— Chiar crezi că mi-am folosit trecutul ca să te momesc? Fiindcă voiam ceva de la tine?

— Nu asta ai făcut? întreb.

Vocea mea e răguşită.

— *De ce* mi te-ai confesat, atunci? Eram un simplu vânător de recompense, plătit de tine ca atâţia alţii. Eram doar o altă fată care trecea prin viaţa ta.

— Nu am povestit nimănui despre trecutul meu, îmi răspunde el. Ştii asta.

— Cum aş putea să cred orice ai spune acum? Poate ce s-a întâmplat cu fratele tău este doar o

istorioară pe care o spui fetelor, ca să le convingi să intre în patul tău.

Îmi dau seama că am mers mult prea departe în secunda în care cuvintele îmi ies de pe buze. Hideo se dă înapoi. Înghit, îndemnându-mă să nu mă simt prost fiindcă mi-am scuipat replica.

— Am terminat-o, spune el, cu voce scăzută. Îţi sugerez să nu-ţi mai pierzi vremea încercând să mă contactezi! adăugă şi ne Deconectează înainte să îi pot răspunde.

Apartamentul, luminile strălucitoare ale oraşului şi silueta neagră-albăstruie a lui Hideo dispar brusc, iar canapeaua albă pe care fusesem întinsă redevine patul meu acoperit cu cearşafuri de mătase. Îmi dau seama că tremur din toate încheieturile şi că fruntea îmi arde şi este îmbrobonată de sudoare.

Izbucnirea mea nervoasă trece pe cât de repede a început. Las umerii să îmi cadă.

N-ar fi trebuit să spun asta, însă atunci când sunt supărată, tot ce vreau este să înfig cât mai adânc cuţitul în rană. Şi n-ar trebui să mai conteze, nu-i aşa? Dacă răceala din tonul său doare este doar fiindcă nu sunt obişnuită cu ea. Fiindcă sunt extenuată. S-au întâmplat prea multe într-o singură zi şi, după episodul cu Hideo, sunt atât de obosită, încât tot ce îmi doresc este să mă cufund în pat şi să dispar.

Clatin din cap şi mă îndrept spre baie. În oglindă, văd o vânătaie întunecată pe o parte a gâtului. Probabil că acolo m-a împuşcat Jax. Înainte să intru sub duş, frec cu grijă locul dureros. Aburul fierbinte îmi limpezeşte gândurile. Poate că am fost naivă să cred că l-aş putea convinge pe Hideo să renunţe la planurile sale. Conversaţia pe care am purtat-o nu a făcut decât

să mă lămurească cât de puţin îşi doreşte să facă un compromis. Nu este afectat de ce s-a petrecut în lume, iar asta înseamnă că e hotărât să meargă înainte, până când şi ultimele două procente ale populaţiei vor fi prinse în algoritm.

În curând, asta mă va include şi pe mine.

Trebuie să îl opresc pe Hideo! Înainte să fie prea târziu! Îmi tot repet lucrurile acestea, încercând să mă autoconving, până când apa îmi încreţeşte vârfurile degetelor.

Când ies din duş, efectele secundare ale drogului par să fi dispărut şi, în loc de panică derutantă, simt un soi de îngrijorare care mă ţine în alertă. Intru în dormitor, înfăşurată într-un prosop, şi deschid meniul. Ştiu că sunt într-un hotel din Omotesando, dar asta e tot. Nimic din apartamentul meu sau din această clădire nu îmi spune ceva, orice, despre Mantiile Negre. Nu că m-aş fi aşteptat.

După o oră, primesc, în sfârşit, o invitaţie de conectare de la cineva care nu se află printre cunoştinţele mele.

Sunt pe cale să o accept, dar ajunge la mine înainte s-o fac. Îngheţ, strângând prosopul mai aproape. Oare cineva a intrat cu forţa în NeuroLink?

— Te-ai trezit!

Recunosc vocea lui Jax şi mă cuprinde un amestec de uşurare şi stânjeneală.

— Mă urmăreşti?

— Am văzut că statusul tău a devenit verde.

Pare la fel de tăioasă cum mi-o aminteam.

— Unde mă aflu?

— Într-un hotel, fireşte. Ar trebui, probabil, să rămâi aici o vreme, măcar până când nu te mai afli în

capul listei de loterie.

— De ce m-ai drogat ieri?

— Alaltăieri. Ai dormit o zi întreagă.

Am pierdut *o zi?* Clipesc. Deci nu este apusul de după noaptea în care Jax a venit să mă salveze. Nu e de mirare îngrijorarea Cavalerilor!

— De ce ai făcut asta, Jax? întreb iar.

După cearta cu Hideo, nu am dispoziţia necesară să stăm şi să ne învârtim în jurul cozii.

— Relaxează-te! Aveam nevoie să te aduc aici fără să faci urât. Ai spus că nu ai încredere în mine, aşa că nici eu nu ştiam dacă nu cumva mă vei ataca în maşină. Aş fi putut să-ţi arunc un sac în cap, dar nu am vrut să te sperii.

Fac o mutră neîncrezătoare.

— Mda, şi, împuşcându-mă, nu m-ai speriat deloc.

— Eşti bine! Îmbracă-te! răspunde Jax pe un ton plictisit.

— De ce?

— Fiindcă Zero urcă acum să te vadă.

Asta are darul să îmi oprească pe dată comentariile sarcastice. Gândul la Zero, care se îndreaptă spre apartamentul meu, mă înfioară şi mă trezesc făcând un pas spre baie, înainte ca Jax să mai spună ceva.

— Voi fi gata! mormăi eu.

Îmi pun haine curate, pe care le găsesc frumos împăturite în dulap. Au un miros proaspăt şi îmi atârnă puţin pe trup. Mă privesc în oglindă, îmbrăcată în negru, şi îmi amintesc de cât de străin mi se pare totul, de cât de adânc m-am vârât în gura lupului, dar şi că există posibilitatea de a nu mai ieşi din ea. Mă uit repede în altă parte, dorindu-mi ca hainele mele să nu

fi fost distruse de sânge şi de fum.

Îmi netezesc noua bluză când aud un ciocănit uşor în uşă, urinat de tăcere. Ezit.

— Intră, spun, simţindu-mă ciudat să dau cuiva permisiunea, când eu sunt cea care se află aici împotriva voinţei sale.

Uşa apartamentului meu se deschide, apoi se închide, urmată de sunetul uşor al paşilor pe covor. E aici! Mai inspir o dată, adânc. Inima îmi bate nebuneşte, dar măcar agitaţia nu mi se reflectă pe chip.

Apoi, ies şi descopăr pe cineva deja aşezat pe un scaun, la fereastră. Mă aşteaptă.

5

De fapt, sunt trei.

Jax stă lângă un scaun, cu mâna pe pistol. Pare calmă, însă ochii ei cenuşii mă urmăresc fără să clipească şi ştiu că, dacă ar vrea, ar putea întoarce arma şi m-ar putea ucide, înainte să apuc să deschid gura.

Aşezată pe scaunul de lângă ea se află o femeie mai în vârstă, cu ochelari şi părul cărunt prins într-un coc sever, care se potriveşte cu hainele sale îngrijite. Un parfum vag, plăcut, pluteşte în aerul care o înconjoară. Are genul de chip pe care îl asociezi cu un învăţat: ochi iscoditori, o expresie stăpânită, o privire care mă analizează, căutând lucruri nespuse. Mâinile îi stau cuminţi în poală. Îmi oferă un zâmbet plin de simpatie când mă vede că o privesc.

A treia persoană însă, cea a cărei prezenţă umple încăperea, este cea care mă face să mă opresc.

Se reazemă de perete, cu braţele încrucişate nonşalant la piept şi unul dintre picioare sprijinit de celălalt. Faţa nu îi mai este ascunsă de un coif negru, iar, în loc de armură, poartă un pulover simplu, negru, şi pantaloni închişi la culoare. Pantofii bine lustruiţi lucesc. Felul în care se mişcă însă este inconfundabil.

Un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet.

— Emika! spune Zero. Bine ai venit!

Prima dată când am aflat de existenţa lui Zero, nu era decât un fragment de cod, o eroare în matricea lui Hideo care conduce Warcross. Prima dată când am văzut o versiune virtuală a lui, se afla în Bârlogul Piraţilor din Lumea Întunecată, înconjurat de persoane care se ascundeau după nume false şi avataruri întruchipând monştri înspăimântători.

Chiar şi atunci se remarcase. Printre atâtea lighioane, fusese o umbră subţire, întunecată, în armură, tăcută şi necruţătoare ca noaptea. Îmi amintesc încă tremurul care a pus stăpânire pe mine când i-am văzut silueta virtuală, felul în care mâinile mi s-au încleştat în pumni, iar unghiile mi-au crestat palmele.

Acum, mă holbez la chipul lui.

Parcă aş visa şi l-aş privi pe Hideo.

Este mai tânăr cu câţiva ani şi are trăsături mai aspre şi mai mândre. Totuşi, văd imediat asemănarea dintre ei – ochii întunecaţi, privirea limpede, părul – şi îl recunosc în el, cu uşurinţă, pe băieţelul din Amintirea reconstruită a lui Hideo.

În alte împrejurări, după o zi să-i spunem mai… normală, ar arăta, probabil, ca un străin chipeş pe care l-ai putea întâlni pe stradă, genul de băiat care n-a avut niciodată dificultăţi în a-şi găsi o iubită sau a-şi

face prieteni, genul care nu vorbeşte mult, însă atrage atenţia tuturor când deschide gura. Dar mai există şi ceva neliniştitor în privinţa lui, ceva nedefinit. Dacă Hideo are o privire pătrunzătoare, în ochii lui Sasuke există o urmă de sălbăticie, ceva profund, împietrit. Ceva mai puţin uman. Nu ştiu cum să descriu lumina lor neobişnuită. Mă atrage şi, totuşi, mă respinge.

Femeia mai în vârstă vorbeşte. Ochii ei sunt blânzi şi mă cercetează din cap până în picioare.

— Asta este fata? îl întreabă ea pe Zero, cu un accent pe care nu îl pot identifica.

— Emika Chen, răspunde el.

— Emika Chen.

Femeia îşi sprijină bărbia în palmă şi se încruntă.

— Pare extenuată. Poate că ar fi trebuit să îi oferim încă o zi de odihnă.

— Nu ne permitem acest lux, spune Zero. A fost singurul dintre vânătorii de recompense ai lui Hideo care a reuşit să îmi dea de urmă. O să se descurce.

Femeia îmi aruncă o privire neajutorată.

— Îmi pare rău, mi se adresează direct. Totul se va limpezi după ce îţi vom explica.

Zero face un semn din cap în direcţia ei.

— Ea este doctorul Dana Taylor, face el prezentările. Iar eu ştii deja cine sunt.

Zero îmi studiază chipul.

— Jax îmi spune că i-ai cam dat de furcă.

Îmi găsesc, în sfârşit, cuvintele.

— Nu e ca şi cum ar fi ucis pe cineva sub ochii mei, să ştii.

— Haide! murmură Jax către Zero. Fata n-are experienţă. Ştiai că nu a tras niciodată cu arma?

— Am tras cu arme care paralizează, răspund.

Jax întinde mâna spre mine.

— Vezi?

— Cu tine prin preajmă, n-are nevoie de armă, răspunde Zero.

Jax scoate un sunet iritat, dar nu îl contrazice.

Zero mă studiază, la fel cum a făcut în Lumea Întunecată. Inima îmi bate cu repeziciune. Din câte ştiu, ar putea chiar acum să-mi scaneze datele, verificând dacă nu cumva transmit cuiva să vină după mine.

Oare îşi aminteşte de fratele lui? Cum ar fi putut să uite… sau, mai rău, să nu îi pese?

— Am trimis-o ca să îţi salveze viaţa, să ştii, spune el.

Întorc capul să îi întâlnesc privirea, dar furia mă cuprinde iar.

— M-ai obligat să vin aici, ameninţându-mă cu moartea.

Ochii lui Zero se îndreaptă spre uşa neagră pe care am intrat, înainte să revină la mine.

— Mi-ai acceptat invitaţia.

— Şi de unde ştiu că nu tu i-ai trimis pe asasinii aceia după mine, doar ca să înscenezi totul?

— Crezi că nu am ceva mai bun de făcut cu timpul meu decât să mă joc cu tine?

— Cred că sunt implicată în mai multe jocuri decât ar trebui.

Doctorul Taylor se încruntă uşor spre Zero, înainte să inspire adânc şi să mă privească.

— Suntem bucuroşi că eşti în siguranţă, Emika, reia femeia, pe un ton blând. Poate că nu ai auzit de Jax până acum, însă, în cercurile noastre, este cunoscută. Faptul că te apără va trimite un mesaj clar

oricărui vânător de recompense care urmăreşte loteria: să stea departe de tine.

Privesc peste umăr, spre uşă. Vestea nu mă face deloc să mă simt mai bine. Dacă aş îndrăzni să îi întorc spatele lui Zero şi să plec, oare Jax m-ar împuşca în cap?

Zero arată spre ochii mei.

— Presupun că foloseşti lentilele beta…

— Da, răspund. De ce?

— Vei avea nevoie de protecţie suplimentară.

Face un semn din mână, iar între noi apare un meniu şi mi se cere să îi accept invitaţia.

Ezit.

Zero îmi zâmbeşte melancolic.

— Nu e un virus, spune el.

Nu mă aflu în postura de a mă certa cu el, aşa că accept.

Apare o bară de progres.

Procesul se încheie şi bara dispare la fel de repede precum a apărut.

Zero face un pas spre mine. Ridică o palmă.

O cătuşă virtuală neagră apare de niciunde şi pluteşte deasupra mâinii lui. Zero îşi aşază palma pe braţul meu, iar cătuşa mi se închide peste încheietură. O armură asemănătoare cu a lui îmi acoperă trupul şi, pentru o fracţiune de secundă, arăt aşa cum am arătat în peştera aceea virtuală roşie, când m-a abordat prima dată, în timpul campionatului.

Armura dispare iar, de parcă mi-ar fi intrat în piele.

Cătuşa străluceşte într-un albastru slab, înainte să dispară şi ea. Reapare doar dacă îmi privesc lung încheietura. Am mai văzut asta la Jax, când a apărut prima dată, în timpul atacului asupra mea.

— Este un semn al Mantiilor Negre. Acum, eşti în paza noastră. Nimeni nu se va atinge de tine.

Cu asta, am fost recrutată în mod oficial în rândul Mantiilor Negre. Acum, sunt a lor.

Îmi ating cătuşa. Chiar dacă e un obiect virtual, aproape că o simt arzându-mă.

— Deci, ce sunteţi voi? Un soi de justiţiari sau ce?

Zero se întoarce spre locul unde stătuse sprijinit de perete.

— Termenul e... senzaţionalist, dar cred că se potriveşte.

Taylor îşi îndreaptă privirea spre mine.

— Credem că prea multă putere în mâinile unei singure entităţi e întotdeauna un lucru primejdios. Deci ne împotrivim oricând şi oriunde putem. Avem sponsori înstăriţi, care ne susţin cauza.

Aştept să îmi spună cine sunt aceştia, însă nu o face. Ochii mei trec înapoi la Zero.

— Câţi sunteţi?

— Numărul nostru se modifică în funcţie de ceea ce facem, spune el. Îi aducem la noi pe cei de care avem nevoie şi ne despărţim când terminăm, însă, firește, există câţiva dintre noi care sunt mereu implicaţi. Aşa cum ştii, în momentul de faţă, ţinta noastră este Hideo Tanaka, respectiv NeuroLink.

Deci nu m-am înşelat! De când m-a angajat Hideo, am ştiut că există cineva care pândeşte în umbră, încercând să îi zădărnicească planurile şi să îi ameninţe viaţa. Dar una e să cauţi indicii şi alta, să le auzi

confirmate.

Privirea mea se opreşte din nou asupra lui Jax.

— Tentativa aceea de asasinat asupra lui Hideo, spun, cu vocea gâtuită. Chiar după primul meci de Warcross. A fost…

Jax mă fixează cu ochii ei reci înainte să îmi termin propoziţia. Ridică din umeri.

— Ar fi reuşit dacă nu ar fi avut gărzi de corp atât de bune, răspunde ea. În orice caz, nu mai contează! Chiar dacă îl ucidem, nu îi dezactivăm algoritmul.

Jax fusese cea care încercase să îl elimine pe Hideo. Ochii mei se opresc asupra lui Zero, în căutarea unei reacţii care să trădeze faptul că e la fel de oripilat ca mine. Chipul lui însă rămâne calm. De parcă Hideo ar fi doar un nume pentru el.

— Mai bine să discutăm despre scopurile noastre comune, Emika! propune Zero. Fiindcă sunt aceleaşi, nu-i aşa?

Mă uit la el, încercând să par calmă.

— Să dezactivăm algoritmul NeuroLink.

Zero încuviinţează.

— Şi ştii de ce avem nevoie pentru asta?

Cuvintele îmi ies reci şi calculate.

— Să intrăm în contul lui Hideo.

— Da. Prin intermediul cuiva capabil să-i câştige încrederea. Prin tine.

Au nevoie de cineva care să intre în sistemul lui Hideo, iar pentru asta, trebuie să i se strecoare pe sub piele. Totuşi, după discuţia cu el, sunt ultima persoană în care ar avea încredere.

Dar Zero însuşi? Cu siguranţă, Sasuke ar fi o opţiune mult mai bună decât mine.

Un milion de întrebări ameninţă să mi se reverse

din gură. În lumină, ochii lui Zero sunt de un căprui foarte închis, iar dacă îl privesc de aproape, văd firicele de auriu în ei. Imaginea lui ca băieţel, râsetele sale ascuţite în timp ce alerga prin parc împreună cu fratele lui îmi trec prin minte. Mă gândesc la zâmbetul lui larg când Hideo i-a aşezat fularul albastru la gât şi la strigătul peste umăr scos când s-a dus să recupereze oul de plastic aruncat prea departe.

Sasuke ar trebui să fie singura conexiune de care ar avea nevoie Mantiile Negre. Dacă Sasuke l-ar aborda, Hideo ar renunţa la întreaga lume pentru fratele său pierdut, ar muta cerul şi pământul din loc, dacă Sasuke i-ar cere-o.

Oare Sasuke ar face la fel? De ce nu văd nici urmă de emoţie pentru fratele său în ochii lui?

Îndepărtez toate întrebările din minte. Îmi spun prea puţin despre Mantiile Negre, iar ceva din tensiunea din aer îmi indică faptul că nu ar trebui să întreb încă direct despre conexiunea dintre Zero şi Hideo. Trebuie să fiu singură cu el.

— Deci, încercaţi să îl opriţi pe Hideo numai din bunătatea inimilor? întreb.

— Din ce alt motiv?

Ridic mâinile în aer.

— *Nu ştiu.* Nu mi-aţi spus mai nimic despre grupul vostru ascuns. De ce aţi încercat să mă ucideţi, când aţi aruncat în aer dormitoarele Cavalerilor? Tot din bunătate?

Zero nu pare deloc surprins de remarca mea.

— Uneori, să faci lucrul potrivit înseamnă să iei decizii dificile.

— Şi de unde ştiu că nu vei lua o altă decizie dificilă în privinţa mea?

— Nu mă crezi!

— Nu. Nu cred că-mi spui tot ce trebuie să ştiu.

Taylor se îndreaptă brusc.

— Ai fost la închisoare o vreme, nu? întreabă ea. Ai primit o dungă roşie la dosar fiindcă ai considerat o nedreptate ce i se întâmplase unei fete pe care abia o cunoşteai?

Maxilarul mi se încleştează.

— Mi-aţi cercetat dosarul!

Ea îmi ignoră tonul, iar ochii îi sclipesc.

— *De ce* ai făcut lucrul acela, Emika? Ce ai obţinut *tu* din asta, în afară de nişte ani grei? Ce te-a dus pe *tine* pe acel drum? Ţi-ai folosit talentele ca să pătrunzi în dosarele private ale tuturor colegilor tăi. Ai publicat informaţiile online. A fost o infracţiune, nu? Totuşi, ai făcut-o, fiindcă apărat o fată care fusese nedreptăţită.

Amintirile mă copleşesc: arestarea, procesul, sentinţa.

— Eşti încă foarte tânără! continuă ea. Este oare chiar atât de greu pentru tine să înţelegi că altcineva ar proceda la fel? Încearcă să-ţi aminteşti cum te-ai simţit atunci, apoi foloseşte asta şi transform-o în ceva mai important decât propria persoană, într-un grup de oameni care cred într-o cauză nobilă!

Nu spun nimic.

Taylor se apleacă spre mine.

— Ştiu că eziţi, îmi zice ea, blând. O văd pe chipul tău, neîncrederea ta în tot ce îţi spun, şi înţeleg de ce. Nu am pornit tocmai cu dreptul.

Femeia priveşte spre Zero, cu o sprânceană ridicată.

— Dar acum ştii care sunt planurile lui Hideo. Şi, indiferent cât de puţin ai aflat despre noi sau am aflat

noi despre tine, suntem de aceeaşi parte a baricadei. Nu intenţionăm să facem rău unui aliat. Nimeni nu te va forţa să faci nimic.

Acum, vocea ei devine mai dură, iar tonul nu se mai potriveşte cu expresia.

— Nimic din câte am văzut până acum nu m-a speriat la fel de mult ca tot ce face Hideo Tanaka în privinţa NeuroLink. Nu de aceea ai rupt legătura cu el, în ciuda a tot ceea ce ţi-ar fi putut oferi?

Spune asta pe un ton care se referă la scurta mea relaţie cu Hideo şi, spre iritarea mea, mă înroşesc. Mă întreb cât de multe ştie despre mine. Privirea mea se opreşte iar asupra lui Zero.

O furie bruscă mă cuprinde. Tot ce-mi amintesc acum este felul în care Zero a stat acolo, în sala aceea întunecată, ascuns în spatele armurii sale virtuale, râzând de mine, când am descoperit că îmi fuseseră golite dosarele. Senzaţia aceea lipicioasă a lui Zero în interiorul minţii mele – însuşirea pe ascuns a celor mai preţioase Amintiri ale mele.

Mai întâi m-a mai trădat, iar acum îmi cere să îl ajut…

— De ce să am încredere în tine? întreb. După tot ce ai făcut?

Zero mă priveşte pătrunzător.

— Nu contează dacă ai sau nu ai încredere în mine. Hideo avansează, iar noi nu mai avem timp. Îl vom opri din a face abuz de NeuroLink şi o putem face mai repede cu ajutorul tău. Asta e tot ce îţi pot spune.

Mă gândesc la hărţile colorate ale minţilor pe care mi le arătase Hideo, la capacitatea de a opri pe cineva, brusc, schimbând o hartă. Mă gândesc la expresia stranie întipărită pe feţele oamenilor.

— Deci… te bagi? întreabă Zero în timp ce îşi împleteşte degetele.

Sunt gata să îl refuz. Mi-a scos sufletul din piept şi a făcut ceva obscen cu el. Chiar şi acum îmi abuzează emoţiile. Vreau să îi întorc spatele şi să plec din cameră, să fac ce a spus Roshan şi să mă întorc la New York, fără să mă mai gândesc vreodată la asta.

În schimb, mă încrunt spre el.

— La ce te-ai gândit?

6

Zero zâmbeşte. Schimbă o privire cu Taylor, apoi cu Jax. Taylor se ridică. Îmi face un semn încurajator, înainte să plece.

— Mă bucur să te avem printre noi, îmi spune peste umăr, apoi iese din cameră.

Jax mai rămâne o secundă, făcând schimb de priviri pe tăcute cu Zero. Asta-mi aminteşte de comunicarea dintre oameni care se cunosc bine. Nu se oboseşte să se uite spre mine, înainte să plece şi ea.

— Voi fi alături! îmi strigă.

Nu ştiu dacă este o ameninţare sau o asigurare faptul că îmi comunică unde va fi. Uşa se închide în urma ei, fără niciun zgomot. Rămân singură cu Zero.

Acesta se apropie de mine, privindu-mi oarecum amuzat fascinaţia şi stânjeneala.

— Ai lucrat întotdeauna pe cont propriu, nu? spune el. Este ciudat pentru tine să faci parte dintr-un grup.

Nu ştiu cum se face, dar în carne şi oase pare şi mai intimidant decât virtual. Îmi dau seama că strâng pumnii şi mă oblig să îmi relaxez mâinile.

— Mă descurcam bine la Cavalerii Phoenix, spun.

Încuviinţează.

— Şi de aceea le-ai povestit tot ce faci, nu? Că te afli aici?

Mijesc ochii la tonul lui ironic.

— Şi tu?

— Ce-i cu mine?

— De cât timp eşti o Mantie Neagră? Tu ai fost fondatorul? Sau nu ai fost niciodată un singuratic?

El îşi vâră mâinile în buzunare, iar gestul făcut seamănă atât de bine cu al lui Hideo, încât, pentru o clipă, simt că el este cel prezent aici.

— De când mă ştiu, îmi răspunde.

Asta este şansa mea, e clar! Toate întrebările care îmi stau pe limbă. Respiraţia aproape că mă trădează, iar cuvintele se revarsă dintr-odată.

— Eşti Sasuke Tanaka, nu-i aşa?

Întrebarea mea este întâmpinată cu tăcere.

— Eşti fratele mai mic al lui Hideo, insist, de parcă nu m-ar fi auzit prima dată.

Ochii lui sunt goi de orice emoţie.

— Ştiu, spune el.

Clipesc, crezând că nu l-am înţeles.

— Ştii?

Ceva din ochii lui mi se pare, din nou, ciudat. Privirea aceea goală. De parcă ce am spus nu ar însemna absolut nimic… de parcă i s-ar părea irelevant, de parcă ce i-am spus ar fi legat de un străin, de un om despre care nu ştie mai nimic. Nu despre fratele cu care a crescut, despre fratele care şi-a distrus propria viaţă şi propria minte ca să îl jelească. Fratele pe care încearcă acum să îl oprească.

— Tu…

Cuvintele îmi tremură, iar vocea îmi devine

neîncrezătoare.

— Eşti fratele lui Hideo. Cum poţi să vorbeşti aşa?

Din nou, niciun răspuns. Cuvintele mele par să nu îl afecteze. Se apropie până când nu ne mai desparte decât un metru.

— Legătura de sânge nu are nicio importanţă, răspunde el. Hideo este fratele meu, dar e mai important ca ţintă.

Ţintă. Cuvintele lui sunt tăioase şi brutale. Îmi amintesc de zâmbetul micuţului Sasuke din Amintirea lui Hideo, când se aflau amândoi în parc. Mă întreb ce fel de răni adânci a lăsat în urmă Sasuke, în inimile lui Hideo şi ale familiei lui, când a dispărut. Un băiat care a fost iubit enorm şi căruia acum nu pare să îi pese deloc.

— Dar..., îngaim, tremurând, ce ţi s-a întâmplat? Ai dispărut când erai copil. Unde ai plecat? De ce ţi se spune Zero?

— Jax nu mi-a zis cât eşti de curioasă, răspunde el. Probabil asta te face un bun vânător de recompense.

Felul în care îmi răspunde îmi aminteşte de codul blocat într-o buclă fără de sfârşit, care se roteşte iar şi iar în cercuri inutile, sau de politicienii care ştiu perfect cum să evite o întrebare la care nu vor să dea răspuns. Sunt oameni care pot deturna o întrebare, ca să scape de colimator.

Poate că Zero nu vrea să răspundă. Poate că nici nu ştie. Oricare ar fi motivul, nu voi dobândi nimic de la el în mod voluntar, nimic mai mult decât replicile acestea monosilabice, îmi înfrâng dorinţa de a insista.

Încerc o altă abordare.

— Ce puneţi la cale? mă chinui să întreb.

— Vom introduce un virus în algoritmul lui Hideo,

spune Zero, care întinde o mână, iar un pachet strălucitor de date apare deasupra palmei sale. În clipa în care va pătrunde, va cauza o reacţie care va şterge algoritmul şi va distruge NeuroLink. Dar, pentru a reuşi, trebuie să îl lansăm din interiorul contului lui Hideo din mintea sa. Şi trebuie să facem asta în ziua ceremoniei de închidere, în clipa în care lentilele beta se conectează la algoritm.

Bănuiesc că zvonul acela privind trecerea lentilelor beta la algoritm este adevărat. Are sens: teoretic, va exista o fracţiune de secundă întârziere când lentilele beta se vor conecta la algoritm, însă nu vor fi încă afectate de el. Cât timp setările se ajustează. Este singura şansă de a introduce virusul.

— Şi când, mai precis, se vor conecta lentilele beta la algoritm? întreb.

— Chiar la începutul meciului de închidere.

Îl privesc lung. De unde ştie atât de multe despre planurile lui Hideo?

— Deci, va trebui să intru în mintea lui, repet. Literalmente.

— Pe cât e posibil, răspunde Zero. Iar singura cale de a intra în algoritm şi în mintea lui este ca Hideo să o permită. Aici intervii tu.

— Vrei să mă apropii de Hideo.

— Vreau să faci tot ce e nevoie.

— Nu va accepta, răspund. După ultima noastră întâlnire, mă îndoiesc că va mai dori să mă revadă vreodată. Bănuieşte deja că vreau să îl opresc.

— Cred că îi subestimezi sentimentele pentru tine, spune Zero şi face un semn cu mâna.

Lumea din jur dispare, apoi se transformă într-un grupaj de ştiri despre Hideo, care părăseşte un

eveniment, înconjurat de reporteri şi de fani nerăbdători. Este de acum două seri, după ce a anunţat rejucarea meciului dintre Cavalerii Phoenix şi echipa Andromeda.

Gărzile sale de corp strigă şi împing, croind drum pentru el, iar la suficientă distanţă merge Kenn, care este palid şi distras. Nu i-am mai văzut niciodată aşa, la o asemenea depărtare. Când echipa de securitate formează o linie strânsă în faţa mulţimii, unul dintre reporteri îi aruncă o întrebare lui Hideo.

Te mai întâlneşti cu Emika Chen? Sunteţi un cuplu?

Hideo nu reacţionează sau nu evident. Îi remarc însă linia brusc mai dură a umerilor, cum scrâşneşte din dinţi. Privirea îi rămâne în pământ, concentrată în faţă.

Întorc ochii de la expresia bântuită a lui Hideo, însă îmi rămâne fixată în minte.

— Dar *tu* eşti adevărata lui slăbiciune, insist, chinuindu-mă să mă concentrez. Cu siguranţă ştii asta! Hideo ar face orice pentru tine!

— Am discutat posibilele răspunsuri ale lui Hideo în ceea ce mă priveşte, spune nonşalant Zero, de parcă mi-ar recita prognoza meteo. Nu m-a văzut de zece ani. Reacţia lui nu va fi direcţionată spre mine, ci spre Mantii. Şi va căuta răzbunare. Aşa că avem nevoie de cineva care să se afle la un pas distanţă. Adică de tine.

Vorbeşte despre Hideo de parcă fratele său ar fi doar o ţintă pentru antrenament. Când îi caut privirea, tot ce văd este întuneric, gol. Parcă m-aş uita la o persoană care nu este o persoană.

Mă sprijin de un birou şi plec capul.

— Bine, mormăi eu. Cum sugerezi să facem asta?

Zero zâmbeşte în sfârşit.

— Vei intra în mintea lui Hideo, iar eu îţi voi arăta cum.

7

— Vino cu mine în Lumea Întunecată! spune Zero.

Face încă un semn din mână, iar între noi apare un ecran, care mă întreabă dacă vreau să mă Conectez cu el.

O conexiune directă cu Zero. Ce fel de gânduri şi de emoţii voi primi din partea lui? Ezit încă o clipă, apoi mă întind uşor şi accept. Camera de hotel din jurul meu se întunecă la colţuri, până când nu îl mai pot vedea pe Zero. Câteva clipe mai târziu, simt cum m-am cufundat într-un abis negru ca smoala.

Îmi ţin respiraţia când mă încearcă senzaţia cunoscută de înecare ce mă cuprinde absolut de fiecare dată înainte să cobor în Lumea Întunecată.

Apoi, încet, aceasta apare.

La început, o recunosc. Apa picură în gropile ce punctează străzile, formând bălţi în care se oglindesc semnele roşii, fluorescente, aliniate pe ziduri. Un şir de date personale furate din conturi neprotejate, aparţinând celor care au îndrăznit să se aventureze aici, rulează necontenit. Drumul este străjuit de dughene decorate cu şiraguri de beculeţe şi în care se vând lucruri pe care m-am obişnuit să le văd: droguri, arme ilegale, schimburi de criptomonede, obiecte virtuale ieşite din producţia Warcross şi haine încă nelansate pentru avataruri.

Este un loc care ar trebui să îmi fie familiar şi totuşi niciuna dintre aceste clădiri nu este aşa cum mi-o amintesc. Străzile şi semnele nu sunt recognoscibile.

Toate aleile sunt pustii.

— Arată bizar, nu?

Tresar când îmi dau seama că Zero este acolo. Când mă întorc spre el, descopăr că s-a ascuns din nou în spatele armurii. Plăcuţele metalice şi negre care îl acoperă din cap până în picioare sclipesc în lumina roşiatică. Se mişcă asemenea unei umbre. Nu îi recunosc pe cei câţiva oameni care trec pe lângă noi. Nimeni nu pare să îl remarce. De fapt, dacă nu aş şti mai bine, aş spune că îi lasă suficientă distanţă, fără ca măcar să-şi dea seama că se află acolo. Nu îmi este limpede dacă îi pot vedea măcar silueta, dar, cu siguranţă, remarcă acele cătuşe negre pe care le purtăm amândoi. Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu noi.

Cu ajutorul Conexiunii, încerc să prind nişte emoţii din partea lui Zero. El însă pare calm, ca o suprafaţă de sticlă. Apoi, simt un fior de amuzament.

— Deja testezi terenul? Eşti prea curioasă, iar asta nu e bine! spune el şi îmi amintesc că şi el poate simţi ce simt eu.

Mă îndepărtez repede.

— Unde e toată lumea? întreb.

— După ce Hideo a activat algoritmul, utilizatorii care trecuseră deja la lentilele NeuroLink nu au mai putut pătrunde în Lumea Întunecată. Au dispărut mulţi dintre cei care se aventurau aici. Alţii au fost forţaţi să meargă la autorităţi cu informaţiile pe care le aveau. În ultimele câteva zile, au fost zeci de raiduri. Cei care încă pot pătrunde aici s-au dat şi mai la fund, reconstruind din mers. Multe dintre locurile pe care le ştiai nu se mai află aici.

O iau din loc, încercând cumva să mă orientez.

Într-o zi obişnuită, o piaţă ca asta ar forfoti de avataruri anormale. Astăzi, sunt doar câteva şi cele mai multe par jenate la gândul unei opriri în faţa dughenelor ilegale.

E un lucru bun! îmi spun. Ar trebui să mă bucur, iar Hideo are dreptate când face asta Lumii întunecate. Nu am petrecut eu ani în şir vânând oameni aici? Nu este un loc bun. Există cotloane ale Lumii întunecate atât de tulburătoare, încât ar trebui şterse pentru totdeauna, oameni atât de perverşi şi de malefici, încât ar merita să putrezească în puşcărie. *Ar trebui* să le fie teamă.

Dar… ideea unei persoane cu o asemenea putere, care poate pătrunde în mintea cuiva, *obligându-l* să părăsească locul…

— Ce se petrece aici? întreb când trecem pe lângă o dugheană dintr-o piaţă de noapte.

Chiar dacă e mică, peste două sute de persoane s-au adunat în jurul ei. Când mă uit mai bine, văd că deasupra ei apare un număr.

50 000

Volumul mare al vizitatorilor face ca magazinul să dea rateuri şi, de unde mă aflu, pare că e la un pas de colaps şi se resetează din nou şi din nou.

— Licitează pentru lăzi de lentile beta, răspunde Zero. Sunt bunuri de lux, după cum cred că-ţi dai seama.

Realizez că numărul de deasupra este preţul pentru care se vând acum lentilele beta. Cincizeci de mii de note pentru o pereche.

Evident, cei care licitează au deja lentile beta, dacă

au putut coborî până aici, aşadar bănuiesc că acum cumpără în numele altora. Disperarea care pluteşte în aer face locul să pară periculos. Deja încep certurile, iar deasupra capului, văd utilizatori agresaţi de contracandidaţi mânioşi şi informaţii personale aruncate la întâmplare pe semnele fluorescente care se întind pe zidurile clădirilor. Grăbesc pasul şi, curând, lăsăm dugheana în spate.

Acum suntem aproape de locul unde se afla Bârlogul Piraţilor ultima dată când l-am văzut, deşi drumurile s-au schimbat de atunci. Când apare lacul întunecat, observ că nicio navă nu pluteşte pe valuri.

Mă întorc spre Zero, uimită. Bârlogul Piraţilor nu a fost niciodată închis, până acum.

— Nu mai există? îl întreb.

Zero ridică privirea spre cer. Îmi dau capul uşor pe spate, imitându-l.

Mult deasupra clădirilor lipsite de sens ale Lumii întunecate, dar şi a scărilor care par că urcă şi coboară la nesfârşit, sub un cer noptatic, fumuriu, pluteşte în aer o navă de piraţi. Scări de frânghie atârnă de pe ea, departe. Catargele sunt luminate într-o cascadă de culori fluorescente, care fac norii să strălucească în nuanţe electrice de roz, albastru şi auriu.

— După ce Hideo şi-a activat algoritmul, spune Zero, un utilizator afectat de noile lentile a mers direct la autorităţi şi a turnat unde se afla Bârlogul Piraţilor. A fost un raid, însă gândacii sunt greu de ucis.

Îi arunc un zâmbet lipsit de umor. Lumea Întunecată nu se va prăbuşi fără luptă. Piraţii tocmai s-au mutat de pe apă pe cer.

Zero îşi lasă capul uşor într-o parte. Probabil că şi-a dat seama deja care este codul de intrare în noul Cuib,

fiindcă, o clipă mai târziu, una dintre scările de frânghie începe să coboare spre noi. Se opreşte chiar în faţa noastră, la înălţimea perfectă.

Zero o apucă repede cu o mână şi îmi aruncă o privire.

— După tine!

Trec pe lângă el şi mă agăţ de scară. Păşeşte după mine, cu mâinile înmănuşate prinzând frânghia de o parte şi de alta a mea. În timp ce ne ridicăm, privesc peste braţul lui spre oraş. Nu am mai văzut niciodată Lumea Întunecată de sus. Pare şi mai lipsită de logică decât de la nivelul pământului. Unele dintre clădiri seamănă cu nişte scări spiralate care dispar în nori, iar zecile de lumini de la ferestre îşi tot schimbă nuanţele. Avataruri întunecate, anonime, merg pe lângă ziduri, de parcă ar fi nişte marionete. Alte clădiri sunt vopsite în negru şi nu au ferestre, doar nişte dungi subţiri de neon, care urcă pe zidurile lor. Cine ştie ce se petrece acolo? Există şi sfere care plutesc în aer, fără a fi susţinute de nimic şi fără vreo cale evidentă de a pătrunde în interiorul lor. Ne ridicăm până la nori, iar când mă uit în jos, văd unele dintre turnuri formând pe sol modele circulare care amintesc de nişte urme făcute de nave extraterestre pe câmpurile cultivate.

Ajungem, în sfârşit, la rampa plutitoare care duce în Bârlogul Piraţilor. Acum, că suntem suficient de aproape, văd cât de mari sunt catargele acestei nave noi, întinzându-se ca nişte ecrane de o parte şi de alta a zgârie-norilor. Ce mi se păruseră a fi culori fluorescente pe catarge sunt, de fapt, reclame rezumând meciurile zilei, precum şi actualizări ale pariurilor făcute pe Cavalerii Phoenix şi echipa Andromeda.

Zero coboară primul. Păşeşte pe rampă şi îmi face semn să îl urmez. Privirea mea trece de la reclame la intrarea navei, unde zeci de avataruri pătrund pe sub sloganul Cuibului.

INFORMAŢIILE DORESC SĂ FIE LIBERE

Intrăm. Am senzaţia că inima şi-a potrivit bătăile după melodia ritmată care se revarsă în jur, fără îndoială o piesă piratată de pe un album încă nelansat. Ceaţa îmbrăţişează pământul. Avatarurile de aici sunt la fel de ciudate şi de contorsionate ca întotdeauna, un amestec straniu de oameni cu feţe obişnuite, uşor de uitat, şi de utilizatori care s-au reconstruit cu ajutorul unor trăsături monstruoase.

Înlemnesc la vederea cilindrului de sticlă care pluteşte lin în mijlocul spaţiului generos. Loteria asasinatelor arată ca întotdeauna: numele sunt scrise cu litere stacojii, iar, lângă fiecare, este trecută oferta curentă. Deasupra, pe puntea superioară, privind în jos, spre listă, sunt asasinii şi vânătorii, care o analizează atent.

Ce este diferit e numele din capul listei.

Emika Chen | Oferta actuală: N 5 625 000

Nu e de mirare că toată lumea e pe urmele mele: 5 625 000 de note pentru asasinarea mea!

— Nu te pot vedea, îmi spune calm Zero, iar replica lui pune capăt groazei care m-a cuprins.

Când mă uit la el, îmi face semn din cap. Nu îi văd expresia de pe chip, ascuns în spatele coifului întunecat, dar corpul îi e uşor întors spre mine, dându-

mi senzaţia că mă protejează.

În ciuda tuturor lucrurilor, mă simt în siguranţă lângă el. Este greu de crezut că, nu cu mult timp în urmă, îl consideram pe Zero duşmanul meu, recompensa pentru care vânam la solicitarea lui Hideo. Acum, prada a devenit vânător.

Pariurile pentru finală au loc în alt colţ. În vremea asta, un grup mare urmăreşte meciul în desfăşurare, aruncând frenetic sume în stânga şi în dreapta. Deasupra privitorilor se află un banner care prezintă meciul, urmat de cât se mizează.

PRĂDĂTORII DE LA MIEZUL NOPŢII vs. CERBERII
Şanse curente 1:4

— Meci nou! strigă cineva.

Un crainic ia cuvântul, iar vocea lui androgină răsună în jurul nostru. Meciul se încheie când un jucător ia Artefactul adversarului său. Se pot face pariuri cu două minute înainte de anunţul de deschidere şi până la startul oficial.

Privesc publicul haotic. Toţi sponsorii echipelor oficiale de Warcross sunt persoane publice, cu buzunare adânci. Identităţile celor care susţin financiar echipele din Lumea Întunecată sunt însă un mister. Se zvoneşte că sunt capi ai mafiei, lideri de găşti şi lorzi ai drogurilor. Niciunul nu e idiot să sponsorizeze public o echipă, însă o echipă din Lumea Întunecată poate câştiga de două ori cât Cavalerii Phoenix. Nu e de mirare că echipele de aici pot recruta membri atât de talentaţi. Unii dintre ei sunt profesionişti, foşti jucători de Warcross, care nu mai au reflexele din tinereţe.

Dacă nu te deranjează să joci un meci ilegal, în timpul căruia poţi fi oricând arestat, peste tine plouă cu bogăţii dincolo de cele pe care le obţine un jucător de Warcross legitim, oficial.

Fireşte, la fel ca toate celelalte lucruri de aici, să joci Darkcross prezintă nişte riscuri. Spre deosebire de jocul legal de Warcross, în care singura problemă a perdanţilor e reprezentată de bani şi ego, sponsorii echipelor din Lumea Întunecată sunt o specie aparte. Dacă pierzi suficiente jocuri de Darkcross, s-ar putea să te trezeşti pe lista loteriei asasinatelor. Îmi amintesc de un jucător care a fost găsit spânzurat în garaj, cu trupul sângerând sfârtecat, şi de altul, care a fost împins în faţa trenului.

— Câteva echipe şi-au pierdut jucătorii după declanşarea algoritmului, continuă Zero, în timp ce avansăm spre o altă parte a Cuibului.

Aici, sala este mai întunecată şi mai pustie. Se află la o oarecare distanţă de celelalte încăperi şi este separată parţial de acestea de o fâşie de lumină, care pare să aibă acelaşi rol ca o perdea.

— Fireşte, asta a făcut pariurile şi mai interesante.

— De aceea am venit aici? Pentru jocuri?

Ochii mei se opresc o clipă asupra lui Zero.

— Credeam că vrei să îmi arăţi cum să pătrund în mintea lui Hideo.

— Exact! spune Zero. Asta şi fac!

— Cum?

— Recent, am descoperit o problemă în sistemul lui Hideo. Acelaşi sistem care permite persoanelor să comunice telepatic. Problema asta apare doar dacă tu şi cu mine suntem Conectaţi în timpului unui meci de Warcross.

Inspir adânc.

— Ce fel de problemă?

— În timpul unei Conectări obişnuite, trebuie să dobândeşti permisiunea celeilalte persoane pentru a-i accesa gândurile. Dar, în timpul Warcross şi cu un cod potrivit, această hibă îţi permite să intri în mintea acelei persoane şi să îi accesezi amintirile fără acordul ei.

O hibă care-ţi permite să intri în mintea partenerului tău de Conexiune! Îmi imaginez ghearele reci ale unui străin care-mi scormonesc în gânduri şi amintiri, în timp ce rămân neputincioasă. Cum izbutise oare Zero să găsească o problemă atât de mare?

Zero zâmbeşte când mă vede derutată.

— Nici chiar cele mai mari firme din lume nu sunt pe cât credem noi de sigure, îmi aminteşte el.

Nu e de mirare că suntem aici. Şi nici că Zero a dorit să se Conecteze cu mine. Îi privesc coiful negru şi, brusc, mă simt vulnerabilă.

Zero m-a adus aici să jucăm un meci de Warcross în timp ce suntem Conectaţi.

Un zgomot slab îmi gâdilă urechile. Este acelaşi sunet pe care l-am auzit în timpul campionatului, când Zero mi-a întrerupt meciul subacvatic cu Cavalerii Phoenix. Mă uit în jos. Sunt cuprinsă acum într-o armură cu zale stacojii, care contrastează cu negrul lui Zero. Dacă m-aş privi, cu siguranţă mi-aş vedea faţa ascunsă în spatele unui coif.

Apoi, Bârlogul Piraţilor dispare, iar eu mă trezesc într-o lume Warcross.

Voi juca împotriva lui Zero, unu la unu.

8

Un meci de Warcross unu la unu se numeşte Duel. Este acelaşi tip de joc, doar că nu dispui de o echipă care să te susţină şi, fără o echipă, totul depinde numai de tine. Eşti şi Căpitan, şi Arhitect, şi Hoţ. Eşti Luptător şi Vindecător.

Am mai urmărit Dueluri în Lumea Întunecată, dar nu am participat niciodată. Iar aici, jos, unde să o sfeclesc într-un meci îmi poate periclita viaţa, nu prea am încredere în şansele mele.

În jurul nostru s-au adunat deja curioşi, iar un crainic a început să înregistreze pariuri. Mă trezesc întrebându-mă dacă mi se va întâmpla ceva în cazul în care pierd. Cât de multă încredere am în Zero şi în demonstraţia că poate pătrunde în mintea mea? Dacă îmi deteriorează permanent contul? Mi se pare că a depus prea mult efort ca să mă aducă aici doar pentru asta… însă, cu el, nu ştii niciodată cum stai.

În lumea virtuală în care se desfăşoară Duelul nostru s-a lăsat noaptea. Şuvoaie de stele acoperă cerul, iar dungi rozalii şi mov se zăresc în depărtare. Este un peisaj surprins la câteva momente după apus. Sute de arcade de sticlă gigantice străpung aerul, reflectând lumina. Când îmi privesc picioarele, îmi dau seama, tresărind, că nu mă aflu pe teren solid, ci pe spatele unei creaturi. Aceasta se mişcă.

Este un *dragon* lung cât o balenă.

Solzii săi sunt luminaţi de dungi fluorescente, aurii, iar aripile, înconjurate de aceeaşi strălucire, de parcă ar fi un robot. Când privesc mai de aproape, îmi dau seama că plăcile de sub picioarele mele sunt metalice.

Cad în genunchi când animalul îşi arcuieşte gâtul

enorm şi scoate o coloană de flăcări dintre fălcile mecanice, luminând norii de sub noi. Strigătul său răsună în întreaga lume.

— Bine ai venit în Cuibul Dragonului! se aude pe neaşteptate o voce de deasupra mea.

Elemente de joc cunoscute, sclipitoare, se materializează în aer, luminând seara în culorile lor. În acelaşi timp, în faţa mea apare o generoasă colecţie de arme.

Frânghie. Pumnale. Dinamită. Pistol. Arc cu săgeţi. Scut.

Este colecţia care s-ar afla la dispoziţia oricărui jucător de Warcross dintr-o echipă, iar eu am voie să aleg trei şi să mi le agăţ de centură. Un cronometru apare sub ele. Am zece secunde. Mintea mi se învârte şi iau ce cunosc: frânghia, dinamita. Apoi, îmi amintesc că nu pot fi doar Arhitectă; nu este un joc în care să mă protejeze Roshan. Aşa că pun dinamita la loc şi iau scutul, apoi arcul şi săgeţile, chiar înainte ca restul să dispară.

Prind protecţiile pentru braţ ale scutului de argint şi îmi trec tolba cu săgeţi peste umăr. Arcul mi-l trec peste piept. Ar fi fost util şi pistolul, însă mă aflu pe spatele unui dragon, iar Zero, probabil, se va afla pe un altul şi s-ar putea să am nevoie să mă agăţ de al lui. Frânghia şi arcul sunt cele mai potrivite. Dragonul meu se îndreaptă spre cea mai apropiată arcadă de sticlă. Privesc în jur, căutându-l pe Zero, însă nu îl văd nicăieri. Chiar dacă spectatorii Mantii Negre încep să scandeze, semn că meciul a început, încă plutesc de una singură prin aer. Reflexiile mă derutează. Mă

răsucesc, crezând că Zero e în spatele meu, însă nu văd decât nori.

— Pe locuri, fiţi gata, *luptaţi!*

Dintr-odată, o umbră enormă aterizează chiar pe arcada din faţa noastră. O reţea de crăpături o zgâlţâie, iar sticla se crapă cu un zgomot asurzitor.

Tresar şi îl văd pe Zero pe spatele unui dragon cu solzi negri precum penele unui corb murat de ploaie, cu ţepii de metal sclipind, înconjuraţi de o lumină argintie, întunecată. Dragonul lui sâsâie la mine, apoi îşi coboară aripile, maiestuos. Arcada de sticlă explodează în mii de aşchii.

Mă arunc între umerii dragonului meu şi îmi încrucişez antebraţele, ca să activez scutul. Câmpul albastru, circular, îmi ţâşneşte din apărători, în timp ce aşchiile de sticlă gonesc spre mine. Impactul aproape că mă lasă lată. Tresar, de parcă greutatea ar fi reală.

[Jucătorul B] Viaţă: - 20%

Fără scut, o asemenea lovitură mi-ar fi înjumătăţit viaţa cu uşurinţă. Şi apoi, într-un meci real de Warcross, să-i ofer adversarului avantajul unui atac-surpriză ca acesta, înainte de apelul de start, ar fi imposibil. Însă, aici, asemenea trucuri sunt adesea introduse în cod, uneori în timp ce jocul avansează în timp real.

Când îmi va arăta Zero manevra?

Un urlet din mulţime îmi umple urechile. Privesc

prin scut şi-l văd pe Zero sărind de pe spatele dragonului său şi aruncându-se spre mine. Aterizează pe aripa dragonului meu, apoi scoate o sabie. Loveşte cu putere aripa, înjunghiind articulaţia, şi taie adânc.

Dragonul meu urlă şi se înclină deodată într-o parte. Zguduitura bruscă mă trimite cât colo, forţându-mă să îmi modific poziţia apărătorii. Scutul mi se dezactivează şi mă prind de un solz în încercarea de a-mi găsi echilibrul. Sub noi, printre arcadele de sticlă, plutesc alţi dragoni, siluete negre pe cerul înserat. Printre ei, se află o serie de energizante pentru joc, pentru viteză – aurii, dar şi bile de gheaţă, o sferă din viţe verzi şi o minge de foc.

Mintea îmi lucrează frenetic, calculând rapid distanţa dintre mine şi fiecare dintre ele. Mingea de foc este un aruncător de flăcări suficient de puternic, încât să înghită cu totul un adversar. Sfera înfăşurată în viţe este o capcană capabilă să imobilizeze un jucător timp de cinci secunde.

Mă caţăr pe solzii dragonului. Zero se aruncă spre mine. Mă rostogolesc într-o parte, înainte să poată lua Artefactul care-mi pluteşte deasupra capului. Ratează la milimetru. Mă dau peste cap iar şi iar, când mă atacă. Degetele mele caută frânghia de la centură, însă simt mâna lui Zero prinzându-mă de braţ. Mă trage spre el.

Scrâşnesc din dinţi şi lovesc. Cizmele metalice îl izbesc în piept, apoi mă trag cât de departe pot. Îmi dă drumul. Mă eliberez şi de Zero, şi de dragonul meu, apoi cad. Vântul îmi şuieră în urechi.

Căzând, îmi reactivez scutul şi îl înclin. Prinde aerul, lăsându-mă să cotesc uşor în lateral. Reuşesc să mă deplasez spre mingea de foc şi spre cea înfăşurată

în viţe. Desfac larg braţele, apucându-le pe amândouă.

Ridic privirea şi îl văd pe Zero sărind de pe dragon şi urmându-mă în cădere. Bag în buzunar mingea din viţe, apoi o iau pe cea de foc şi o arunc spre el.

Explodează cu un muget cumplit. Flăcările îi cuprind pe Zero şi pe dragonul meu rănit într-o vâlvătaie imensă.

[Jucător A] Viaţă: - 100%
[Jucător B] LOVEŞTE [Jucător A]

Ignor uralele şi huiduielile venite din mulţime. Zero îşi va reveni cât ai clipi şi, ţinând cont de modul în care este structurat jocul, s-ar putea să aibă din nou un avantaj incorect. Vântul îmi şuieră pe la urechi, iar eu scot o săgeată din tolba de la spate şi îmi înnod cu disperare frânghia de la centură de ea. Îmi leg celălalt capăt al frânghiei în jurul pieptului. Apoi, pun săgeata în arc, chiar când cad ca un bolovan pe lângă întreaga turmă de dragoni. Mă răsucesc, îmi îndrept arcul spre cea mai apropiată creatură şi trag.

Săgeata nimereşte, înfigându-se între doi solzi de pe pieptul dragonului. Din arsura provocată de vârful metalic al săgeţii sar scântei. Creatura scoate un muget iritat, iar frânghia se întinde, trăgându-mă până mă opresc brusc. Mă ridic cât de repede pot, iar dragonul coteşte brusc într-o parte, evitând la milimetru coliziunea cu o arcadă de sticlă.

Deasupra mea, Zero reapare pe spinarea dragonului său negru. Ochii lui de gheaţă mă fixează,

iar el se aruncă în direcţia mea, chiar când reuşesc să mă agăţ de spinarea dragonului de care mă prinsesem. De data asta, îl cârmesc spre arcade.

— Mai sus! mă răstesc la dragon, îndemnându-l să urce.

Monstrul mă ascultă şi îşi întoarce capul spre direcţia în care vreau.

Dragonul lui Zero se aruncă spre mine, cu fălcile deschise. Scoate o coloană de foc. Îmi trag dragonul într-o parte, ferindu-ne, însă flăcările îi ating puţin aripa, înnegrind metalul. Îl forţez să înconjoare de aproape coloanele arcadei.

— Ce naiba face? aud strigând câţiva spectatori, dar cuvintele le sunt înecate de urale.

Zero mă urmăreşte. Îşi îndeamnă dragonul să zboare pe lângă al meu, evitând modelul spiralat pe care-l croiesc. Pare gata să se apropie iar şi să sară pe spinarea creaturii.

Ţintesc vârful uşor curbat al arcadei de sticlă. Când îl ating, Zero se apropie de mine. Iau celălalt energizant din inventar. Dacă îl pot momi pe Zero mai aproape şi declanşez energizantul la timp, îl va încleşta între viţe şi îl va îngheţa pe loc, atârnat de vârful arcadei. Atunci, aş putea sări de pe spinarea dragonului meu şi aluneca pe încrengătura formată, ca să-i iau Artefactul.

Privesc rapid peste umăr. Se apropie. A muşcat momeala. Un zâmbet triumfător mi se întinde pe faţă. Mă întorc să mă uit spre arcadă. E timpul să lovesc…

Un fulger de lumină mă izbeşte. Lumea se albeşte dintr-odată. Oare jocul s-a sfârşit? O fracţiune de secundă mai târziu, îmi dau seama că Zero şi-a folosit propriul energizant asupra mea. O lovitură de fulger.

Văd vârful arcadei de sticlă grăbindu-se spre mine, în timp ce cad spre ea. Mă lovesc de el, în plină forţă, fără să am timp să îmi activez scutul.

[Jucător B] Viaţă: - 60%
AVERTISMENT

Mă ridic cu greu, în timp ce Zero se îndreaptă spre mine, călcând pe suprafaţa arcadei. Repede, scot ghemul de viţe şi îl îndrept spre el.

Lumea clipeşte în jurai meu, ca nişte paraziţi care străbat aerul.

Clipesc şi mă încrunt. A mai văzut cineva asta sau doar eu?

Zero este concentrat asupra mea. Se apropie iute şi mişcă o mână, subtil. Paraziţii reapar. Asta îmi aduce aminte de momentul când a preluat controlul ecranului meu în timpul unuia dintre meciurile de campionat ale Cavalerilor Phoenix, când am ajuns amândoi în peştera aceea de un roşu întunecat.

Ridic o mână spre el, de parcă l-aş putea opri.

— Stai…! încep. Ce faci…

— *E vremea* să încetăm cu jocul de-a v-aţi ascunselea, mă anunţă Zero.

Cuvintele lui îmi răsună în minte, prin Conexiunea noastră.

Şi, într-o clipită, lumea virtuală din jur se transformă.

Tresar. Este căminul pentru orfani din trecutul

meu.

Mă aflu iar pe holurile cunoscute, înconjurată de tapet îngălbenit care se cojeşte şi de fâşii de lumină cenuşie. Afară se aude vuind furtuna, iar luminile din exterior tremură la fiecare fulger. Pământul se cutremură şi el, odată cu tunetul. În apropiere, una dintre uşile de pe coridor – de la camera fetelor, vechea *mea* cameră – este întredeschisă. Pe acolo m-am strecurat.

Este noaptea în care am reuşit să fug.

Imposibil! Dacă nu aş sta pe scaun, în viaţa reală, m-ar lăsa genunchii. Respir întretăiat.

Cum a putut Zero să creeze asta? De unde a ştiut? Cum de mi-a pătruns în minte, a găsit amintirea şi a populat lumea virtuală din jurul meu?

Hiba! Dar când? A intrat imediat după ce am acceptat invitaţia să ne Conectăm, chiar înainte să începem Duelul?

Nu mai aud tumultul mulţimii, aşa că nu îmi dau seama dacă spectatorii văd ce văd eu. La fel ca în timpul acelui meci şi ca atunci când mă aflam în peştera roşie, sunt singura care, probabil, ştie ce mi se întâmplă acum.

Tremur când văd coridorul, când simt cât de familiară îmi este această noapte. Totul arată la fel, doar că puţin exagerat, aşa cum mi-ar apărea într-un coşmar. Pereţii sunt mult mai înalţi decât ar trebui şi se întind atât de sus, că abia dacă văd tavanul, iar modelele de pe tapet fac valuri în lumină, de parcă s-ar mişca. Atunci când mă privesc, îmi dau seama că port aceleaşi haine pe care le purtasem în seara aceea, când am fugit – tenişii mei uzaţi, blugii rupţi şi puloverul decolorat.

Aceeaşi teamă îmi pulsează în vene. Aceleaşi gânduri îmi aleargă prin minte. Plănuisem fiecare detaliu al evadării. Numărasem din clipa în care văzusem lumina stingându-se în camera doamnei Devitt. Strânsesem în rucsac tot ce putusem găsi. Duelul din Cuibul Dragonului mi-a dispărut complet din minte, la fel şi orice idee că aş putea câştiga acest joc.

Mă simt de parcă Zero mi-ar fi deschis o poartă în suflet.

— Orice lacăt are o cheie.

Mă răsucesc şi îl văd pe Zero stând acolo, pe coridorul întunecat, cu armura făcându-l aproape invizibil în umbrele de la miezul nopţii şi cu chipul ascuns în spatele coifului opac.

— Asta îţi spui acum, nu-i aşa?

— Ieşi din mintea mea! mârâi spre el.

Se apropie de mine uşor, desfăcând palma şi dezvelind un cub plutitor, stacojiu şi lucios.

— Acesta este trucul, cheia către infiltrarea în cod, spune el şi îmi dă cubul.

— Nu pot să mai stau aici! şoptesc.

Să văd din nou locul acesta mă dă peste cap. Nici nu ştiu cum de mai pot respira.

— Scoate-mă de aici!

Zero clatină din cap.

— Nu, până nu îmi faci acelaşi lucru, răspunde el.

Strâng pumnii, în timp ce teama mi se transformă în mânie.

— Nu am de gând să repet ce am spus.

— Nici eu.

Zero rămâne în faţa mea, rece şi impasibil.

— Caută în Amintire! Deschide cubul!

Tot ce se află în jurul meu se înceţoşează,

învârtindu-se într-un cerc ameţitor. Încerc să mă concentrez, apoi, vechea pendulă de la capătul coridorului începe să bată, iar sunetul unei voci înfundate, venind din bucătărie, îmi atrage atenţia.

Bătăile inimii mi se înteţesc brusc. M-am întors în locul acela îngrozitor. Am paisprezece ani, pendula bate ora două dimineaţa, iar eu sunt pe coridor, încălţată cu tenişii şi cu rucsacul în spate, speriată de zgomot.

Uit că învăţ să sparg un cod. Ţâşnesc de lângă Zero şi fug cât de repede pot. Tenişii mi se agaţă de covor, făcându-mă să mă împiedic, aşa cum s-a întâmplat şi atunci. Apoi, sunt afară, în camera din faţă a căminului, şi mă uit drept la intrarea principală.

— Hei!

Un strigăt din spate mă face să privesc peste umăr. Este Chloe, una dintre fostele mele colege de cameră. Privirea i s-a lipit de rucsacul meu şi mă arată cu degetul.

— Doamnă Devitt! urlă ea şi pare să înece întreaga casă cu vocea ei stridentă. Emika fuge!

Nu ştiu dacă se întâmplă fiindcă mă aflu în propria Amintire, însă trupul face exact acelaşi lucru ca atunci. O iau la fugă pe lângă bucătărie, cu ochii la uşa din faţă. Simt că îmi târăsc picioarele prin noroi.

Apoi, aud iar vocea lui Zero, însă nu îmi mai pasă ce vrea. Tot ce îmi doresc este să plec. Dacă mă prind, sunt moartă. Când ajung la uşă, o iau la goană iar.

Sunt atacată din spate. Este Chloe. Brusc, mâinile ei mari mă prind de păr şi de gât. Cădem amândouă pe podea. O lovesc orbeşte, cât de tare pot. Luminile din cel mai îndepărtat dormitor se aprind. I-am trezit pe ceilalţi.

Tenisul meu o loveşte pe Chloe în faţă. Fata scoate un scâncet şi îmi dă drumul.

— *Căţea* ordinară! scuipă ea, dând să mă înşface iar.

Reuşesc să îi scap printre degete, mă ridic cu greu în picioare şi ţâşnesc pe uşă, în noaptea furtunoasă.

Iarba este atât de alunecoasă, încât aproape că alunec, însă îmi recapăt echilibrul la timp. Poarta din zale de fier este chiar în faţa mea. Mă izbesc în ea şi îmi dau seama că este ferecată cu un lacăt greu. Mă cuprinde panica. Mâinile mi se agaţă de sârma gardului şi mă aburc, fără să-mi pese când un colţ ascuţit de metal îmi zgârie un deget.

Mă ghemuiesc de cealaltă parte a gardului, ieşind de pe proprietatea căminului. *Ridică-te! Nu poţi rămâne aici, te vor prinde!* În spatele meu, iese cineva din casă. Lumina unei lanterne traversează veranda. Ţipetele slabe ajung până la mine, în aerul încărcat de umiditate.

Mă ridic din nou în picioare şi ţâşnesc pe stradă. Nu sunt sigură dacă plâng în viaţa reală sau este doar parte din amintire. Tot ce ştiu este că, într-un târziu, ajung la o uşă şi aproape că simt textura lemnului ud când mă împing în ea, încercând să îmi recapăt suflul. Degetele mi se curbează, iar unghiile mi se înfig în vopseaua scorojită.

Zero apare pe aleea din faţa mea. Înainte să pot măcar să hotărăsc ce să fac mai departe, se avântă spre mine cu o viteză formidabilă.

Instinctul meu de vânător se activează la maximum. Mă dau la o parte, cu braţele ridicate pentru a-mi proteja faţa când se aruncă spre mine. Mă apucă de guler, înainte să pot fugi, şi mă ridică în picioare. Îşi

apropie chipul de al meu.

— Calmează-te şi gândeşte! spune el, furios.

Amintirea parcă nu mai e la fel de vie, iar cuvintele lui pătrund prin vălul de panică. Nu este real. Nu sunt aici, de fapt. *Joci un joc în Lumea Întunecată, un joc cu fantome din trecut.*

Cum îndrăzneşti? Un val de mânie mă loveşte, forţându-mă să mă concentrez numai la el. Mi-a pătruns în minte şi mi-a încălcat, din nou, intimitatea. Cubul. Codul spart. Mă uit la silueta lui, care se înalţă deasupra mea, şi reapelez codul. De data asta, caut în interiorul Amintirii.

Aşa! Acum *văd* ce a făcut: există un fişier în plus în contul meu, un fişier care nu ar trebui să se afle acolo, un fişier de acces, plantat de cub, într-un fel sau altul.

Deschid fişierul de acces pe care l-a descărcat în mine şi văd o Conexiune ascunsă între noi, poarta pe care a deschis-o şi care m-a condus înapoi spre el. Apoi, deschid cubul de date şi încep să procesez.

Un cerc de fişiere apare în jurul lui Zero, fiecare reprezentând un vid, o uşă care dă spre o altă lume, aflată de cealaltă parte. Sunt ferestre spre mintea lui Zero. Am intrat.

Nu aştept să reacţioneze. Aleg cea mai apropiată uşă şi inspir adânc, în timp ce mintea lui înghite brusc tot ce se află în jurul nostru.

Noaptea furtunoasă dispare. La fel se întâmplă şi cu strada de la miezul nopţii, şi cu căminul din spatele gardului de sârmă, aflat de cealaltă parte a drumului. Dispare şi oraşul New York.

Mă aflu acum pe o podea acoperită cu un covor, într-un loc necunoscut. Când ridic privirea, văd un dormitor. Într-un colţ, înghesuită aproape de perete, e

ghemuită o făptură. *Mă aflu în amintirile lui Zero.*

Fiinţa chircită se foieşte un pic. Este un băieţel, cu braţele în jurul genunchilor. Încheieturile sale sunt osoase şi ies dintr-un pulover alb, lălâu, iar când privesc mai atent, remarc un simbol brodat pe partea de sus a mânecii lui stângi. Nu este un semn pe care să-l fi asociat, până acum, cu Zero sau cu Mantiile Negre, şi nici nu îl recunosc din altă parte. Nu îi pot distinge chipul în întuneric, dar ochii mi se agaţă de un fular gros, pe care-l poartă la gât. Un fular albastru.

Este fularul pe care Hideo i l-a dat lui Sasuke în ziua în care a dispărut.

Imaginea aceasta mă tulbură într-atât, încât mă opresc brusc. Pauza este suficient de lungă ca, atunci când clipesc iar, silueta din colţ să dispară şi să dau nas în nas cu Zero. Mă prinde de braţ înainte să mă pot feri. Mâna i se închide în jurul încheieturii mele, şi, dintr-odată, simt cum cad, paralizată. Încerc să îmi chem cumva sinele virtual, însă nu mai pot răspunde. Nu îl văd decât pe Zero, care stă lângă mine, cu armura întunecată reflectând lumina slabă din dormitorul băieţelului, înainte ca totul să se dizolve în beznă.

Mă aflu iar în Bârlogul Piraţilor. Privitorii din jurul nostru au luat-o razna, strigând unul la altul, în timp ce pariurile curg, iar cifrele transparente de deasupra capetelor lor se schimbă rapid. Clipesc derutată, pierdută. Pe un ecran plutitor, văd o reluare a ultimelor clipe de Duel. Văd clipa în care Zero m-a lovit cu energizantul Fulger, făcându-mă să mă prăbuşesc pe arcada de sticlă. Zero se îndreaptă spre mine. Fug de el pe arcadă şi îmi recunosc gesturile disperate de când alergam pe coridor, în amintirea de la cămin. Mă

văd luptându-mă cu Zero – momentele când am pătruns în Amintirea lui – doar ca Zero să mă paralizeze în strânsoarea lui, cu un alt energizant.

Îmi ia Artefactul.

Nimeni din mulţime nu mi-a văzut Amintirea sau pe cea a lui Zero. Nimeni nu are idee ce s-a petrecut, că Zero mi-a pătruns forţat în minte sau că i-am făcut acelaşi lucru. Tot ce au văzut ei au fost aceleaşi acţiuni, însă desfăşurate în lumea Duelului. Nu au auzit nimic din ce mi-a spus Zero şi nici din ce i-am spus eu. S-a întâmplat doar prin Conexiunea noastră.

Unii dintre privitori rânjesc sarcastic, însă alţii par impresionaţi de jocul meu. Le fac semn din cap, parcă încă în transă. Zero se află în spatele meu. Când mă priveşte, brăţara neagră din jurul încheieturii mele reapare.

— Bine jucat! îmi spune.

Apoi, nava dispare şi, dintr-odată, sunt din nou în lumea reală şi şed, extenuată, în camera mea de hotel, în faţa lui Zero. El poartă hainele negre şi are trupul său real. Ochii lui reci mă studiază încă, de parcă aş fi o sculptură.

Duelul s-a terminat.

Abia dacă îmi amintesc de dragoni sau de scurta noastră încleştare. Mă gândesc numai la faptul că Zero a scos la suprafaţă una dintre cele mai cumplite amintiri ale mele. M-a forţat să retrăiesc fiecare clipă oribilă. Mi-a folosit cea mai mare slăbiciune, trecutul, împotriva mea. Dintr-odată, mă cuprinde o furie teribilă. Simt că nu îmi mai pasă. Tot ce vreau este să îl fac să sufere.

Mă arunc spre el.

Zero se fereşte, ca o umbră. Mă împleticesc

dincolo de el, zgâriind aerul, şi cad în genunchi. Mă ridic şi îl atac din nou, însă el se fereşte iar, la fel de simplu ca într-un joc.

— N-aş face asta, în locul tău, mă avertizează, cu ochii licărind.

Mă sprijin de masa de scris din cameră şi îi întâlnesc privirea posomorâtă.

— Amintirea ta, mormăi, încercând să îmi recapăt respiraţia. Ce se petrecea acolo? A fost când ai dispărut prima dată? Simbolul de pe mâneca ta…

— Este o Amintire pe care nu am intenţionat să te las să o accesezi, îmi răspunde el cu vocea încă straniu de distantă, apoi îşi vâră mâinile în buzunare. Ce contează este că ai putut pătrunde, datorită vulnerabilităţii expuse de Conexiunea noastră, în acelaşi fel în care am folosit eu cubul ca să pătrund în mintea ta.

Zero mă priveşte cu seriozitate.

— Este biletul tău de intrare, dar fii atentă cum îl foloseşti! Să fii în interiorul unei minţi care nu-ţi aparţine înseamnă că apărarea celuilalt te va căuta permanent. Când te-am apucat de încheietură, aceea era mintea mea, care şi-a dat seama că nu trebuia să te afli acolo şi te respingea. Înseamnă că nu vei mai putea intra.

— Dar unde se afla camera aceea? Unde erai? insist.

— Dar *tu* unde încercai să fugi? mă întrerupe cu vocea dintr-odată tăioasă.

Îmi zâmbeşte stins.

— Ai fugit de mine de parcă n-ai fi putut vedea nimic prin teroarea generată de Amintirea ta. De parcă nu mai voiai să petreci nici măcar o clipă în casa

aceea.

Închid ochii şi mă opun valului de furie care mă cuprinde dintr-o dată.

— Fie! mă răstesc, încrucişându-mi braţele la piept. Ai câştigat! Tu nu pui întrebări, nu pun nici eu.

Mă priveşte cu ochi curioşi, însă decide să renunţe la întrebări. Cheamă cubul lucitor între noi, cheia pentru spargerea codului.

— Poftim! îmi spune.

Îl iau şi îl stochez în fişierele mele. Palmele îmi sunt transpirate.

— Vei avea aceeaşi libertate de care te bucurat înainte să ne cunoşti, continuă Zero. Dacă ai nevoie de echipament, spune-mi! Jax mi-a povestit că ţi-ai pierdut placa în timp ce fugeaţi. Îţi voi trimite una nouă. Ţine-mă la curent cum merg lucrurile între tine şi Hideo!

Încuviinţez, fără un cuvânt. Gândul de a-i invada amintirile lui Hideo în felul în care Zero a procedat cu mine îmi face rău.

Dar e asemănător cu ce face el prin NeuroLink şi încă în feluri mult mai urâte.

Zero se opreşte la uşă. Când mă priveşte peste umăr, citesc în ochii lui altceva, ceva rigid, de parcă aş fi atins un punct nevralgic.

— Nu ştiam ce Amintire a ta va apărea, spune el.

E aproape o scuză. Nu ştiu ce să înţeleg din ea. Tot ce pot face este să rămân acolo, tăcută, căutând cuvintele potrivite şi încercând să nu îmi las mintea să se întoarcă la noaptea evadării mele şi la cum m-am ghemuit, înspăimântată, lângă uşa aceea.

Momentul este ciudat. Ca şi cum ar fi lăsat garda jos, ca să dezvăluie o urmă din interiorul său, de regulă

atât de bine protejat. Dar durează numai o clipă. Apoi, iese din cameră şi mă lasă singură, cu nenumărate întrebări.

Mă gândesc la mâna aceea de om, care stătea ghemuit într-un colţ. La fularul lui albastru, dăruit de fratele pe care nu pare să mai ştie că l-ar fi iubit, fularul acela pe care îl înfăşurase cu disperare în jurul gâtului. Mă gândesc la felul în care se agăţa de el, de parcă era tot ce îi mai rămăsese pe lume. Cel mai mult însă, mă gândesc la simbolul misterios brodat pe puloverul lui. Chem imaginea aceea şi o las să plutească în faţa mea.

De ce m-a lăsat să văd o Amintire atât de personală? De ce a fost atât de uşor să o accesez? Să fi fost o simplă eroare, la fel cum nici eu nu intenţionasem să vadă acea Amintire a mea? Dar Zero este unul dintre cei mai puternici hackeri pe care îi cunosc. Cum să fie atât de neglijent, încât să îşi expună momentul sensibil din trecut? Rămân tăcută, încercând să-l înţeleg.

Cum de numele lui Hideo nu înseamnă nimic pentru tine? Cine te-a luat? Ce înseamnă acel simbol? Ce ţi s-a întâmplat?

9

Zero se ţine de cuvânt şi îmi trimite o placă nouă, în doar câteva ore. Este neagră, de la suprafaţă, la roţi şi şuruburi. O testez, adaptându-mă la greutate şi la tracţiune. Ar trebui să fie numai bună pentru cursele nocturne.

Rămân în camera de hotel până se face întuneric, analizând colţurile pereţilor, căutând camere ascunse

sau alte mijloace de supraveghere. Apoi, îmi verific cu atenţie contul, să văd dacă, pe lângă brăţara neagră, Zero nu mi-a instalat vreun dispozitiv de urmărire în sistem.

Spre surprinderea mea, nu găsesc nimic. Poate că Zero şi Taylor sunt serioşi când spun că vor să-mi ofere intimitate.

De la balcon, văd straturile suprapuse de argintiu şi albastru de pe străzile de jos, demonstrând loialitatea zonei faţă de echipa Dragonilor Iernii. Hotelul se află în centrul Omotesando, un district strălucitor, plin de magazine de lux în clădiri grandioase. Lumini albastre şi argintii se înfăşoară în jurul fiecărui copac. Poşetele şi pantofii din vitrine poartă emblemele Cavalerilor Phoenix şi ale echipei Andromeda, sărbătorind astfel finala. De când am ajuns, alţi doi jucători de top au fost anunţaţi pentru ceremonia de închidere, iar acum imaginile lor sunt transmise şi pot fi admirate în vitrinele Prada şi Dior.

SHAHIRA BOULOUS din TURCIA | ANDROMEDA
ROSHAN AHMADI din MAREA BRITANIE | CAVALERII PHOENIX

Mă gândesc că Jax m-a adus aici în timp ce eram inconştientă. Acum, Mantiile Negre îmi permit să ies pe uşă neînsoţită, cu toate simţurile în alertă.

Nu prea îmi vine să cred. Aş putea foarte uşor să nu mă ţin de cuvânt. Dar nu prea am ce să le fac acum – nu ştiu nici unde se află şi nici vreun lucru incriminator despre ei.

Pătrunde în mintea lui Hideo! Asta îmi cer Mantiile

Negre. Mă uit în direcţia domului din Tokio, unde enorme simboluri virtuale ale Cavalerilor Phoenix şi ale echipei Andromeda plutesc deja pe cerul nopţii, deasupra stadionului, cu un ceas care prezintă numărătoarea inversă a următoarelor douăzeci şi patru de ore până la începerea meciului. Hideo se va afla mâine la rejucarea finalei.

Gândurile mele revin la Zero. O vreme, caut simbolul de pe mâneca lui Sasuke, însă nu găsesc nimic. Nu aparţine niciunei corporaţii de care să fi auzit vreodată şi nici nu seamănă cu nimic din ce ar putea oferi un indiciu în privinţa sa. Este doar o înşiruire de poligoane suprapuse, ceva abstract, aşa cum sunt toate simbolurile.

Îl sun pe Tremaine.

Răspunde aproape imediat.

— Bună! exclamă el atât de tare, încât tresar.

O clipă mai târziu, apare silueta lui virtuală şi îl văd mergând pe o stradă aglomerată, puternic luminată, cu mâinile ascunse în buzunare.

— Ceva mai încet! îi spun. Te aud foarte bine.

— Unde naiba eşti? mă întreabă Tremaine şi mijeşte ochii la mine, încercând să îşi dea seama după împrejurimi cam pe unde mă aflu. Eşti bine? Cavalerii au luat-o razna prin pricina ta. Roshan m-a sunat până şi pe mine ca să vadă dacă ştiu ce se petrece.

— Unde eşti? întreb.

— Undeva prin Roppongi. Dar tu? Am încercat să dau de tine.

Vocea lui agitată îmi pune rotiţele în mişcare.

— Omotesando. Nu mă urmări! E prea periculos! Vin eu la tine!

— Ce vrei să spui cu „e prea periculos”? Am auzit

despre focuri de armă în Shinjuku, acum câteva zile. A fost peste tot, la ştiri. Au spus că un dezaxat a început să tragă. Nu s-a mai pomenit aşa ceva în Japonia, nici măcar în Kabukicho. Au fost ucişi doi oameni. Am crezut că ai putea fi printre ei. Ce s-a întâmplat?

Par să fi trecut deja ani buni de când am vorbit cu ei ultima dată, la bar. Îmi muşc buza.

— Sunt bine, răspund. E o poveste lungă. Îţi explic când ne vedem.

Îmi păstrez tonul uşor conspirativ.

— Dar, mai întâi, vreau să cauţi ceva pentru mine.

Înainte ca Tremaine să poată răspunde, îi trimit captura de ecran cu tânărul Sasuke în cameră.

Vocea lui agitată devine curioasă.

— Cine e?

— Sasuke Tanaka, se pare, când era mic. Vezi simbolul acela de pe mâneca lui?

— Da. Ce este?

— N-am idee. Cu asta am nevoie să mă ajuţi.

— Ai căutat deja?

— N-am găsit nimic.

Tremaine se opreşte şi mi-l imaginez studiind simbolul, încruntat, şi încercând să depisteze ce e cu el.

— Hmmm, murmură el într-un târziu. Nu pot să găsesc nimic despre el, oricum, nu din prima. Dar cred că ştiu pe cineva care ne poate ajuta. De unde ai făcut rost de captură?

— Asta face parte din povestea aceea lungă.

Privesc de la balcon la pictogramele care clipesc cât vezi cu ochii.

— Mâine-seară, după rejucarea finalei. Hai să ne vedem şi cu ceilalţi şi vă spun tot ce ştiu!

— Sper să am ceva pentru tine până atunci.

Îmi face un semn din cap şi ne deconectăm.

Paranoia mă loveşte imediat. Dacă Zero a ascultat conversaţia mea cu Tremaine? Nu am uitat ce mi s-a întâmplat ultima dată când am fost singură într-un loc public, cu doar câteva zile în urmă. Acum, mă aflu în siguranţă, cred eu, într-o cameră de hotel, însă tot nu pot ignora senzaţia că ar putea năvăli cineva pe uşă în orice clipă.

Concentrează-te! îmi spun. Sunt pe cale să mai dau un telefon, de data aceasta Cavalerilor Phoenix, când o mişcare din apropierea balconului mă încremeneşte. Cercetez din ochi până când văd că a apărut cineva pe balconul apartamentului lui Jax, aflat lângă al meu.

Este Zero.

Strălucirea oraşului de la picioarele mele îi îmbracă silueta într-o lumină difuză. Priveşte peisajul pentru o clipă, apoi ochii i se îndreaptă încet spre camera mea. Vreau să-mi întorc privirea, în caz că mă poate vedea.

O voce îi rosteşte numele, iar Zero se întoarce când Jax i se alătură pe balcon. Îmi ţin respiraţia, privind mai departe. Jax se opreşte în faţa lui. Se joacă din nou cu pistolul, aşa cum a făcut şi când era cu mine, scoţând cartuşul şi vârând unul nou în loc, cu mişcări discrete şi eficiente. Obiceiul ăsta pare să o liniştească.

Jax se apropie şi mai mult de Zero, până când aproape că îl atinge, apoi îi spune ceva ce nu pot auzi.

Ceva din expresia lui se îmblânzeşte. Se apleacă spre ea şi închide ochii, apoi îi murmură tainic la ureche. Orice ar fi, o face să se întoarcă uşor în direcţia lui. Nu se ating. Tot ce fac este să rămână aşa, într-o

îmbrăţişare subtilă, împărtăşind ceva care mă determină să mă gândesc la felul în care Hideo mă trăgea spre el.

El o urmează înăuntru şi dispar amândoi.

Respir din nou, cu obrajii înroşindu-se uşor din cauza scenei. Între ei există o familiaritate imposibil de negat.

Câteva clipe mai târziu, uşa ei se încuie. Nu ştiu unde pleacă, însă faptul că a plecat îmi face umerii să se relaxeze puţin. Poate că a plecat şi Zero cu ea. Sau poate că ea e singură acum şi mă urmăreşte. În fond, Zero mi-a spus că va avea grijă de mine.

Inspir adânc, apoi trimit o invitaţie la conferinţă către Cavalerii Phoenix.

Asher este primul care se conectează şi nu le ia mult nici celorlalţi. Sunt din nou acasă la Asher, fără îndoială pregătindu-se pentru meciul de mâine. Când mă vede, expiră adânc, în timp ce Hammie scuipă o înjurătură şi îşi încrucişează braţele.

— Era cazul! se răsteşte la mine.

— Tocmai voiam să te dăm dispărută la poliţie, mă informează Asher, cu una dintre mâini bătând nervos darabana pe braţul scaunului său cu rotile, doar că asta l-ar fi alertat pe Hideo că este ceva în neregulă cu tine.

— Vă explic totul, le spun abia şoptit. Dar, mai întâi, o favoare.

— Care? întreabă Roshan.

— Când mergeţi mâine spre domul din Tokio?

— Pe la apus. Henka Games trimite maşini după noi. De ce?

— Trebuie să mă aflu cu voi, în dom, în zonele restricţionate, acolo unde numai jucătorilor le este

permis accesul. Ca să ajung la Hideo.

— Ce se petrece? întreabă Hammie. E vorba de Zero, nu-i aşa?

Privesc din nou spre balcon, către locul gol unde, cu numai câteva clipe mai devreme, se aflaseră Zero şi Jax.

— Mda…

Hammie îşi deschide braţele, clipind repede.

— Bine, nu mă gândeam că îl vei contacta…

— N-am făcut-o. El m-a contactat pe mine.

Ezit.

— M-a salvat de câţiva asasini din Lumea Întunecată care voiau să înhaţe recompensa pusă pe capul meu.

— *Ce?*

Ochii lui Hammie se cască şi mai tare, în timp ce Roshan se apleacă în faţă, mormăind o înjurătură care nu-i stă în fire.

— Puteai să ne spui! exclamă el.

Decid să nu pomenesc încă de apelul accidental către Hideo.

— Sunt bine, răspund. Şi da, mi-a făcut o ofertă. Este prea mult de explicat acum. Dar, ascultaţi, dacă sunt serioşi în privinţa a ce vor să fac, voi avea nevoie de ajutorul vostru.

10

Patru zile până la ceremonia de închidere Warcross

În toată istoria campionatului de Warcross nu a existat niciodată vreo rejucare a unei partide, ceea ce

înseamnă că, în după-amiaza aceasta, cu doar câteva ore înainte de începerea meciului, nimeni nu ştie cum să sărbătorească.

Districtele din Tokio, înainte luminate în culorile echipei favorite a fiecărui cartier, etalează acum nuanţe de roşu şi auriu sau de albastru şi argintiu. Filmări de la prima finală se afişează pe faţadele multor zgârie-nori. Trec pe lângă un şir de supermaşini parcate de-a lungul unei străzi: Lamborghini, Bugatti, Porsche, Luminaţii X (cea mai rapidă maşină electrică disponibilă în prezent pe piaţă), fiecare dintre ele afişând lumini albastre sau roşii fluorescente în partea inferioară a portierelor şi jante împodobite în culorile echipelor rivale. Prin NeuroLink, se transformă în vehicule care sfidează logica: maşini cu aripi virtuale; maşini care arată ca nişte avioane supersonice, cu jeturi de flăcări la coadă. Au fost scoase cu ocazia primei finale. Acum, odată cu rejucarea, sunt din nou prezente, iar şoferii lor se ceartă pe străzi.

Negustorii cu mărfuri promoţionale – şepci şi tricouri, figurine şi brelocuri – scot la vânzare ce le-a mai rămas de la prima finală. Par stresaţi, fiindcă rămân fără marfa şi încearcă să mai facă rost. Printre figurinele puse la vânzare văd câteva cu mine. Părul meu în culorile curcubeului a fost pictat pe jucării cu pete în degrade. E o privelişte năucitoare.

Opt raze laser răsar deodată deasupra mulţimii, lăsând dungi multicolore în aer şi făcând publicul să scoată strigăte care trădează surpriza. *Cursă de drone,* mă gândesc. Asemenea curselor de maşini pe stradă, sunt strict interzise. Probabil că participanţii poartă încă lentile beta. Am vânat, cândva, nişte piloţi de drone de curse, în Lumea Întunecată, şi le-am transmis

datele către poliţie. Cred că se simt foarte îndrăzneţi în seara aceasta, însă, cu poliţiştii ocupaţi cu siguranţa la rejucarea partidei, dar şi cu domolirea conflictelor dintre fanii rivali, este şansa lor să se dea în spectacol.

Oamenii pe lângă care trec pe stradă îşi susţin zgomotos echipa preferată. Grupuri întregi de fani, îmbrăcaţi în echipamentele celor pe care îi susţin, se confruntă pe la colţuri. Ajung până la mine strigătele celor din grupul Andromeda.

— De ce eşti îmbrăcată ca trişoarea aia? mă ia la întrebări unul dintre ei.

I se răspunde aproape imediat dinspre suporterii Cavalerilor Phoenix.

— Emika Chen pentru totdeauna!

Îmi ţin capul plecat şi mă concentrez la placa mea. Măcar mai sunt şi alte fete îmbrăcate în versiuni ale Emikăi Chen şi nimeni nu pare dornic să mă privească prea mult. În plus, dacă e adevărat ce a spus Zero, asta înseamnă că nu mai sunt o ţintă pentru toţi vânătorii şi asasinii care au încercat să ajungă până acum la mine. Poate că Jax stă de pază undeva, însă nu o văd eu.

Când mă apropii de parcul de distracţii al domului din Tokio, deja mi-a mai pierit din nervozitate şi mă simt mai în largul meu când iau o curbă lină pe trotuar.

Primesc un mesaj de la Hammie, care-mi cere să îl accept. Fac întocmai, iar o imagine virtuală a ei apare chiar lângă mine. Arată foarte... reală. Părul îi e împletit în zeci de codiţe, cu auriu şi stacojiu printre ele, iar genele sale întunecate sunt îmbrăcate în sclipici. După două zile cu Mantiile Negre, sunt atât de fericită să o văd, că aproape îi îmbrăţişez proiecţia.

— Pari pregătită! îi spun.

Hammie îşi dă ochii peste cap.

— Dacă o singură persoană îmi mai atinge părul, o să îi iau gâtul! spune ea şi arată spre partea din spate a domului. Este tunelul prin care ne conduc, doar că nu vor fi nici gardieni, nici fani. Urmăreşte-mă!

În câmpul vizual îmi apare o linie aurie. Încuviinţez, apoi mă îndrept în direcţia indicată.

Curând, ajung suficient de aproape de parcul de distracţii al domului pentru a vedea portretele enorme ale fiecăruia dintre jucătorii din această seară plutind deasupra felinarelor. Complexul în sine – Tokyo Dome City – este plin de oameni, la fel cum a fost şi în timpul sezonului de campionat. Parcul este luminat în diferite culori, iar prin lentile, văd o mulţime de opţiuni legate de peisaj din care pot să aleg. Când selectez *Fantezie*, totul se transformă într-un regat medieval, iar domul apare ca un castel enorm. Dacă selectez *Spaţiu*, parcul se preschimbă din nou, de data asta într-o staţie futuristă de pe o planetă extraterestră, cu inele imense care traversează cerul nopţii.

Sar de pe placă şi merg spre complex, ca să mă alătur maselor. Măcar e uşor să mă pierd în mulţime! Oamenii se adună în jurul distracţiilor şi al magazinelor, atenţi la cine ştie ce. Mă strecor printre ei fără urmă.

La intrare s-au format mai multe cozi, curioşii aşteptând să pătrundă pe stadion. Linia aurie coteşte brusc. O urmăresc până când trec de porţile principale, în faţa cărora se îmbulzesc fanii nerăbdători. La scurtă vreme, îmi apar înaintea ochilor porţile negre. Sunt baricadate, iar gardieni se plimbă de colo-colo. Şiruri de maşini închise la culoare aşteaptă finalul meciului. Chiar dacă în seara asta joacă doar Cavalerii Phoenix şi

Andromeda, toate celelalte echipe sunt aici. Grupuri de fani aşteaptă îndărătul baricadelor, sperând să fie printre primii care să arunce o privire spre echipe, când vor pleca.

— Aici, murmur spre Hammie, într-un mesaj.

— Te văd! răspunde ea. Când spun *haide,* urcă-te pe baricada din stânga, cea mai apropiată de poartă!

Imaginea lui Hammie se întunecă.

Nişte minute mai târziu, lângă baricadele de lângă poarta neagră se stârneşte un freamăt. Apare Asher, flancat de Hammie şi de Roshan, toţi trei cu rânjetele profesionale aşternute pe chip şi agitându-şi mâinile în aer. În spatele lor se iţesc Jackie Nguyen şi Brennar Lyons, înlocuitorii pentru Ren şi pentru mine. Hammie poartă deja stacojiul Cavalerilor, iar echipamentul i se mulează perfect pe trup. Zâmbetul ei maliţios, atât de familiar, i se lăţeşte pe faţă. Asher stă într-un scaun cu rotile nou-nouţ, negru cu auriu, iar Roshan arată ca scos din cutie, cu buclele sale întunecate pieptănate cu grijă şi cu echipamentul fără pată.

Fanii izbucnesc în strigăte; un val de lumini înghite echipa. Oamenii se aruncă spre cele mai apropiate bariere, forţându-i pe gardieni să se năpustească pentru a-i opri.

Zâmbesc la apariţia lor surpriză. Perfect! Peste mulţime, Hammie îmi trimite un mesaj. *Haide!* În timp ce gardienii se chinuie cu mulţimile de suporteri, trec în linişte de cealaltă parte a barierelor şi ţâşnesc spre poartă. Câţiva oameni încearcă să mă urmeze, dar Hammie dă alarma, făcând gesturi exagerate spre cei câţiva fani care încearcă acum să se apropie. Gardienii se grăbesc să-i oprească, iar eu dispar în zona întunecată a intrării.

Tot ce pot vedea sunt siluete conturate pe un albastru stins. La vederea coridorului, simt cum mă cuprinde un val de nostalgie şi îmi amintesc cum, cu inima bubuindu-mi de emoţie, am fost condusă în arenă de câteva gărzi de corp pentru a participa pentru prima dată la Wardraft. Nu s-a întâmplat cu prea mult timp în urmă, însă mi se pare că, de atunci, s-a scurs o eternitate.

— Ash, îi trimit un mesaj, în timp ce îmi croiesc drum pe holurile familiare. Te poţi asigura să fie închise camerele de supraveghere din anticamera Cavalerilor?

Înainte de fiecare joc, Cavalerii aşteaptă într-un apartament elegant, care dă spre arena imensă.

— Am făcut deja asta. Atenţie pe holul care duce spre ea, totuşi! Au instalat nişte camere noi acolo, la care nu am putut căpăta acces.

Mă înfăşor mai tare în hanorac.

— Am priceput!

— Ne vedem după! spune el, apoi îmi trimite o adresă. Vorbim atunci!

Într-un târziu, ajung în anticamera pustie a Cavalerilor şi închid cu grijă uşa în urma mea. Tăcerea de aici este punctată de zgomotul înfundat care vine de jos, acolo unde 50 000 de fani izbucnesc în urale, în timp ce ultima piesă de la BTS se revarsă din boxe. Stau în faţa ferestrei, simţind, pentru o secundă, că m-am întors în timp, când jucam încă. Deşi stadionul este plin până la refuz, mulţimea continuă să sosească. Crainicul face o recapitulare a meciului iniţial din finală, iar spectatorii pot vedea momente din el cu ajutorul unor holograme 3D imense.

O lumină strălucitoare clipeşte deja deasupra uşii

încăperii, chemând jucătorii să se îndrepte spre centrul arenei. Aşezaţi pe rândurile de sus, comentatorii au început dezbaterile privind echipa care are cele mai bune şanse la victorie.

Atenţia mea se îndreaptă spre loja privată din sticlă aflată de cealaltă parte a arenei. Acolo, pot vedea câteva siluete mişcându-se în jurul celor pe care-i identific drept Hideo, Mari şi Kenn.

Jos, primii membri ai echipei Andromeda au pornit-o deja spre arenă. Strigătele mulţimii sunt asurzitoare.

— Succes! murmur către echipa Cavalerilor, când membrii ei îşi fac apariţia.

O vreme, privirea mea zăboveşte asupra echipamentelor lor îngrijite. Chiar şi după tot ce s-a întâmplat, energia din spaţiul acesta mă copleşeşte şi nu îmi doresc decât să mă aflu acolo, jos, cu ei, îmbăindu-mă în aplauzele spectatorilor şi întrebându-mă pe ce tărâm nou şi fantastic vom ajunge. Vreau să fiu din nou încântată, din toată inima, aşa cum era înainte ca totul să se complice.

Clatin din cap, mă aşez şi deschid o grilă a tuturor camerelor de supraveghere din dom.

În interior există mai multe dispozitive de siguranţă decât am văzut vreodată – cel puţin două sau trei camere în fiecare încăpere. Se pare că au adăugat noi elemente de securitate, de când cu breşa care aproape că l-a ucis pe Hideo. *Când Jax aproape că l-a ucis,* îmi amintesc, înfiorându-mă.

Crainicul termină prezentarea fiecărui jucător. Luminile de pe stadion se reduc, lăsând în bătaia reflectoarelor doar echipele, iar în centrul arenei apare o hologramă care arată lumea în care vor fi transportaţi cu toţii. Se află undeva pe cer, înconjurată

din toate părţile de o pătură groasă de nori, străpunsă ici, colo de sute de culmi muntoase înguste. În vârful acestora sunt turnuri legate unele de altele prin punţi de frânghie.

— Bine aţi venit în Regatul Cerului! răsună peste stadion o voce familiară, care parcă le ştie pe toate.

Publicul răspunde printr-un răcnet asurzitor de aprobare.

Îmi întorc faţa de la arenă şi încep să cercetez rapid camerele de supraveghere, până când ajung la cele din loja privată a lui Hideo. Scuturile sunt puternice şi îmi dau seama că nu voi putea modifica filmările. Dacă paznicii mă remarcă şi îşi dau seama că nu fac parte dintre Cavaleri, vor începe să pună întrebări.

Nimic însă nu mă poate opri din a mă concentra asupra camerelor din loja lui Hideo, pentru a urmări ce poate vedea gardianul din spatele lor. Îi găsesc profilul şi mă strecor.

Filmări din fiecare încăpere a domului umplu spaţiul din jurul meu. Mă rotesc printre ele până când le găsesc pe cele din loja lui Hideo şi mă concentrez pe camera de supraveghere centrală.

Dintr-odată, par să plutesc pe tavanul lor, privindu-i ca o fantomă.

Mă trezesc ascultând o conversaţie care mă face să mă cutremur de groază.

11

Kenn are braţele încrucişate strâns şi o căutătură încruntată atunci când i se adresează lui Hideo.

— Dar nu există dovezi!

Mari scoate un oftat exasperat.

— Kenn, nu suntem aici ca să eliminăm un produs care nu corespunde standardului.

Japoneza ei mi se traduce rapid în engleză, în câmpul vizual.

— Trebuie să verificăm dacă algoritmul provoacă asta. Inspir brusc. Deci Hideo nu a ţinut totul pentru sine! Mari şi Kenn ştiu despre algoritm. Mai mult decât atât, par să fi fost implicaţi activ în implementarea sa.

Dar despre ce vorbeşte Mari? Ce crede că face algoritmul?

— Sinuciderile pot fi cauzate de multe lucruri, spune Kenn, dând din mână. Te-ai transformat într-un legiuitor închistat? Dintre aceia care consideră că pot împiedica progresul interzicând tehnologia în oraşele lor…

— Uneori au dreptate, răspunde Mari. E un lucru grav. Dacă este greşeala noastră, trebuie să ne ocupăm imediat de repararea ei.

Sinucideri? Mă gândesc imediat la banda de izolare care îngrădea strada aceea din Kabukicho. Probabil că vorbesc despre răufăcătorii care s-au sinucis în întreaga lume. Cei despre care a pomenit Hideo la ultima noastră ceartă. *Traficanţi de carne vie condamnaţi,* spusese. Dar sunase ca un lucru pe care algoritmul ar fi trebuit să îl permită dintotdeauna.

— Aşteaptă câteva luni! spune Kenn. Totul se va rezolva.

Ochii îmi fug imediat spre Hideo, care nu a rostit încă niciun cuvânt. Pare liniştit, cum stă aşa, sprijinit de spătar şi cu ochii la colegii lui. O privire mai atentă, totuşi, îmi spune că e într-o dispoziţie proastă.

— Scopul algoritmului este de a-i proteja pe

oameni, de a-i face să se simtă în siguranţă, insistă Mari. N-ar trebui să-i facă pe utilizatori să îşi ia vieţile.

— E o nebunie! exclamă Kenn şi îşi ridică braţele, izbucnind în râs. Nu ai dovezi. Chiar încerci să sugerezi că algoritmul îi face pe oamenii obişnuiţi – oameni nevinovaţi – să se sinucidă?

Sângele îmi îngheaţă în vine. Mă lipesc de scaun. Algoritmul ar putea pricinui moartea unor nevinovaţi…

— Uită-te la cifre!

Mari mişcă braţul, apelând un grafic care pluteşte deasupra lor. Mă holbez, oripilată. Curba graficului pare exponenţială, ridicându-se rău-prevestitor.

— Numărul de sinucideri la nivel mondial a început să crească după implementarea algoritmului. Aceştia sunt oamenii care nu fac parte din medii infracţionale.

— E doar o supoziţie! spune Kenn, ridicând din umeri. De ce naiba ar trebui să avem noi vreo treabă cu sinuciderile nevinovaţilor?! Totuşi, dacă morţile *au* o legătură cu algoritmul, asta este fiindcă oamenii erau vinovaţi de ceva, adăugă el, nepăsător.

Este acelaşi gest pe care l-a folosit când le-am fost prezentată lui şi echipei, doar că, de data asta, nu mă linişteşte, cum a făcut atunci, când m-am speriat din pricina politeţii distante a lui Hideo. Acum bagatelizează consecinţele îngrozitoare ale algoritmului.

Mă uit lung la Kenn, amintindu-mi felul în care îi sclipeau ochii, voios, de fiecare dată când îi vorbeam. Este oare acelaşi om care îmi trimitea mesaje, îngrijorat de starea lui Hideo sau iritat de încăpăţânarea lui? Care îmi ceruse, cândva, să îl supraveghez pe Hideo?

Mari mai deschide o diagramă.

— Studiile anterioare au demonstrat că există o legătură între persoanele care şi-au pierdut scopul în viaţă şi riscul ridicat de deces. Dacă oamenii nu au pentru ce să depună eforturi, dacă motivaţia lor este afectată, riscul de sinucidere creşte.

Mari se apleacă în faţă şi îl priveşte pe Kenn în ochi.

— Este *posibil.* Trebuie să investigăm!

— *Fii serioasă!* Algoritmul nu îndepărtează pofta de viaţă a oamenilor, se plânge Kenn. Doar pofta de crime.

— S-ar putea să avem un virus care să declanşeze aceeaşi reacţie! se răsteşte Mari. Hideo, *te rog!*

Expresia lui Hideo este obosită, iar cearcănele îi sunt accentuate de lumina din încăpere.

— Vom investiga! spune el. De îndată!

Mari zâmbeşte, iar Kenn încearcă să contracareze. Hideo ridică o mână, întrerupându-l.

— Nu pot tolera ideea unei erori a algoritmului, spune el, aruncând o privire dezaprobatoare către Kenn, apoi se uită la Mari. Dar algoritmul va continua să funcţioneze. Nu-l vom opri!

— Hideo… începe Mari.

— Algoritmul *rămâne activi* se răsteşte Hideo.

Replica lui de oţel îi încremeneşte şi pe Mari, şi pe Kenn.

— Asta până când căpătăm dovezi în sprijinul teoriei lui Mari. Am hotărât.

Vreau să strig la el. *Ce faci, Hideo?*

Kenn este primul care întrerupe tăcerea.

— Norvegia ne-a sunat ca să întrebe ce ai dori să primeşti în schimbul relaxării anumitor restricţii ale algoritmului, iar Emiratele doresc un set diferit de

reguli pentru ce este considerat ilegal la ei. Deci... ai de gând să le spui că investigăm zvonul ăsta?

— Nu fac asta pentru favoruri, răspunde Hideo.

Încremenesc. Hideo programează întâlniri cu diverşi lideri din lume. Oamenii obişnuiţi nu par să ştie despre algoritm – sau poate că aşa sunt programaţi –, dar aceşti preşedinţi şi diplomaţi au habar, cu siguranţă. Etica se schimbă în funcţie de graniţele statale. Fiecare va dori ceva diferit de la Hideo.

— Îţi dai seama că americanii au aterizat pe pistă azi-dimineaţă, nu? încheie Kenn, privindu-l posomorât pe Hideo.

— Americanii pot aştepta.

— Asta să le-o spui preşedintelui lor!

— Este un idiot! comentează Hideo, cu răceală. Va face întocmai ce îi spun.

Atât Mari, cât şi Kenn ezită. Hideo nici măcar nu a trebuit să ridice vocea, însă cuvintele lui au fost cât se poate de clare. Dacă doreşte, îl poate controla pe preşedintele SUA cu o singură comandă din algoritm. Ar putea da ordine oricărui şef de stat al oricărei naţiuni dezvoltate, al oricărei ţări din lume. Oricui foloseşte NeuroLink.

Oricui! Inclusiv lui Kenn. Inclusiv lui Mari. Oare şi ei foloseau lentile beta? Probabil. Kenn ar fi fost mai îngrijorat cu privire la sinucideri dacă risca să fie afectat. Dar dacă Hideo *alesese* să le ofere privilegiul de a purta numai lentile beta, atunci îşi stabilea deja favoriţii.

Jos, pe stadion, urale răsunătoare izbucnesc din public. Shahira, căpitanul Andromedei, tocmai a trimis-o pe Hammie învârtindu-se printre nori, forţând-o să verse un energizant preţios pe care pusese mâna.

Comentatorii vorbesc repede, iar ecourile vocilor lor răsună pe întreg stadionul.

Îmi iau privirea de la joc.

Algoritmul ar trebui să fie neutru. Eliberat de imperfecţiunile umane, mai eficient şi mai riguros chiar decât însăşi legea. Acesta a fost întotdeauna visul ridicol al lui Hideo. Abia dacă au trecut câteva săptămâni de când a declanşat algoritmul şi, deja, hibele şi reţelele încurcate ale comportamentului oamenilor îl complică şi îl corup. Dacă va fi *de acord* să ofere anumite favoruri anumitor ţări? Reguli speciale? Permisiuni exclusive pentru oamenii foarte bogaţi sau pentru politicieni? Ar apuca, oare, pe calea asta?

Oare ar fi posibil să *nu* o facă?

— Voi discuta cu americanii, spune Mari. Îi iau la un tur al sediului şi le arăt la ce lucrăm acum. Sunt uşor de distras, mai ales dacă rămân doar câteva zile.

— Câteva zile! pufneşte Kenn. E o amânare suficientă ca să declanşeze o mulţime de reacţii în lanţ.

Hideo îi aruncă prietenului său o privire pătrunzătoare.

— De ce te grăbeşti aşa?

— Nu mă grăbesc deloc, se apără Kenn. Încerc să te ajut să conduci o afacere, la timp. Dar, te rog, chiar insist să-mi faci hatârul de a cerceta aceste zvonuri nefondate.

— Nu suntem aici ca să rulăm un sistem nefuncţional. Dacă Mari găseşte ceva important, vom opri algoritmul.

Kenn clatină din cap şi oftează, exasperat.

— Emika, aşa-i?

Clipesc. Eu? Ce treabă am eu cu asta?

Hideo pare să aibă aceeaşi reacţie, fiindcă ridică o

sprânceană spre prietenul său şi se încruntă.

— Poftim?

— Chiar trebuie să îţi explic? Hai să vedem! spune Kenn şi ridică un deget, începând să numere. Ai ieşit din mijlocul unui interviu, fiindcă un reporter te-a întrebat despre Emika. Încheieturile tale au devenit un coşmar sângeros – literalmente – de când ai vorbit cu ea, adaugă băiatul şi ridică un alt deget. Apoi, a existat o singură zi în care să nu o aduci în discuţie? continuă Kenn, cu al treilea deget în aer.

Obrajii îmi ard. Hideo m-a pomenit în fiecare zi?

— Nu am chef de asta, Kenn! mormăie Hideo.

Kenn îşi vâră mâinile în buzunare şi se apleacă spre Hideo.

— Aveai de gând să fii de acord cu mine, îţi aminteşti? Că toată povestea asta cu sinuciderile e doar un zvon. Apoi, după ce ai purtat o singură discuţie cu Emika, îmi spui că nu eşti interesat să o revezi, însă îi ceri lui Mari să înceapă o investigaţie.

Încruntarea lui Hideo se adânceşte, dar nu neagă.

— Nu e vorba de ea!

— Nu? Pentru o fată de care spui că nu îţi pasă, te porţi cam ciudat. Mica jucătoare-surpriză te-a captivat, se pare.

— Ajunge!

Cuvântul rostit de Hideo taie tensiunea dintre ei ca o foarfecă, iar Kenn se opreşte imediat, cu replica nerostită atârnând în aer.

Hideo îi aruncă o privire cruntă.

— Mă aştept să facem lucrurile bine. Până acum, credeam că îmi împărtăşeşti standardele, spune el şi face un semn spre uşă.

Kenn păleşte uşor.

— Mă expediezi?

— Cu siguranţă nu te invit la dans.

Kenn pufneşte şi se ridică de pe scaun.

— Aveai aerele astea şi în facultate. Bănuiesc că nu s-a schimbat nimic, mormăie el în timp ce face cu mâna, batjocoritor. Cum vrei! Nu te-am crezut niciodată idiot.

Hideo şi Mari privesc amândoi cum Kenn părăseşte loja. Jos, dinspre mulţime, se ridică o nouă explozie de entuziasm. Jackie Nguyen, noua Luptătoare a Cavalerilor, a reuşit să o blocheze pe Luptătoarea Andromedei într-o crevasă a muntelui. Asher o ia pe Shahira în cătare cu un energizant toxic de culoare mov-auriu şi îi încetineşte mişcările.

Odată ce Kenn părăseşte încăperea, Hideo îşi permite o clipă de relaxare a umerilor. Se uită spre arenă, cu o expresie serioasă.

— Este prea nerăbdător, îi spune Mari lui Hideo, privind spre uşa glisantă. Vrea să vadă deja un efect pozitiv.

— Aşa a fost mereu, răspunde Hideo, apoi îşi sprijină braţele pe genunchi şi priveşte fără chef jocul.

— Va fi bine, spune Mari, cu blândeţe. Îi dăm noi de capăt. Vreau să îi pot da dreptate şi sinuciderile să nu aibă legătură cu algoritmul.

— Şi dacă au?

Mari nu răspunde. Îşi drege glasul.

— Voi devia azi apelurile, spune, într-un târziu.

— Nu! Mă ocup eu de americani. Tu să îmi raportezi care sunt rezultatele acestei investigaţii, cât de repede poţi.

— Fireşte! răspunde Mari, plecând capul.

Între ei se lasă o tăcere scurtă. Apoi, Hideo se

ridică şi se apropie de fereastra de sticlă. Îşi vâră mâinile în buzunare. Pe holograme, Roshan şi Hammie se luptă cu doi membri ai echipei Andromeda, fiecare tabără încercând să protejeze Artefactul Căpitanului şi să şi-l însuşească pe al inamicului.

— Cumva alte veşti pentru mine? întreabă Hideo, după o vreme, întorcând uşor capul, dar fără să-şi ia ochii de la joc.

Mari pare să ştie precis la ce se referă.

— Îmi pare rău, spune ea, dar încă avem mulţi alţi potenţiali suspecţi în Japonia.

Faţa lui Hideo este lipsită de expresie, iar ochii îi par luminaţi de o furie întunecată. Este aceeaşi furie pe care am văzut-o la el când i-am pătruns cu forţa în Amintire, când l-am văzut antrenându-se cu ferocitatea unui animal sălbatic. O recunosc, e privirea pe care o are când se gândeşte la fratele lui.

— Zeci de infractori periculoşi care scăpaseră de sistemul justiţiar s-au predat deja, adaugă Mari. Ai auzit despre cei doi bărbaţi care conduceau sex shopuri ilegale în Kabukicho?

Hideo o priveşte, iar umerii îi par acum rigizi.

— Au apărut în dimineaţa asta la o secţie de poliţie, suspinând. Au mărturisit totul. Au încercat să se înjunghie, înainte să fie reţinuţi. Ai adunat o mulţime de oameni periculoşi de pe străzi.

— Bine, murmură mulţumit Hideo, revenind la joc. Dar nu sunt aceia, nu?

Mari se strâmbă.

— Nu, recunoaşte ea. Nimic din ce a generat algoritmul în minţile lor nu se potriveşte cu momentul şi locul dispariţiei lui Sasuke.

Fireşte! Acum îmi dau seama care este motivul

pentru care Hideo nu vrea să oprească algoritmul.

Îl foloseşte ca să-l vâneze pe cel care i-a răpit fratele, probabil scanând milioane de minţi în căutarea unei amintiri, a unei scântei, a unei emoţii care să sugerează pe cineva responsabil pentru ce i s-a întâmplat lui Sasuke.

Poate că acesta a fost mereu scopul lui, motivul pentru care a creat, de fapt, NeuroLink.

— Ştii, poate că Emika a avut dreptate, spune încet Hideo.

Vocea lui este atât de slabă, încât abia dacă o aud. Dar o aud, iar inima mi se strânge.

— Că nu suntem aici ca să aducem pacea mondială.

— Faci tot ce poţi, îi răspunde Mari.

Hideo urmăreşte jocul. Apoi, se întoarce spre ea.

— Continuă căutările!

Jos, în arenă, Asher ia Artefactul Shahirei. Rejucarea finalei s-a încheiat, iar Cavalerii Phoenix câştigă, oficial. Spectatorii sar în picioare, făcând stadionul să se cutremure. Comentatorii încep şi ei să strige.

Hideo îşi ridică paharul, cu stoicism, şi salută cu o mişcare din cap mulţimile extatice. Zâmbetul său distant, controlat, apare pe ecranele imense din jurul domului. Şi, chiar dacă îşi încalcă deja promisiunea – jurământul că el şi algoritmul vor, fi două lucruri distincte – chiar şi acum, inima mi se frânge. Mi-e greu să nu mă simt atrasă de determinarea lui neostoită, să nu sufăr pentru hotărârea lui.

Ce ar face dacă i-aş spune că fratele lui trăieşte?

Ce va face, odată ce îşi dă seama cine l-a răpit?

Poate că Emika a avut dreptate.

Strâng pumnii cât pot de tare. Nu, nu este prea târziu. Dacă Hideo are îndoieli, dacă este îngrijorat pentru ce ar putea cauza algoritmul, poate că mai este vreme ca să-l salvez. Înainte de a se prăbuşi în abis. Înainte să fiu obligată să îi întorc spatele pentru totdeauna.

Singura cale să fac asta este să descopăr ce i s-a întâmplat lui Sasuke.

Păşesc pe o frânghie îngustă între Hideo şi Zero, între algoritm şi Mantiile Negre. Şi trebuie să am grijă să nu alunec.

Mă ridic şi îmi trag gluga pe cap. N-a mai rămas mult timp. Se presupune că algoritmul va transforma lumea într-una mai bună, însă, dacă Mari are dreptate, atunci siguranţa este tocmai lucrul pentru care trebuie să ne facem griji.

Un mesaj din partea lui Tremaine mă trezeşte din vârtejul gândurilor. Vocea lui îmi umple urechile.

— Em, spune el. Am găsit omul şi are informaţii despre simbolul pe care mi l-ai trimis, cel de pe mâneca lui Sasuke Tanaka.

Înghit cu dificultate la auzul acestor cuvinte, în timp ce o ploaie de confeti aurii şi stacojii cade din tavanul arenei.

— Ce este?

— Nu vrea să spună în mesaj. Vei dori să auzi asta în persoană.

12

Nu am probleme în a părăsi arena, cu toţi acei fani gălăgioşi care roiesc în jurul meu. Suporterii Cavalerilor Phoenix strigă din toţi rărunchii. Cei ai echipei

Andromeda par posomorâţi, dar mulţumiţi. Mulţimea se înghesuie deja în apropierea uşii din spate, ca să privească maşinile negre care-i duc pe jucători. Unii spectatori stau la coadă spre gurile de metrou deja ticsite de oameni. Vântul rece al nopţii îmi răsfiră părul peste umeri când sar pe placă şi mă îndrept spre Akihabara.

O dată pe săptămână, câteva dintre districtele oraşului Tokio îşi închid unele dintre străzile principale, transformându-le în *hokoten,* pietonale imense. Fiindcă finala tocmai s-a rejucat, aproape fiecare district a procedat astfel în seara asta, dar niciunul nu a făcut-o mai bine decât Akihabara, fapt care i-a adus, temporar, porecla de *Hokoku* – „District pietonal”, cam aşa ceva. Întreaga zonă pare un spectacol de lumini, iar grupuri mari de oameni se adună pe străzile cu opt benzi, de obicei pline de maşini. Pe zidurile fiecărei clădiri înalte este proiectat chipul zâmbitor al unui Cavaler Phoenix, alături de cele mai bune mişcări ale sale din timpul finalei.

În ciuda a tot ce se petrece, încă simt mândrie când văd imaginile cu Asher, Hammie şi Roshan. Chiar acum, tot ce doresc să fac e să sărbătoresc cu ei şi să îi îmbrăţişez strâns. Vreau prietenia lor necomplicată.

Zeci de dungi fluorescente zac încă în aer, urmele dronelor care s-au întrecut mai devreme. Poliţia însă e prea ocupată să le remarce. Muzica răsună pe străzi, iar un DJ şi-a făcut tabăra temporară în mijlocul drumului şi este înconjurat de fani care ţopăie. Pământul este luminat de lavă roşie, virtuală, care curge controlat, iar strălucitoare pene virtuale de phoenix plutesc pe deasupra tufişurilor, a asfaltului sau a clădirilor, fiecare valorând douăzeci de puncte, asta

dacă o poţi prinde.

Bine ai venit în Akihabara!
Puncte duble în seara Hokoku!
Ai avansat un nivel!

Când ajung în faţa unui complex de distracţii uriaş, decorat de ambele părţi cu chipurile coechipierilor mei, maşinile negre care au dus jucătorii au parcat deja, în şir, în faţă, blocând accesul către această parte a străzii. Unul dintre gardieni mă vede. Când mă apropii, clatină din cap, fără a-mi permite să trec. Nu îşi dă seama cine sunt pentru că am identitatea aleatorie plutind deasupra capului.

Imediat îi trimit un mesaj lui Asher.

Sunt aici. Băieţii tăi m-au oprit.

Nu-mi răspunde. O secundă mai târziu însă, gardianul înclină uşor din cap, apoi se dă la o parte ca să mă pot strecura printre maşinile negre. Intru în complex prin uşile glisante.

Parterul clădirii este plin de materiale promoţionale Warcross, şepci, figurine şi automate la care îţi poţi încerca norocul pentru a câştiga versiuni de pluş ale mascotelor echipelor. Îmi croiesc drum pe coridor până când ajung la scări, apoi sar câte două trepte odată până la etaj.

Acolo, păşesc pe un alt tărâm.

Este o sală de jocuri, cu un tavan înalt, probabil construit prin dărâmarea unui etaj şi combinarea lui cu altul. Peste tot este ceaţă, care se strecoară de pe o scenă unde un star pop virtual este în plin spectacol.

Luminile fluorescente care cad din tavan fac fumul să strălucească în şuviţe colorate. Zeci de oameni dansează, în timp ce restul încăperii este plin de mese pe care sunt proiectate diferite jocuri. Amatorii nu lipsesc. Văd câteva mese de table, iar la altele se joacă cărţi sau jocuri de societate, îmbunătăţite cu imagini virtuale. Dronele-chelner zumzăie de la un client la altul, servind băuturi în culori animate şi frigărui cu carne proaspăt gătită.

Îi recunosc pe membrii câtorva echipe: Max Martin se află într-un colţ, împreună cu Jena MacNeil. E aplecat deasupra unui joc şi râde la ceva ce tocmai a rostit Căpitanul său. Shahira Boulous gesticulează necontrolat, deşi are o băutură în mână, în timp ce îi explică o tehnică de joc lui Ziggy Frost, care ascultă în tăcere, cu ochii mari. Aproape toată lumea prezentă este fie un membru actual, fie un fost membru al unei echipe. Trec, nevăzută, printre ei, simţind un amestec straniu de apartenenţă şi nonaparteneţă, în timp ce îi caut pe Cavaleri.

S-au adunat lângă scenă, unde se termină mesele şi începe dansul. Când mă apropii, îmi dau seama că sunt aproape ascunşi vederii, în spatele unui grup de spectatori care strigă şi se bucură cu toţii de ceva.

Apoi, o văd pe Hammie apărând deasupra mulţimii, când sare pe un scaun. Ridică ambii pumni în aer, chiuind. Codiţele i s-au mai slăbit, iar o pojghiţă subţire de sudoare i-a răsărit pe pielea întunecată, prinzând contururi fluorescente de la luminile din tavan. Are un rânjet imens pe chip.

— Şah-mat! strigă ea.

Joacă şah-viteză. Şade vizavi de Roshan, care-şi predă regele, cu o expresie resemnată. Când mulţimea

strigă noi provocări şi face pariuri, Roshan se ridică de pe scaun, ca altcineva să poată juca împotriva lui Hammie, apoi se îndreaptă spre Kento Park şi îi înconjoară talia cu braţul.

Schimbă nişte cuvinte pe care nu le pot auzi. Privesc în jur, întrebându-mă dacă Tremaine e aici şi îi vede.

— La o parte, la o parte!

Vocea lui Asher se desprinde din mulţime, iar unii se dau în lături ca să-i facă loc. Împinge scaunul pe care a stat Roshan şi se îndreaptă într-acolo în scaunul cu rotile, apoi îi rânjeşte lui Hammie şi se sprijină de masă.

— Nu poţi câştiga două runde împotriva mea în aceeaşi seară, spune el.

Mulţimea răcneşte a aprobare.

— Ah? Nu pot?

Hammie îşi înalţă capul şi sare de pe scaun. Ochii îi strălucesc încă de lumina victoriei.

Jocul de şah din faţa lor se resetează. Un foc virtual cuprinde marginile tablei, iar o versiune mărită a jocului apare deasupra capetelor lor, în văzul tuturor. Nu este o tablă de şah obişnuită: caii sunt conduşi de cavaleri, turele sunt turnuri reale de castel, nebunii sunt înlocuiţi de dragoni care scuipă foc şi care-şi întind gâturile.

Un contor nou apare plutind deasupra mesei. Îl privesc. Fiecare jucător are o secundă ca să facă o mutare.

Jocul începe.

Toată lumea izbucneşte în urale.

Lauda jucăuşă a lui Hammie ia sfârşit, înlocuită de o privire pe care o cunosc de la antrenamente. Este o

încredere arogantă, maliţioasă. Clatin din cap, pierdută, uimită, când o văd mutând. Pion. Cal. Regină. Fiecare mutare trimite o coloană de foc să alerge în jurul tablei plutitoare. Ochii lui Hammie se mişcă dintr-o poziţie în alta. Mâna ei zboară fără cea mai mică urmă de ezitare, de fiecare dată când îi vine rândul. Deasupra capului ei, tabla de şah virtuală este în flăcări, fiecare poziţie ducând un război legendar. Cavalerul lui Hammie se încleştează cu un nebun al lui Asher, înjunghiindu-l cu lancea. Regina adversarului calcă apoi într-o capcană pusă la cale de câţiva pioni şi o tură.

Mulţimea din jurul lui Hammie strigă entuziast la fiecare mutare. Asher se încruntă şi mai tare, fiindcă poartă o luptă sortită înfrângerii, însă Hammie îl ignoră, cântând odată cu muzica, din rărunchi, şi chiar dansând pe loc între mutări.

Zâmbesc şi eu. Nu am mai văzut-o pe Hammie jucând. E chiar mai bună decât crezusem. Parcă aş urmări un joc deja prestabilit, iar ea ar executa doar mutările. Dacă aş fi şi eu la fel de sigură ca ea pe următorii mei paşi!

— Şah-mat, fiule!

Mulţimea din jurul lui Hammie izbucneşte în urale când aceasta îl înghesuie pe regele lui Asher. Ea izbeşte masa cu ambele mâini, sare pe scaun cu o mişcare agilă şi ridică un braţ în aer, cu degetele într-un V al victoriei. Nivelul îi creşte, iar notele ei se adună cu disperare. Asher îşi dă capul pe spate, icnind furios, în vreme ce Hammie dansează.

După ce mulţimea se calmează, iar unii dintre gură-cască se îndreaptă spre alt joc din apropiere, mă duc şi eu spre masa lor. Roshan mă remarcă primul.

Clipeşte, surprins, şi se îndepărtează de Kento, rânjeşte şi bate din palme cu putere spre Hammie şi Asher.

— Reuniune? reuşesc să strig, acoperind muzica, fără să mă pot abţine să-i întorc zâmbetul lui Roshan.

Asher scoate o exclamaţie, simultan cu saltul lui Hammie de pe scaun. Se îndreaptă aţă spre mine. Şi, înainte să mai pot spune ceva, sunt luată pe sus de o îmbrăţişare din partea ei şi a lui Roshan.

Pentru o clipă, uit de ce mă aflu aici. Uit de Mantiile Negre şi de Hideo, şi de încurcătura în care m-am băgat. Acum sunt cu prietenii mei şi mă bucur de întâmpinarea lor zăpăcită, dar atât de încântătoare.

Asher are ochii strălucitori, obrajii aprinşi şi părul la fel de în neorânduială ca hainele. Ni se alătură când Hammie şi Roshan îmi dau drumul.

— Ne-ai speriat de moarte când ai dispărut aşa, dintr-o dată, ştii? mă dojenesc.

— Căpitane, răspund, făcând cu ochiul şi încercând să par veselă.

Ochii strălucitori ai lui Hammie devin serioşi.

— Tremaine te aşteaptă, îmi spune. Cică are ceva să ne arate.

La cuvintele ei, văd pe cineva care se află în grupul apropiat.

Este Tremaine, care se sprijină de perete, cu o privire nesigură. Fericirea mea temporară se stinge.

Vei dori să auzi asta în persoană.

— Haide!

Hammie face semn spre tavan. Următorul etaj este plin de săli de karaoke private.

— Ne poţi pune la curent acolo.

Încuviinţez fără cuvinte şi, împreună, ne croim

drum prin mulţime, până când ajungem la lift.

Un separeu ne aşteaptă deja în sala de karaoke. În jurul nostru se aude înfundat muzică de la petrecerile din încăperile învecinate. Remarc imediat că se află cineva acolo, o siluetă abia perceptibilă, care şade în colţul întunecat al canapelelor. Apoi, Roshan închide uşa după noi, iar strigătele şi muzica de afară devin brusc un zgomot îndepărtat. Urechile îmi ţiuie.

Tremaine vorbeşte primul.

— Aceasta este persoana despre care ţi-am vorbit mai devreme, îmi spune, făcând semn spre străinul care se află printre noi. Jesse. Preferă adresarea la plural.

Jesse se sprijină de canapea şi mă priveşte, fără să-i ia pe ceilalţi în seamă. Îi studiez şi eu. Au ochi de un verde pal şi un ten măsliniu-deschis. Trupul lor subţire dă o falsă impresie de fragilitate, însă le văd degetele lovind cu precizie canapeaua. Recunosc aceste gesturi. Aparţin unui participant la curse.

— Am o datorie la Tremaine, spun ei, într-un târziu, trecând peste orice formulă de salut şi fixându-şi ochii verzi asupra mea. Cândva, mi-a intrat în cazier şi a şters o citaţie de la poliţie.

— Fuseseră prinşi participând la curse de drone, îmi explică Tremaine. Jesse se numără printre cei mai buni de pe scena ascunsă a Londrei.

— Îmi amintesc de voi, intervine iute Roshan, uitându-se la Jesse cu braţele încrucişate.

— Şi eu de tine, răspunde Jesse, întorcându-i privirea. Ţi-ai câştigat un renume serios în lumea ascunsă, Ahmadi.

Asher ridică o sprânceană spre el.

— Nu ne-ai spus niciodată că te ocupai cu asta.

— De ce i-aş spune Căpitanului meu că făceam ceva ilegal? vine replica lui Roshan. Voiam să mă alegi în echipă.

— Nu e de mirare că nu mă pot măsura cu tine la *Mario Kart,* adaugă Hammie. Ştii că pariam pe cursele de drone, mai demult? Poate că am pariat pe tine fără ca măcar să ştiu.

Asher îşi masează tâmplele.

— Mai doreşte cineva să-şi mărturisească activităţile ilegale Căpitanului? întreabă el.

Hammie îl ignoră şi face semn spre Jesse.

— Îi datorai o favoare lui Tremaine?

Jesse zâmbeşte subtil.

— Acum, Tremaine îmi spune că doreşte să folosească datoria de dragul ăsteia, zice Jesse şi îşi înclină capul spre mine. Emika Chen, aşa-i? Da, te cunosc. Eşti vânătorul de recompense care m-a raportat la poliţie, cu câţiva ani în urmă, pentru curse de drone.

Mă înroşesc. Aşadar, este una dintre persoanele acelea pe care le-am urmărit în Lumea Întunecată, în timpul vânătorilor trecute. Îmi amintesc de această ţintă, din urmă cu câţiva ani, când intrasem într-un director cu numele celor care participau la cursele de drone. Câştigasem o mie de dolari atunci.

— Scuze! răspund.

Jesse ridică din umeri.

— Nu spune lucruri neadevărate! E OK. Datorită solicitării lui Tremaine, declar datoria reglată. Norocoaso!

Roshan scoate un zgomot iritat.

— Te pricepi să faci situaţiile incomode, Blackbourne, mormăie el spre Tremaine. Dar, până la

urmă, asta a fost mereu specialitatea ta.

Tremaine ridică braţele a renunţare.

— Dacă crezi că poţi mai bine, chiar te rog!

Mă foiesc, însă, pe sub masă, ating mâna lui Roshan.

— Sunt bine, spun, înainte să mă întorc spre Jesse. Tremaine ne-a povestit că dispuneţi de informaţii pe care le putem folosi.

Jesse încuviinţează, apoi flutură o mână şi afişează simbolul de pe mâneca lui Sasuke Tanaka.

— Vrei să ştii ce e ăsta, nu?

Simbolul pluteşte deasupra mesei, în faţa noastră.

— Dar, mai întâi, trebuie să-mi spui un lucru: de ce ai nevoie de informaţie.

Ezit. Să fiu la mila unei foste ţinte nu e tocmai situaţia ideală. Lângă mine, Tremaine îmi aruncă o privire neajutorată.

— Bine, răspund. Atunci, suntem chit.

Jesse îşi încrucişează braţele.

— După tine!

Asher se ridică de pe scaun şi se aşază pe canapea.

— Hai, dă-i drumul! Eşti bine? Ce-ai păţit?

Inspir adânc.

— Sunt bine. În mare parte. Am intrat într-o încurcătură.

— Cât de gravă?

— Un asasin m-a salvat de alţi asasini.

Toată lumea tace.

— Biiine, răspunde Ashley, posomorât. Yakuza sau ce?

— Nu fi prost! spune Hammie, pufnind, deşi îşi coboară instinctiv tonul. Yakuza are credibilitate

politică. Nu vor fi atât de grosolani, încât să alerge împuşcând oameni în stradă.

— Nu, nu e vorba despre mafie, spun, clătinând din cap. Cel puţin, nu despre mafia care credeam că există.

Îi privesc pe prietenii mei îngrijoraţi. O parte din mine încă doreşte să păstreze pentru sine ceea ce ştie. Asta însă nu îi va ţine departe de pericole dacă nu înţeleg ce se petrece; am învăţat-o pe pielea mea, când Zero ne-a atacat dormitoarele.

Aşa că le spun tot ce s-a petrecut de când ne-am văzut ultima dată. Povestesc, cu o voce scăzută, despre loteria asasinatelor şi despre vânătorii care m-au urmărit. Despre Jax. Despre Zero şi Taylor. Despre Mantiile Negre. Într-un târziu, le spun despre discuţia dintre Hideo, Kenn şi Mari.

O tăcere rău-prevestitoare se lasă în încăpere. Chipul lui Roshan e alb ca varul, iar Asher îşi trece o mână prin păr şi se holbează la uşă.

— La naiba! bombăne Hammie, aruncându-şi peste umăr o şuviţă desprinsă.

În lumina scăzută, ochii ei sunt mari şi întunecaţi, plini de aceeaşi nesiguranţă care se adună în mine. Sinucideri ale nevinovaţilor. Totul a escaladat rapid.

— Mantiile Negre lucrează acum la oprirea algoritmului lui Hideo, adaug. Par nişte justiţiari, deşi nu ştiu suficient despre ei ca să afirm asta cu tărie.

— Iar Zero nu ţi-a spus nimic despre trecutul lui? întreabă nerăbdător Roshan.

Clatin din cap.

— Refuză să răspundă la orice întrebare. Dar am izbutit să capăt acces la una dintre amintirile lui. N-ar fi trebuit să îmi fie atât de uşor.

Atenţia mea se îndreaptă asupra lui Jesse, care ne-a ascultat în tăcere până acum. Trebuie să fie noutăţi pentru ei, însă, dacă sunt uimiţi, nu o arată.

Jesse scapă un fluierat.

— Te-ai băgat într-o mizerie cât tine, fato!

— Sper că îmi veţi spune ceva ca să ies din ea. Asta e tot ce ştiu. E rândul vostru!

Jesse ridică nonşalant două degete şi afişează captura cu simbolul de pe mâneca lui Sasuke.

— Am întrebat în Lumea Întunecată, fiindcă m-am gândit că ar putea fi emblema unui grup de curse ilegale, spune Jesse. Ştii, poate că era un pulover promoţional pentru o echipă de acolo, despre care nu auzisem.

Jesse se opreşte şi învârte simbolul în aer.

— Apoi am primit un răspuns anonim. Mi s-a arătat un ecuson cu aceeaşi emblemă. Nu ştiu cum au pus mâna pe ea, dar am trimis ecusonul către Tremaine.

Acum, Jesse cheamă o imagine virtuală a ecusonului. Este un card alb, simplu, cu un nume şi un cod din 16 cifre tipărite pe el. Chiar alături se află simbolul de pe mâneca lui Sasuke. E un logo.

— Am făcut săpături, apoi am plecat să văd cu ochii mei de unde a apărut, continuă Tremaine. Eşti gata?

— Da, răspund.

Tremaine încarcă iute o altă captură de ecran. Noua imagine arată acelaşi simbol, doar că, de data asta, pare imprimat ca un semn mic lângă o uşă de pe un hol greu de descris.

— Am descoperit astea pe servere private.

Tremaine afişează o altă imagine. De data asta, simbolul este micuţ şi delicat şi apare pe nişte uşi albe,

glisante.

— Unde e asta? îl întreb pe Tremaine, mutându-mi ochii de la simbol la el.

Ia captura de ecran originală, îşi desface larg braţele şi îşi uneşte mâinile. Ecranul se îndepărtează şi curând arată ca un hol, apoi ca o reţea de holuri în interiorul unui complex enorm. Mă încrunt, iar el continuă, până când apare un întreg campus, şi privim acum un semn mare, din piatră, la porţile lui.

Mă uit la numele gravat la intrarea complexului: Institutul JAPONEZ PENTRU INOVAŢIE ÎN TEHNOLOGIE.

— Este o companie?

— Da. O companie de biotehnologie. Cred că simbolul pe care l-ai găsit ţine de un proiect dezvoltat de institut.

Mă las pe canapea.

— Vrei să îmi spui că, atunci când am văzut imaginea micului Sasuke într-o cameră, purtând simbolul pe mânecă, era aici? Cum de a ajuns într-un loc ca ăsta?

— Nu asta este partea surprinzătoare, răspunde Tremaine, care cheamă o a treia captură de ecran.

Reprezintă o tânără japoneză, alături de mica ei echipă de colegi, cu toţii purtând halate albe de laborator şi pozând în faţa institutului.

Ochii mei se fixează pe faţa femeii, în timp ce Tremaine arată spre ea.

— Înainte să îşi dea demisia, cu doisprezece ani în urmă, lucra la Institutul pentru Inovaţie, spune el. Este Mina Tanaka, doctor neurolog şi cercetător, mama lui Hideo şi a lui Sasuke.

13

Închid ochii.

— Nu! mă răstesc. Termină! Nu are niciun sens!

Faţa lui Tremaine rămâne impasibilă.

— Ştiu. M-am gândit că poate ai tu o explicaţie.

Jesse trebuie să fi greşit. La fel şi Tremaine. Fiindcă, dacă e adevărat, asta înseamnă că mama lui Hideo şi a lui Sasuke lucrase pentru compania care, se pare, îi ţinuse fiul captiv. Îmi aduc aminte de ziua în care am întâlnit-o: silueta ei micuţă, fragilă, de atâta durere, ochelarii ei mari şi zâmbetul cald. Felul în care Hideo o îmbrăţişase, protector.

— Nu are sens, insist. Vrei să spui că mama lui Hideo a fost implicată în dispariţia lui Sasuke? A fost traumatizată de dispariţia lui: ea şi tatăl lui Hideo l-au căutat cu disperare. A fost atât de afectată, încât nu a mai putut lucra. Ce s-a întâmplat i-a distrus mintea. Acum, uită constant lucruri. Am văzut-o, cu propriii ochi. Am întâlnit-o. Hideo mi-a arătat Amintirea.

Tremaine se apleacă în faţă şi bate cu degetele în masă.

— Poate că nu a avut habar, spune el. Şi nici Hideo, fiindcă era atât de mic pe atunci. Amintirile nu sunt mereu precise.

Adică, există informaţii publice despre *motivul* pentru care şi-a dat demisia? A fost ca urmare a traumei de a-şi fi pierdut fiul sau fiindcă s-a întâmplat ceva la companie?

Mai multe întrebări se adaugă celor pe care le am deja. Oftez şi îmi frec faţa cu mâinile. Dacă Sasuke a făcut parte din institutul acela, cum a ajuns acolo?

— Hei!

O privesc pe Hammie printre degete. Ea se uită la fotografia cu mama lui Hideo şi colegii săi. Ridică un deget spre lista de nume scrise cu caractere mărunte în partea de jos.

— Dana Taylor, doctor. Nu este *acea* Dana Taylor? Cea care lucrează pentru Zero?

Cercetez din nou fotografia, iar privirea mi se opreşte la o faţă cunoscută.

— Ea este! mă bâlbâi.

Arată mult mai tânără aici, iar părul ei nu a încărunţit încă, dar privirea gânditoare e aceeaşi.

Taylor a lucrat cândva cu mama lui Hideo, cu mama lui *Sasuke.* Ce a însemnat asta pentru felul în care Sasuke a devenit Zero? Care e legătura dintre Mantiile Negre şi compania la care lucrase Mina Tanaka?

Din colţul său, Tremaine îşi încrucişează braţele pe masă şi se încruntă. În ochi i se citeşte teama, iar asta nu e deloc ceva obişnuit.

— Toate astea nu sunt OK, murmură el.

— Îi vei spune lui Hideo? întreabă Asher, spărgând tăcerea care s-a lăsat brusc.

Privesc posomorâtă simbolul care încă se roteşte lent, în faţa noastră. L-am întâlnit pe Zero, l-am auzit vorbind, iar acum am şi mai multe confirmări că tot ce i s-a întâmplat lui Sasuke este adevărat.

— Mantiile Negre doresc să iau legătura cu Hideo, spun eu. Merită să ştie.

Asher pocneşte din degete.

— Hideo ne-a invitat pe câţiva dintre noi la o petrecere care se ţine într-o sală de expoziţii, spune el. Se presupune că vom primi felicitări pentru victorie şi scuze pentru haosul din campionatul de anul acesta.

Dacă vii şi tu, vei putea purta cu el o conversaţie care să fie cumva privată şi, probabil, într-o împrejurare în care nu îşi va dori să facă nimic extrem.

O întâlnire privată. Un banchet.

— Când este întâlnirea? Unde?

— Mâine-seară, la Muzeul de Artă Contemporană.

— Dar cum să intru acolo? Probabil că Hideo m-a pus pe o listă de supraveghere, iar gardienii vor fi cu ochii în patru.

— Nu şi dacă te afli în maşina Cavalerilor Phoenix. Chiar dacă eşti tu şi nu noi, vei trece de porţi. Dar, odată intrată, eşti pe cont propriu.

Gândul la a-l vedea pe Hideo, în carne şi oase, mâine-seară, trimite un şuvoi de teamă şi de nerăbdare prin mine. Este riscant, dar ar putea să funcţioneze.

— OK, spun, încuviinţând. Să facem asta!

Jesse se strâmbă la mine.

— Dacă eşti pe cât de isteaţă spune Tremaine că eşti, atunci ieşi din asta acum! Te bagi într-o încurcătură şi mai mare, între două forţe.

Jesse ridică ambele mâini în timp ce alunecă de pe canapea.

— Mă spăl pe mâini de treaba asta, oricum. Nu ai aflat nimic de la mine, adaugă şi arată spre Tremaine. Iar noi suntem chit.

Fără alt cuvânt, îşi aruncă un rucsac în spate şi iese din camera de karaoke. Un şuvoi de zgomote – urale, muzică, râsete – pătrunde de afară. Apoi, uşa se închide iar, lăsându-ne în tăcere.

Tremaine se foieşte, încurcat. Ochii săi se îndreaptă spre Roshan, pentru o clipă, înainte să revină asupra mea.

— Uite ce este, Em! spune el. Jesse are dreptate. Apele astea devin cam tulburi. Eşti sigură că vrei să continui să sapi?

Singurul zgomot care se aude acum vine de la petrecerea din apropiere.

— Spui că ar trebui să mă îndepărtez de toate astea. Să las în urmă Mantiile Negre. Să uit de algoritm.

— Spun că am o bănuială: povestea asta a lui Sasuke este mult mai urâtă decât ne putem imagina, răspunde Tremaine. Nu ştiu cum se leagă totul, însă simt asta. Tu nu? Este ca sentimentul ăla pe care îl ai în timpul unei vânători, când ştii că lucrurile se vor înrăutăţi. În fond, ai fost deja luată în colimator şi atacată.

— Jax este cea care m-a salvat de vânătorii aceia, răspund, deşi amintirea încă pluteşte deasupra mea ca un nor întunecat.

— Şi ce se va întâmpla dacă află ce doreşti, de fapt? Mantiile Negre nu par genul iertător.

— Şi tu faci parte din vânătoarea asta, îi întorc vorba. Şi tu eşti cel care a început să sape.

— Dar *pe mine* nu mă urmăreşte nimeni, îmi răspunde în timp ce ridică din umeri. E mai sigur pentru mine să cercetez.

Când am acceptat prima dată oferta de vânătoare din partea lui Hideo, cel mai mare risc pe care am crezut că mi-l asumam era să mi se fure identitatea sau, poate, să trebuiască să mă confrunt cu un hacker în Warcross. Acum, m-am încâlcit într-un hăţiş de secrete şi minciuni, iar un pas greşit în orice direcţie mă poate costa viaţa.

— E prea târziu să mai dau înapoi!

Mă sprijin de canapea şi privesc podeaua de sticlă.

— Singura scăpare este să… trec prin asta.

— Cu toţii avem aceeaşi cale.

Mă întorc şi îl văd pe Roshan privindu-mă în ochi.

— Nu mai eşti un lup singuratic, Em! Dacă vin după tine, să ştie că vin şi după noi. Eşti Cavaler Phoenix. Suntem o echipă, şi nu doar cu numele!

În clipa asta, îmi doresc să nu fi fost. Îmi doresc să fiu un lup singuratic şi ca singura viaţă în joc să fie a mea. Cuvintele însă nu îmi zboară de pe buze. Poate fiindcă nu cred în ele şi dacă e să pornesc pe drumul ăsta, prefer să fie alături de ceilalţi. Chiar şi aşa, tot ce pot e să-i ofer lui Roshan un zâmbet. Mă sprijin cu umărul de al lui.

— La bine şi la rău! îi răspund.

Buzele lui Tremaine se strâng, dar nu pare surprins.

— Eu nu sunt Cavaler. Aşa că, bănuiesc, este un semn clar că trebuie să plec.

Se ridică, fără să-i privească pe ceilalţi, şi se îndreaptă spre uşă.

●●●●●

Când ies pe aleea din spatele complexului, o ploaie domoală a început să cadă, lăsând străzile alunecoase şi sclipitoare. Lumini puternice curg dinspre intrarea de vizavi, o clădire plină cu automate roz, cu gheare, care afişează materiale promoţionale Warcross. Petrecerile continuă la etajele superioare, însă, altfel, aleea, blocată la ambele capete de pază, e aproape liniştită.

Tremaine e acolo, cu spatele lipit de zid, aşteptând să treacă ploaia. Abia dacă-şi întoarce capul când mă

vede, înainte să continue să fixeze intrarea de vizavi. În lumina fluorescentă, pielea lui palidă pare albăstruie.

— Te duci să dai raportul Mantiilor Negre? mă întreabă curios. Eşti în atât de multe echipe, că nu le mai ţin socoteala…

Nu îl taxez pentru tonul tăios. Urmează câteva clipe de tăcere scurtă, apoi vorbesc.

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru ce ai aflat.

— Asta e treaba vânătorilor.

Clatin din cap.

— Nu erai obligat. Este deja suficient de periculos, cu doar unul dintre noi atât de implicat.

— Ai o grămadă de probleme pe cap. Nu îţi face griji pentru mine.

Îşi freacă mâinile şi suflă în ele, ca să se încălzească.

— N-am făcut-o pentru tine, să ştii.

— Atunci, de ce? Nu e ca şi cum ai fi plătit.

Privirea lui mângâie strada.

— Roshan e îngrijorat pentru tine, spune, într-un târziu. Îi este teamă de cât de mult te afunzi şi se pare că bănuielile lui se adeveresc. Aşa că i-am promis că te voi ţine sub supraveghere.

Îngrijorarea coechipierului meu este ca un balsam pentru stresul din ultimele câteva zile. Am nevoie de toată puterea ca să nu mă întorc la ei, în loc să mă înapoiez la Mantiile Negre.

— M-ai ajutat fiindcă te-a rugat Roshan?

— Spune că ai tendinţa să acţionezi mereu singură, de capul tău. Nu ceri ajutor, chiar dacă ai nevoie, continuă Tremaine şi ridică mâinile când vede că sunt gata să îl întrerup. Hei, nu te judec! Şi eu sunt vânător.

Te înţeleg, încearcă el să mă liniştească, schiţând un zâmbet. În plus, ne băgăm în genul ăsta de lucruri şi pentru adrenalină, nu? Nu cred că voi mai avea şansa de a fi implicat într-o conspiraţie de asemenea proporţii.

Mă trezesc zâmbind şi eu.

— Mi se pare că încă mai ţii la Roshan. Chiar dacă ai părăsit Cavalerii.

Tremaine ridică din umeri, încercând să nu pară afectat.

— Nu. L-am văzut cu Kento. E OK.

Aşteptăm în tăcere, privind amândoi şuvoiul de ploaie.

După o vreme, se uită la mine.

— Ţi-a spus vreodată de ce nu ne mai vorbim?

Ezit.

— Mi-a spus că ai părăsit Cavalerii fiindcă voiai să faci parte dintr-o echipă câştigătoare, iar asta a provocat ruptura dintre voi doi.

Tremaine râde. Când se uită iar la mine şi îmi vede faţa derutată, îşi trece mâna prin păr.

— Tipic pentru Roshan, mormăie el ca pentru sine. Ăsta e felul lui de a-ţi spune că nu vrea să discute despre asta.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

Tremaine îşi sprijină capul de zid şi se concentrează la apa care se scurge de pe un acoperiş.

— Ştii ceva despre familia lui Roshan?

— Nu a vorbit niciodată despre ai lui.

Tremaine încuviinţează, de parcă s-ar fi aşteptat.

— Mama lui este un membru important al Parlamentului Britanic. Tatăl lui deţine una dintre cele mai mari companii de transport din lume. Fratele lui s-

a căsătorit cu o ducesă, iar sora lui este chirurg. Vărul lui are rude cu sânge regal. Cât despre Roshan, este cel mai mic, aşa că toţi îl alintă.

Dintre toate lucrurile la care m-aş fi aşteptat în privinţa lui Roshan, să facă parte dintr-o familie importantă era ultimul.

— Nu se poartă deloc de parcă ar proveni dintr-un neam ilustru. Nici măcar nu vorbeşte aşa. Este campion la jocuri…

— Dar e posibil să fii ambele, nu-i aşa? îmi zâmbeşte Tremaine fără umor.

La petrecerea de după ceremonia de deschidere, nu îl tachinase oare Max Martin pe Roshan cu privire la „pedigriul” lui? Presupusesem că era vorba despre Roshan ca membru al Cavalerilor sau fiindcă provenea dintr-o familie săracă, însă bănuiesc că era exact genul opus de batjocură, o provocare aruncată de la un fiu avut la altul.

— Ca să vezi, spun.

Asta e tot ce îmi iese.

— Vrei să ştii care e pedigriul meu? continuă Tremaine. Când eram în şcoala primară, tata a fost închis fiindcă împuşcase un vânzător de la care voia să fure cincizeci de lire din casa de marcat. Mama a încercat să mă vândă o dată, în timp ce era drogată şi nu mai avea bani pentru următoarea doză. Singurul motiv pentru care mi-am permis să intru în Warcross a fost fiindcă o echipă locală făcea recrutări, oferind mâncare şi adăpost puştilor cu potenţial. Am reuşit.

Mi-l imaginez pe Tremaine ca băieţel, singur, pe cont propriu, aşa cum fusesem şi eu la vârsta lui.

— Îmi pare rău, spun.

— Ah, nu-mi servi mutra asta empatică! Nu îţi

povestesc lucrurile prin care am trecut ca să îţi câştig compasiunea. Mi-am imaginat însă că vei înţelege.

Tremaine loveşte pământul cu piciorul, fără să-şi dea seama.

— E OK. Încă îmi iubesc mama. Se descurcă bine la recuperare, iar eu sunt campion la Warcross, cu milioane în cont. Dar dacă încerci să explici genul ăsta de trecut familiei lui Roshan, dacă află că dragul lor băiat se vede cu unul ca mine…

Tremaine îşi pleacă fruntea şi priveşte pavajul ud.

— Nu spun că lui i-a fost mereu uşor. Dar e foarte deştept, ştii? A devenit expert la Warcross după doar un an de joc. În al doilea an, ajunsese la Wardraft. Oamenii îl plac imediat, sunt atraşi de mintea lui ca argintul viu.

— Şi tu eşti deştept.

Tremaine se strâmbă.

— Nu. Eu sunt… tipul ăla care are nevoie de un an să se pregătească pentru un lucru la care Roshan a ajuns doar urmărind un material cu o oră înainte de marea finală. Eu nu am putut citi până în clasa a şasea.

Obrajii i se înroşesc în noapte când recunoaşte asta.

— Roshan a fost prima alegere din anul nostru pentru Wardraft, când eram amândoi jucători-surpriză[5]. Două echipe s-au bătut pentru el, ştiai? A fost motivul separării iniţiale dintre Cavaleri şi Brigada Demonilor. Şi asta se întâmpla când abia dacă se antrena. Eu mă

5 *Wildcard*, (în engleză în original), ortografiat şi *wild-card* sau *wild cardy* este un drept extraordinar de participare la o competiţie de anvergură, acordat unui concurent sau unei echipe care nu s-a calificat urmând paşii standard. Practic, cel care a primit un *wildcard* este un jucător-surpriză (n.red.).

străduiam şi am avut noroc, fiindcă Asher a văzut ceva în mine. I-am purtat pică lui Roshan, fiindcă stătea mereu târziu nopţile ca să mă ajute. Tot de aceea m-am şi îndrăgostit de el.

— Deci aţi început să vă vedeţi.

Tremaine ezită.

— Şi am început să iau pastile, ca să ţin pasul.

— Droguri? clipesc.

— Am început cu jumătate de pastilă pe zi şi, fără să îmi dau seama, curând am ajuns la şapte, opt.

Îmi amintesc pe dată de plecarea bruscă a lui Tremaine din Warcross, chiar înainte să părăsească echipa noastră. Cât de fantomatic arătase atunci! Oare episodul de rătăcire fusese cauzat de droguri?

— Cât a durat? întreb.

— Cam un an.

— Roshan ştia?

— Toată lumea ştia, mai ales după ce am leşinat la antrenament. Au încercat să mă oblige să renunţ. Asher a ameninţat că mă scoate din echipă, dar numai după ce l-am auzit pe tatăl lui Roshan vorbind cu el înainte de un meci mi-am dat seama că Roshan nu era de nasul meu. Tatăl lui l-a bătut pe umăr şi i-a spus: „Fiule, îmi pare rău. Dar la ce te aşteptai? Era doar o chestiune de timp până când urma exemplul mamei lui”. Am intrat într-o altercaţie cu un alt jucător în acel meci, iar Cavalerii au fost suspendaţi temporar.

— Îmi amintesc, murmur eu.

— Nu am putut pune geană pe geană în noaptea aceea, continuă Tremaine. Ştiam că îmi distrugeam de unul singur echipa. A doua zi, mi-am strâns lucrurile şi am plecat, fără să îi spun lui Asher şi fără să-mi iau la revedere de la coechipieri. Roshan a fugit după mine,

întrebând ce naiba se petrecea.

Tremaine clatină din cap.

— Eram atât de furios şi de ruşinat, încât i-am spus că mă culcam cu altcineva pe la spatele lui şi că am terminat-o. Pură coincidenţă, Demonii îşi căutau un Arhitect şi au fost foarte fericiţi să plătească o poliţă Cavalerilor.

Ascult în tăcere. Roshan nu îmi povestise niciodată lucrurile astea.

— Să ştii că nu sunt mândru de asta, bine? mormăie Tremaine. Nu înseamnă că am avut dreptate. Doar că aşa s-a întâmplat.

— Şi nu ai lămurit niciodată lucrurile cu Roshan?

— Nu am avut curaj, iar acum mi se pare prea târziu.

Nu mă pot abţine să nu-mi amintesc cum îmi luasem capul în mâini în seara în care mă strecurasem în ceremonia de deschidere Warcross, fără să ştiu că lumea mea urma să se schimbe pentru totdeauna. Totul devenise fantastic, apoi… groaznic. Viaţa e mereu aşa: nu ştii când vei reuşi să depăşeşti condiţiile vitrege sau când vei cădea din nou în mizerie.

— Nu îţi voi spune că nu e niciodată prea târziu, răspund. Dar, din experienţa mea, regret mereu ce *nu am făcut.*

Ploaia s-a oprit, iar bălţile de pe alee par nişte oglinzi liniştite. Tremaine se desprinde primul de zid. Îşi vâră mâinile în buzunare, apoi mă priveşte peste umăr. Slăbiciunea pe care mi-a dezvăluit-o cu o clipă în urmă a dispărut în spatele unui calm aparent.

— Deci, îmi spune, din nou curajos, nicio şansă să renunţi, nu?

Clatin din cap.

— Mă tem că nu.

— Păi, se opreşte el o clipă, arătând cu capul spre străzile principale, cred că trebuie să nu mai bâjbâim în realitatea virtuală şi să ne îndreptăm spre institut.

Îl privesc repede.

— Cum adică „să ne îndreptăm”? Credeam că ai renunţat.

Îmi trimite un mesaj, iar în câmpul meu vizual apare o hartă, cu un cursor roşu care clipeşte plutind deasupra unei clădiri aflate undeva, la periferia nordică a oraşului Tokio. Institutul Japonez de Inovaţie în Tehnologie, mă lămureşte cursorul. Saitama-ken, Japonia.

— Dacă vrei să mergi mai departe, sunt alături de tine, spuse el şi arată spre hartă. Când am fost acolo, nu am putut decât să privesc campusul din exterior. Dar sunt sigur că, în spatele uşilor închise, se petrec mult mai multe decât am prins de pe serverele lor şi din faţa porţii. Trebuie să mergem acolo noaptea, când nu sunt atât de mulţi paznici.

Mă uit la hartă. Degetele mă furnică. Acolo a lucrat mama lui Hideo. Acolo e posibil ca Sasuke să-şi fi petrecut copilăria. De pe hartă, nu pare mare lucru: o clădire din sticlă şi oţel, ca atâtea altele. Cum ar putea un singur loc să aibă atâtea secrete?

— Deci, rămâne pe mâine-seară? întreabă el.

Îi zâmbesc strâmb.

— S-a făcut!

Se îndreaptă spre alee. Ascunde ce simte cu adevărat, însă căutătura lui răutăcioasă a fost înlocuită de ceva mai sincer.

— Pe curând, Prinţesă Piersicuţă! spune el.

De data asta, porecla pare afectuoasă.

— Şi să ai grijă de tine până atunci!

●●●●●

Hotelul unde sunt cazate Mantiile Negre este cufundat în tăcere, iar eu sunt singura care îi străbate coridoarele. Oftez, când sunt identificată, iar uşa se deschide. Mintea îmi vuieşte de indicii şi de întrebări. Şi dacă institutul şi-a acoperit urmele? Dacă nu voi găsi nimic? Nu mai e prea mult până la ceremonia de închidere şi încă nu ştiu mare lucru despre Zero.

Apropo, pe unde o fi?

În clipa în care închid uşa camerei, ştiu că s-a întâmplat ceva. În aer pluteşte un miros vag de parfum, iar o lampă din capătul îndepărtat al camerei este aprinsă.

— Ai petrecut până târziu? mă întreabă cineva.

Mă răsucesc şi o văd pe Taylor, aşteptându-mă.

14

Îngheţ când o văd aşezată cu nonşalanţă pe scaunul meu. Lumina slabă care pătrunde prin ferestre desenează un model în dungi pe silueta ei. Chiar şi din capătul opus al încăperii, îi văd ochii studiindu-mă. Are un aspect îngrijit, cu părul pieptănat frumos pe spate, şi este îmbrăcată în negru şi cenuşiu. O compar, inconştient, cu fotografia văzută mai devreme, cea care o surprindea în faţa institutului.

— Am auzit că ai sărbătorit alături de Cavalerii Phoenix, spune ea. Felicitări fostei tale echipe!

Din câte se pare, Jax m-a urmărit. Mă lupt cu dorinţa de a privi în jur, ca să văd dacă nu cumva se

află pe undeva, pe aici.

— Nu am nevoie să mă păziţi când ies în oraş.

Taylor îşi schimbă poziţia, iar talpa pantofului loveşte covorul cu o bufnitură surdă. Se apleacă în faţă, să-şi sprijine coatele de genunchi. Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei.

— Unde ai fost?

Nu are încredere în mine.

— În misiunea pe care tu şi Zero mi-aţi încredinţat-o, răspund. Am găsit o cale de a mă apropia de Hideo. Asta doriţi, nu?

— Chiar ai reuşit? se încruntă ea.

Inspir adânc.

— Cavalerii mă vor lăsa să mă folosesc de întâlnirea lor privată cu Hideo, mâine.

— Serios?

Sprâncenele lui Taylor se ridică a surprindere.

— Poate chiar eşti pe cât de bună consideră Zero că eşti.

— Îmi merit banii.

— Asta e tot ce-ai făcut astă-seară?

Iată adevărata întrebare pe care dorea să mi-o adreseze şi motivul pentru care m-a aşteptat în camera mea. *Ai grijă de tine!* Avertismentul lui Tremaine îmi apare în minte. Mijesc ochii spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că baza de date cu imagini a Mantiilor Negre a fost accesată azi. Şi nu de noi, îmi explică în timp ce mă priveşte atent. Sincronizarea mă face să mă întreb dacă nu cumva ştii ceva despre asta.

Baze de date cu imagini. *Institutul Japonez pentru Inovaţie în Tehnologie.* Inima mi se opreşte în gât. Tremaine căutase prin baza de date a corporaţiei, mai

devreme. Mă gândesc la hărţile pe care mi le-a arătat, la interioarele clădirii. Oare Taylor se referă la el? Dacă, accidental, a lăsat vreo urmă? Oare ştie ce a luat Tremaine?

Rămâi calmă! îmi spun.

— N-am fost eu, răspund. În seara asta, după meci, nu am făcut altceva decât să mă întâlnesc cu Cavalerii. N-am descărcat nimic şi nu am pătruns nicăieri prin efracţie.

Mă priveşte lung, dar nu îndrăznesc să mai adaug ceva. Ridurile din colţurile ochilor ei se încreţesc. Trec câteva minute bune.

Apoi, privirea i se înmoaie, iar ea îşi relaxează dintr-odată umerii. Se uită la ferestre.

— Dacă Zero te-ar fi suspectat că ai intrat în fişierele noastre, ar fi aici în persoană, să te interogheze… Şi nu ar fi atât de politicos…

Gândul îmi dă fiori.

— Atunci, de ce eşti tu aici?

— Ca să te avertizez, îmi spune, aruncându-mi o privire îngrijorată. Nu vrei să depăşeşti limitele.

— Dar nu am făcut nimic!

Pare să aibă îndoieli. Urmează o pauză, apoi îşi drege glasul.

— Câţi ani aveai când ai devenit vânător de recompense?

— Şaisprezece.

Clatină din cap.

— Şi eu eram tânără când am început să lucrez. Pe atunci, trăiam în Estonia, iar tata spăla bani, folosind ca acoperire farmacia pe care o conducea. Droguri, înţelegi tu.

O privesc cu atenţie. Nu ar trebui să fiu surprinsă

că a început să se ocupe de lucruri ilegale relativ devreme, ţinând cont că lucrează pentru Mantiile Negre, însă, probabil, pe chipul meu se citeşte mirarea, fiindcă râde încet.

— Eşti uimită, nu? Nu prea par genul.

Priveşte în jos.

— Eram foarte isteaţă pentru vârsta mea, puteam repeta lucrurile auzite, cuvânt cu cuvânt, aşa că tata mă trimitea cu mesaje, explică ea şi face un gest cu mâna, mimând o acţiune de du-te-vino. Nu vrei mesaje în telefon, care, la o adică, să te incrimineze. Puteam reproduce tot ce mi se transmitea, iar după livrare, uitam. Mi-a spus că am o memorie bună, care e folositoare ca să minţi.

Ridică din umeri.

— El însă nu se pricepea la fel de bine ca mine.

Îmi dreg glasul.

— Ce te face să spui asta?

— Într-o zi, am ajuns acasă şi l-am găsit întins pe podea, cu gâtul tăiat, pe covorul îmbibat de sânge. Încă mai simt mirosul acela în nări.

Curba buzelor sale se îndreaptă, de parcă ar fi muşcat ceva amar. Mă înfior.

— Mai târziu, am aflat că un client venise să îl caute şi că încercase să mintă ca să scape de el. Clientul nu l-a crezut.

Înghit cu greu. Doctorul Taylor nu mă priveşte, însă îşi continuă povestea.

— După aceea, n-am făcut decât să mă întreb despre felul în care sunt conectate firele din creierul meu. Cum încetează ele să lucreze în clipa în care ţi se deconectează corpul. Mă trezeam la miezul nopţii, acoperită de o transpiraţie rece, după ce visasem că

eram în viaţă şi, în clipa următoare, nu mai eram.

Ce îmi spune coincide cu imaginea pe care o am despre un cercetător în neuroştiinţe, cineva care este fascinat de felul în care funcţionează mintea. S-o fi mutat în Japonia ca să lucreze la institut? Încerc să mi-o imaginez copilă, cu ochi mari şi cu sprâncenele acelea drepte, inocente. Gândul la ea, scăpând din orice situaţie prin minciună, pare logic.

— De ce îmi spui lucrurile astea? întreb.

— Mă puteam convinge atât de bine de o minciună, încât ajungeam să cred sincer în ea. Ştii cum se numeşte asta? Autoamăgire, Emika! Minciunile se spun mai uşor când nu le vezi drept minciuni. Tata zicea mereu că şi-ar fi dorit să aibă capacitatea mea de a crede, din toată inima, în ceva neadevărat, fiindcă, dacă poţi crede orice, atunci poţi să crezi în fericire. De asta sunt în viaţă, iar el a murit. Deoarece creierul meu s-a putut conecta la acel fir, iar al lui nu.

Taylor se apleacă uşor în faţă şi mă priveşte.

— Poate că şi tu te pricepi la asta. Îmi închipui că, pentru un vânător de recompense, e o abilitate utilă.

Rămâi calmă!

— Nu te mint, îi spun cu o voce fermă. Nu am intrat în bazele de date ale Mantiilor Negre. Nici măcar nu aş fi ştiut unde să mă uit.

— Atunci, nu ai de ce să îţi faci griji, răspunde Taylor.

Vocea ei pare sinceră, expresia ei pare sinceră, însă eu rămân în alertă, aşteptându-i următoarea mişcare. *Cu ce te ocupai la institut? Şi, mai precis, ce faci pentru Mantiile Negre?*

— Sper să înţelegi cât de important este rolul tău.

Taylor îmi face un semn din cap, înainte să se

ridice de pe scaunul meu şi să-şi netezească bluza. Apoi, indică spre luminile de pe stradă.

— Uită-te acolo!

Două siluete virtuale apar plutind sub fiecare felinar, urmate de urale şi de huiduieli dinspre petrecăreţii de pe străzi. Îmi recunosc părul multicolor.

IVO ERIKSSON din SUEDIA | ANDROMEDA
EMIKA CHEN din SUA | CAVALERII PHOENIX

În acelaşi timp, un mesaj apare în mijlocul câmpului meu vizual.

Felicitări, Emika Chen!
Ai fost aleasă printre
PRIMII ZECE JUCĂTORI ai
CAMPIONATULUI DE WARCROSS, ediţia a VIII-a

Taylor zâmbeşte la expresia mea uimită.

— Până acum, eşti singura aleasă prin vot exprimat, spune ea. De-a dreptul impresionant!

Când trece pe lângă mine, spune ceva pe un ton suficient de scăzut ca să o aud doar eu.

— Nu îi voi spune lui Zero despre discuţia noastră, dar hai să fie asta ultima dată când a fost nevoie de aşa ceva. Cred că datorezi tuturor fanilor să te descurci bine la ceremonia de închidere.

Apoi pleacă, lăsându-mă în mijlocul camerei, chinuită de întrebări.

15

Trei zile până la ceremonia de închidere Warcross

Cele câteva ore de somn pe care pot să le prind sunt frământate de coşmaruri, viziuni cu mine în mijlocul unei arene, o femeie care stă pe scaunul meu, o fată cu păr scurt, argintiu, care-şi îndreaptă pistolul spre mine, Hideo, trăgându-mă mai aproape într-un dormitor de sticlă. Îl visez pe Tremaine sprijinindu-se de zidul Institutului pentru Inovaţie în Tehnologie şi privind ploaia.

Asta mă trezeşte, în final: imaginea lui, stând acolo, fără să ştie că îl urmăreşte cineva din umbre. Mă ridic brusc în capul oaselor, mormăindu-i numele, încercând în zadar să îl avertizez.

Când mă întâlnesc cu Cavalerii, acasă la Asher, sunt extenuată. Am cearcăne adânci sub ochi. În secret, mă bucur că evenimentul la care trebuie să particip presupune machiaj şi ţinută de ocazie, ca să nu apar ca o fantomă.

Asher răspunde la uşă.

— Arăţi groaznic! îmi spune, sprijinindu-se într-un cot.

— Şi tu! răspund.

Îmi aruncă un rânjet, înainte să-mi facă semn să intru.

— Păi, Hammie se va ocupa de asta…

Hammie e deja acolo, aşteptându-mă. Mă ia de mână şi mă conduce în dormitorul lui Asher, unde închide uşa după noi şi mă trage spre dulap. Mă trezesc privind la umeraşe cu rochii.

— Am făcut cumpărături, îmi spune, scoţând una dintre rochii şi încercând să îşi dea seama din ochi dacă e mărimea mea. Par să ţi se potrivească lucrurile astea.

Îmi scot hainele în tăcere şi mă strecor în prima rochie. Este Givenchy, o mare unduitoare de materiale fine în culori noptatice, care mi se mulează pe şolduri.

Hammie mă priveşte uşor încruntată.

— Vine cam ciudat aici, sus, spune ea, atingându-mi umărul, apoi se întoarce să ia o altă rochie. Să încercăm Giambattista Valli. O să-ţi dea un pic de volum.

Ridică un mănunchi pufos sub formă de rochie, într-o nuanţă stinsă de roz-şampanie. Mă privesc în oglindă, înecată în straturi de tul, şi îmi imaginez cum va fi să îl revăd pe Hideo, în carne şi oase.

— Poate că e o idee proastă, bâigui.

— Da, ai dreptate.

Hammie gândeşte cu voce tare, agăţând rochia înapoi pe umeraş.

— Prea multă… pufoşenie. Ce zici de Dior?

— Nu, vreau să spun…

Inspir adânc şi închid ochii.

— Hideo. Nu se va termina bine.

Hammie se opreşte să mă privească, ridicând o rochie de ocazie cu un imprimeu îndrăzneţ, în alb şi negru.

— Îţi este teamă să îl vezi, nu?

Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Hammie în oglindă.

— Nu i-ai văzut privirea când am vorbit ultima dată. Nu o să mă asculte. Mai mult, cred că-şi va asmuţi gărzile de corp asupra mea, în clipa în care va afla că sunt la petrecere.

Hammie nu mă contrazice şi aproape că mă bucur că nu încearcă să mă consoleze cu minciuni.

— Cândva, mama şi tata s-au certat înainte de Revelion. Nu mai ştiu din ce motiv. Cine să plimbe câinele? Ceva prostesc. Oricum, au decis să meargă separat la petrecerea prietenilor lor. Eu am mers cu tata. Când am ajuns, tata a văzut-o pe mama, strălucitoare, într-o rochie argintie, superbă, cea mai frumoasă pe care o ştiu. Ştii ce a făcut? S-a dus aţă la ea, a spus că îi pare rău şi apoi s-au sărutat. A fost dezgustător!

Îi arunc o privire lui Hammie.

— E o situaţie diferită. Părinţii tăi se iubesc. Şi nu se certau fiindcă tatăl tău vrea să controleze lumea.

Hammie dă din mână, nepăsătoare.

— Detalii! Părerea mea. Crezi că *tu* nu ai trecut peste episodul Hideo? Tipul e nebun după tine! Doar l-ai auzit pe Kenn. Până şi Zero ştie asta. Iar acum, fata pe care nu şi-o poate scoate din minte va apărea chiar în faţa lui, fără niciun avertisment, într-o rochie superbă. O să-l dai pe spate, cu picioarele în sus!

— Mă bucur că măcar una dintre noi crede asta.

Trag pe mine o altă rochie şi îi ajustez bretelele. Asta mi se potriveşte mănuşă. Are un decolteu adânc la spate şi o fustă lungă, care mi se opreşte la glezne, chiar unde trebuie.

— Nu cred că e o idee bună să fiu imprevizibilă cu el, adaug.

— Totul la tine a fost imprevizibil, din clipa în care i-ai pătruns neinvitată în joc.

Hammie se dă un pas înapoi, admirând rochia.

— Dacă nu îţi acordă o şansă când o să te vadă aşa, nu are suflet. Atunci, n-ai decât să-l baţi măr.

Ne oprim când auzim o bătaie în uşă. Hammie strigă că am terminat şi deschide. Îl descoperim pe Roshan, sprijinit de perete. Mă priveşte aprobator.

— A sosit maşina! spune el.

— O secundă! răspunde Hammie. Mă ocup imediat de păr şi de machiaj.

Lumea atârnă de un fir de aţă şi totuşi, aici, Cavalerii se poartă de parcă cel mai important ar fi să mă pregătească pentru petrecere. Simt un val de recunoştinţă faţă de ei.

— Hideo va şti că m-aţi ajutat, îi spun lui Roshan.

— Nu trebuie să îţi faci griji pentru noi, răspunde el, privindu-mă în ochi cu seriozitate. Doar să ai tu grijă!

Închid uşor ochii, iar Hammie îmi aplică un fard sclipitor pe pleoape. Povestea lui Tremaine mi-e proaspătă în minte, iar când privesc chipul neştiutor al lui Roshan simt un junghi în inimă.

În sfârşit, sunt gata de plecare. Când dau să ies din casă, o aud pe Hammie strigând încă o dată „Mult succes”. Apoi, urc în maşină, iar portierele mă închid în interior.

Petrec tot drumul cu mâinile încleştate în poală, pierdute în faldurile mătăsoase ale rochiei. Dincolo de geamuri, văd coline înalte, învăluite în ceaţă, cu altare mărunte strecurate între ele, ziduri ale unor grădini şi un parc întins. Soarele apune deja şi tot mai multe lumini fluorescente încep să se aprindă. Mergem de-a lungul unui râu în care se oglindesc metrourile care trec pe malul celălalt şi văd vagoanele pline de oameni, mulţi dintre ei îmbrăcaţi în echipamente virtuale de Warcross.

Deja prea stresată, mă forţez să întorc privirea,

apoi mă concentrez pe aşezarea unui chip generat la întâmplare peste al meu. Părul în culorile curcubeului se transformă în şaten-închis, neted, iar ochii, în căprui-deschis. Când mă uit în oglinzile retrovizoare, arăt de nerecunoscut.

Nu trebuie să îi spun prea multe în seara asta, îmi amintesc. Trebuie doar să le conving pe Mantiile Negre că progresez în ceea ce priveşte apropierea de Hideo. Trebuie ca el să fie de acord să ne revedem, între patru ochi, ca să putem discuta în siguranţă.

E nebun după tine. Încerc să îmi repet vorbele liniştitoare ale lui Hammie, dar e dificil să cred în adevărul lor, fără să fie ea alături de mine.

Mi se pare că drumul durează o veşnicie sau numai o clipă. Intrarea principală a Muzeului de Artă Modernă din Tokio este blocată şi geme de pază, însă maşina mea face o întoarcere spre o intrare laterală, mai mică, şi străbatem parcul care înconjoară clădirea. O luăm pe cărarea şerpuită, pentru scurtă vreme, înainte să ne oprim într-o parte a muzeului. Aici e mai linişte, iar câteva maşini negre se află în faţa noastră. Îmi ţin respiraţia, când ajungem în faţă. Maşina se opreşte la intrare, iar portierele se deschid.

— Să ai o seară minunată! spune maşina. Felicitări, din nou, pentru victorie!

— Mulţumesc, mormăi, înainte să ies, netezindu-mi rochia.

Toată lumea din clădire poartă ţinute elaborate. Unii au măşti decorate cu pene şi bijuterii, iar alţii îşi ascund feţele în spatele unor evantaie delicate, de culoarea porţelanului. Rămân pe loc o clipă, simţindu-mă vulnerabilă, dar invizibilă. Mulţumesc Cerului că Hammie m-a forţat să aleg o rochie atât de elegantă!

Orice altceva m-ar fi făcut remarcată în mulţime.

Sala principală de la intrarea în muzeu este un coridor ameţitor, din sticlă şi metal, compus din triunghiuri enorme, tăiate de o reţea de cercuri. Panourile gigantice de sticlă sunt, de fapt, ecrane, iar NeuroLink simulează pe ele scene din lumile campionatului care tocmai s-a încheiat. Recunosc lumea din rejucarea finalei, norii şi stâncile, apoi lumea de gheaţă din primul meu meci oficial. Mă opresc, pentru o clipă, în faţa unui panou care prezintă ruinele stranii, subacvatice, unde am jucat în a treia rundă cu Cavalerii. Este lumea în care Zero mi-a intrat în cont şi mi-a făcut o ofertă.

În jurul meu, grupuri de elite ale societăţii se adună şi râd politicos de conversaţii pe care nu le înţeleg. Văd femei acoperite de bijuterii, bărbaţi în costume şi fracuri cu o croială impecabilă. Asher spusese că oamenii aceştia vor fi din crema societăţii, miliardari şi filantropi, genul de persoane cu care Hideo se întâlneşte în mod regulat.

În sfârşit, ajung la capătul sălii, unde văd pe cine căutam.

Fiecare muşchi din trup mi se încordează, simultan. Hideo e acolo, înconjurat de câteva gărzi de corp îmbrăcate în costume negre identice, şi este adâncit într-o conversaţie cu nişte oameni. Kenn. Şi Mari e acolo, purtând o rochie argintie, cu mâneci lungi şi o trenă lucioasă de tul. O tânără cam de vârsta mea se sprijină de Hideo, râzând de ceva ce tocmai a spus el. Încerc să nu dau atenţie frumuseţii ei copleşitoare. Alte câteva persoane de ambele sexe aşteaptă pe margine, căutând şansa de a intra şi ele în vorbă.

Măcar Asher a avut dreptate: într-o asemenea

companie, Hideo nu va dori să provoace o scenă. Au fost suficiente tulburări în timpul campionatelor de anul acesta, iar aici sunt prezente prea multe elite. Dar dacă nu vrea să fac *eu* o scenă, va trebui să discute cu mine.

Îl privesc evitând politicos întrebările fetei şi încep să şterg chipul anonim pe care l-am lipit peste al meu, astfel încât Hideo să poată vedea ce se află îndărătul lui. Apoi, fac un pas în faţă, şi încă unul, până când în faţa mea nu se mai află decât el şi însoţitoarea sa.

Priveşte în direcţia mea şi înmărmureşte. Expresia lui distantă dispare şi, pentru o clipă, văd în locul ei o privire şocată.

Lângă el, tânăra care îi atinge braţul priveşte spre mine şi se încruntă, derutată. Pentru ea, arăt ca o străină, ca o necunoscută. Fata râde agitată.

— Cine este, Hideo? întreabă ea.

Probabil că una dintre gărzile de corp a remarcat schimbarea bruscă de postură a lui Hideo, fiindcă văd că îşi duce o mână la pistol. Din instinct, mă pregătesc. Am făcut o greşeală, am judecat prost. Hideo îi va permite să mă împuşte, fiindcă nu îi pasă dacă provoacă o scenă, indiferent cât de mulţi oameni puternici ar fi la petrecere.

Hideo însă ridică o mână spre garda de corp. O priveşte în ochi şi clatină din cap.

— Scuză-mă, îi spune politicos tinerei de lângă el, apoi face câţiva paşi spre mine.

Mă salută cu o mişcare din cap, iar eu îi întorc gestul.

— A trecut ceva vreme de când nu te-am mai văzut, spune el, apoi îmi ia mâna şi o sărută apăsat.

În spatele lui, tânăra cu care fusese inspiră brusc şi

schimbă o privire grăbită cu o prietenă. Discuţia animată din jurul nostru se linişteşte.

Probabil că i se învârte capul. Probabil se întreabă cum am ajuns aici, dacă sunt implicaţi şi Cavalerii Phoenix în orice aş pune la cale.

Dar, la suprafaţă, zâmbesc şi intru în joc, de parcă totul ar fi normal.

— Din vina mea sau din a ta?

Se întoarce spre ceilalţi invitaţi, care ne privesc cu interes.

— Scuzele mele, spune el, iar ochii i se îndreaptă spre gărzile de corp. Rămâneţi aici, nu stau mult!

Fără să aştepte vreun răspuns, se întoarce spre mine şi îmi pune o mână pe talie. Încerc să ignor senzaţia, fiindcă singurul lucru care ne separă este materialul mătăsos al rochiei.

Are un chip obosit şi mă întreb dacă a aflat ceva nou despre problema algoritmului, de când i-am ascultat conversaţia.

Nu pare să aibă încredere în mine, însă face un semn din cap şi mă însoţeşte pe coridor, care duce către interiorul muzeului, şi o apucăm pe unul dintre holurile mai mici, ce dă spre o curte vastă.

Aerul nopţii e plăcut răcoros, iar zona, destul de puţin populată. Doar câteva persoane, ici şi colo. Mai mulţi copaci străjuiesc o structură înaltă, care se curbează pe măsură ce se apropie de cerul înstelat. Alte monumente par dedicate jocului de Warcross. Privite din anumite unghiuri, o serie de sculpturi tridimensionale formează emblema jocului, iar din altele, arată ca un Artefact, sau ca un element virtual cunoscut, sau ca echipamentul unui jucător oficial. Alt obiect artistic este o interpretare stilizată a lumilor

folosite în campionatul recent, o serie de poligoane înşiruite, reprezentând coloanele de gheaţă din Lumea Albă în care am jucat sau ruinele „moderne” ale unui oraş încastrat într-un cub gigantic de sticlă şi colorat într-o nuanţă de verde subacvatic. Un altul pare să fie un imn închinat tărâmurilor din Warcross: zeci de reflectoare imense, rotunde, instalate în pământ, fiecare aruncând raze colorate spre cer. Se aude muzică orchestrală în surdină. Melodiile se schimbă ori de câte ori trecem prin dreptul unei coloane de lumină şi fiecare culoare se potriveşte de minune cu partitura. La trecerea noastră, aruncăm pe pământ umbre vii.

Dacă n-ar fi motivul pentru care ne aflăm aici, atmosfera ar putea fi descrisă drept una serenă. Hideo mă conduce mai aproape de instalaţia de lumini. Raze albastre şi galbene ne brăzdează pielea.

— Unde mergem? îl întreb.

Privirea lui Hideo se întunecă.

— Te conduc afară, îmi spune abia şoptit.

Nu mă surprind cuvintele lui, însă mă dor. Nu face nicio speculaţie privind ajutorul primit de la Cavaleri sau că m-aş putea afla aici pentru a-i face rău. Mă priveşte doar de parcă nu sunt decât o cunoştinţă îndepărtată, de existenţa căreia a uitat, îmi simt obrajii arzând şi inima bătându-mi cu putere. E stupid că încă mă afectează, însă nu pot să mă scutur de durere. Mă face să cred că, poate, l-am înţeles greşit.

Doar dacă nu îi este teamă de prezenţa mea aici. Poate se teme că am fost trimisă. Ar avea dreptate.

— Te rog! spun, înainte să îmi pot calcula cuvintele. Ascultă-mă doar! Nu am venit să mă cert cu tine. Nu avem timp pentru asta.

— Atunci, ce faci aici, Emika? spune Hideo, oftând.

Cu o nerăbdare evidentă, priveşte ţintă spre sala strălucitoare din muzeu. Înghit cu greu, apoi fac un pas într-una dintre coloanele de lumină. Galbenul luminează totul în jurul meu, iar muzica devine alertă. Hideo mă urmează.

— Am aflat ceva ce trebuie să ştii, îi spun, iar muzica îmi ocroteşte vorbele de posibilele urechi iscoditoare.

De la depărtare, părem doar doi oameni care se bucură de instalaţie.

Îmi ţin respiraţia, gata ca Hideo să îşi cheme gărzile. Nu o face. Mă priveşte, căutând parcă să afle ce voi spune.

— Dă-i drumul!

Mai fac un pas, într-o altă coloană de lumină. De data asta, sunt înfăşurată în albastru, iar muzica se schimbă în ceva mai profund. Cuvintele îmi stau pe limbă. *Zero este fratele tău. Este hackerul pe care l-am urmărit în timpul campionatului.*

Dacă află, nu mai e cale de întoarcere.

— Prefer să îţi arăt, îi spun.

Chem o imagine a lui Zero, în armură, cu faţa expusă, de neconfundat. Imaginea pluteşte deasupra noastră.

Hideo reacţionează de parcă l-aş fi lovit cu ceva în piept. Nu se mişcă, nu respiră, nu clipeşte. Culoarea îi dispare din obraji.

În lumina albastră, pielea lui capătă o strălucire rău-prevestitoare, iar ochii par nişte bile negre. Buzele i se strâng. Mâinile i se mişcă uşor, iar când le privesc, văd că şi-a strâns pumnii atât de tare, încât încheieturile lui acoperite de cicatrici s-au albit.

Privirea lui Hideo nu părăseşte chipul lui Sasuke,

atât de asemănător cu al lui. Cercetează totul, felul în care ochii îl privesc într-o parte, înclinarea gânditoare a frunţii, asprimea zâmbetului. Poate că alcătuieşte în gând o listă a tuturor felurilor în care seamănă ei doi sau poate că potriveşte trăsăturile acestea cu ce-şi aminteşte despre Sasuke copil, de parcă ar desena o nouă imagine din combinaţia celor două.

Ochii îi devin sticloşi. Orice ar crede dispare îndărătul unei ceţi de neîncredere. Se întoarce spre mine.

— Trebuie să fie un fals! Mă minţi!

— Nu am spus niciodată ceva mai adevărat.

Vorbesc răspicat şi păstrez imaginea neclintită.

Se îndepărtează uşor de mine, astfel încât se află, pe jumătate, în coloana de lumină roşie.

— Fotografia nu e reală! Nu este el!

— E reală! Jur pe viaţa mea!

Furia de pe chipul lui creşte, devenind un zid care îi astupă acea parte care mă crezuse. Rămân pe loc, cu unghiile înfipte în palme.

— M-am întâlnit cu fratele tău.

Mă apropii de el, în coloana roşie, şi continui, mai încet, dar mai convingător.

— Nu ştiu încă totul despre el şi nici nu îţi pot spune lucruri aici. Dar l-am văzut cu propriii ochi şi am vorbit cu el. Zero e fratele tău.

— Mă amăgeşti!

O aud în vocea lui: o urmă minusculă de îndoială, o întârziere suficientă, care îmi spune că s-ar putea să ajung la el.

— Nu! îi răspund şi clatin din cap. Nu m-ai angajat să vânez oamenii pe care-i căutai? Cu asta mă ocup.

— Doar că nu mai lucrezi pentru mine!

Mijeşte ochii la mine. În priviri are flăcări, însă, dincolo de asta, citesc teamă.

— Nu ne mai uneşte nimic care să te determine să faci asta, doar dacă nu vrei ceva de la mine. Ce anume, Emika? Ce vrei *de fapt?*

Mă citeşte mai bine decât credeam, presupunând că, din cauza a ce mi-a făcut, îi răspund cu aceeaşi monedă. I-am spus cândva că o să i-o plătesc şi n-a uitat.

— Nu te vânez! îi spun. Încerc să-ţi dezvălui adevărul.

— Pentru cine lucrezi?

Se apropie de mine, privindu-mă fix şi cu intensitatea aceea cunoscută, arzătoare.

— Pentru Zero? Te-a pus cineva să faci asta?

Se aruncă iarăşi, încercând să ghicească. Pentru o clipă, îmi amintesc de ziua în care ne-am întâlnit, când a trebuit să îl iau de sus ca să îi dovedesc de ce sunt capabilă.

— Nu este sigur să îţi spun aici mai multe, îi răspund.

Vocea mea nu-mi tremură sub apăsarea privirii sale şi nici nu-mi întorc privirea.

— Trebuie să îţi vorbesc în privat. Între patru ochi. Mai multe decât atât nu pot să-ţi ofer.

Faţa lui Hideo pare descompusă. Mă întreb dacă îşi repetă, mintal, fiecare detaliu din ziua în care a dispărut Sasuke, fiecare moment cumplit pe care l-a trăit după aceea. Sau poate că încearcă să descurce scenariul, întrebându-se dacă îi pregătesc sau nu o capcană.

— Nu eu sunt cea care a trădat încrederea dintre noi, continui, însă mai încet. Ţi-am spus mereu

adevărul. Am lucrat pentru tine. Iar tu m-ai minţit.

— Ştii precis care a fost motivul.

Acum, mă aprind când văd cât e de încăpăţânat.

— De ce m-ai amăgit, atunci? mă răstesc, tot mai furioasă cu fiecare cuvânt. Ai fi putut sta deoparte sau ai fi putut angaja pe altcineva. Ai fi putut să mă laşi în pace şi să nu mă atragi în povestea asta.

— Crede-mă, eu sunt cel care regretă totul, răspunde el, pe un ton tăios.

Răspunsul lui mă surprinde şi uit replica pe care o pregătisem. Nu pare nici el să creadă că a spus asta şi îmi întoarce spatele, privind iar spre muzeu. Din interior se revarsă până la noi cascade de râs.

Nu mă dau bătută.

— Îţi pasă suficient de fratele tău, încât să crezi că poate, doar *poate,* îţi spun adevărul? răspund. Îl mai iubeşti pe Sasuke? Da sau nu?

Nu i-am rostit niciodată numele cu voce tare. Asta pare să îi doboare scutul, în sfârşit. Pentru moment, îl văd doar pe Hideo copil, îi văd spaima, când şi-a dat seama că fratele său nu se mai afla în parc. A petrecut atâţia ani construindu-şi apărarea şi acum, iată-mă, zdrobind-o cu o singură întrebare. Aducându-l cu forţa pe Sasuke înapoi în prezent.

Pentru o vreme, mă gândesc că mă va refuza iar. Am calculat prost totul în planurile mele împotriva lui şi a Mantiilor Negre. Am supraestimat cât de bine pot controla situaţia. Este un obstacol prea înalt pentru a-l traversa cu bine.

Apoi, Hideo se întoarce spre mine. Se apleacă uşor, astfel încât trupurile noastre aproape se ating.

— Mâine, spune el, pe un ton scăzut. La miezul nopţii!

16

Când ajung înapoi la hotel, îmi dau seama că în district a început o paradă cu măşti, iar oameni îmbrăcaţi precum personajele lor preferate se revarsă de pe strada Takeshita, din Harajuku, pe trotuarele din Omotesando. Oameni îmbrăcaţi în cele mai elaborate ţinute, atât reale, cât şi virtuale, se răspândesc peste tot, în timp ce mulţimile se adună lângă intrările în magazine, să caşte gura. Străzile sunt scăldate în lumini fluorescente virtuale, care se transformă, treptat, din culorile unei echipe în ale alteia, şi, de fiecare dată când se întâmplă asta, dinspre fani izbucnesc urale. La o privire mai atentă, constat că majoritatea persoanelor sunt îmbrăcate în echipamentele oficiale de anul acesta.

Prind scântei ale costumelor multicolore de la fereastră, în timp ce mă grăbesc să îmi schimb rochia şi să îmi pun o pereche de jeanşi negri şi un pulover. Mănuşi negre, şosete curate şi nişte tenişi îmi completează ţinuta. Perechea mea de pumnale subţiri e vârâtă în tenişi, iar rucsacul e plin cu proviziile obişnuite – cârligul-gheară, cătuşele şi pistolul paralizant. La final, descarc o faţă generată aleatoriu ca să mi-o aşez peste trăsături şi îmi trag o mască peste partea inferioară a chipului.

Oi fi lucrând acum cu o echipă mai pretenţioasă, însă ritualul familiar şi greutatea vechilor mele unelte par să fie ce trebuie şi mă conving că ştiu ce fac, chiar dacă vorbele lui Hideo încă mi se rostogolesc prin minte.

Arăta de parcă i-aş fi smuls inima din piept.

Crede-mă, eu sunt cel care regretă totul.

Mă încrunt şi trag mai tare de şireturi. Nimic din toate astea nu a fost din vina mea, iar el o ştie. Întâlnirea cu el m-a lăsat însă ameţită, cu mintea plină de toate emoţiile amestecate pe care mi le-a provocat.

Un mesaj de la Zero îmi întrerupe şirul gândurilor. Tresar, în întuneric, şi ridic privirea, aproape aşteptându-mă să apară acolo, în mijlocul camerei.

Cum a fost revederea cu Hideo?

— Am reuşit să obţin o întâlnire între patru ochi, şoptesc, iar cuvintele sunt transcrise în aer, înainte să fie trimise înapoi la el.

Când?

— Mâine-seară. Nu va fi într-un loc public.

Urmează o pauză şi mă întreb dacă el sau Jax mi-au urmărit deja conversaţia de mai devreme, iar acum mă testează, să vadă dacă spun adevărul.

Asigură-te că iese bine!

Afară se aud urlete entuziaste când străzile devin aurii şi stacojii, culorile Cavalerilor Phoenix. Din maşinile care trec, se pornesc claxoane.

— Aşa va fi, răspund.

Nu mai primesc niciun răspuns de la el.

Aştept puţin, apoi oftez şi încarc harta lui Tremaine. Apăs pe profilul lui şi îi trimit un mesaj.

— Bună, şoptesc, privind cuvintele care apar în câmpul meu vizual. Încă mai vrei să mergem în seara

asta?

Aştept. Simt nişte paraziţi, însă nimic mai mult şi, când nu răspunde, mă uit la profilul lui. E încă online, iar profilul lui e încadrat cu verde.

Bună!

Trimit un nou mesaj.

Blackbourne, trezirea!

Poate că are semnal prost. Sau poate că nu mai doreşte să discute cu mine, nu după toate cele spuse cu o seară înainte, îmi deconectez placa de la încărcător, încercând să nu mă gândesc prea mult la motivele pentru care rămâne tăcut.

Când tot nu răspunde, după alte câteva mesaje, mă ridic şi îmi iau placa. Să mă îndrept spre institut fără Tremaine e, probabil, o idee proastă, mai ales după discuţia avută cu Taylor. Măcar le-am oferit ceva Mantiilor Negre, suficient să le ţină mulţumite că îmi fac treaba, dar, dacă mă întâlnesc cu Hideo mâine, orice informaţii suplimentare despre Sasuke vor trebui obţinute azi.

Nu mai am timp.

●●●●●

Nu părăsesc hotelul pe uşa din faţă. Dacă Jax mă urmăreşte, se aşteaptă să folosesc intrarea principală. În concluzie, îmi scot vechiul lansator de cablu din rucsac, îi agăţ capătul de balustrada balconului şi mă caţăr pe margine. Sar.

Vântul îmi biciuie părul, dar, din afară, nimeni nu poate vedea decât o umbră care se mişcă în partea laterală a hotelului. Mă încrunt, tremurând de frig din toate încheieturile, când lansatorul de cablu mă poartă în jos, oprindu-se la mai puţin de un etaj distanţă faţă de pământ.

Dau drumul cablului şi mă las să cad, cu o bufnitură surdă. Apoi, arunc jos placa şi o pornesc spre institut.

Pentru prima dată în ultima vreme, mă îndrept spre primul metrou pe care-l găsesc. Garniturile sunt încă aglomerate, la ora asta târzie. Salariaţi exasperaţi de festivităţile care le încetinesc naveta se împing în mine, fără să îmi arunce nici măcar o privire, în timp ce grupuri de fani încântaţi ticsesc trenurile, fiecare încercând să ajungă la o petrecere sau la un joc de Warcross de stradă care se petrece în oraş. Standurile cu *ramen* şi brutăriile care se aliniază în interiorul staţiei sunt încă pline de lume, în timp ce magazinele luxoase au la fel de mulţi clienţi, care caută poşete, pantofi şi curele în ediţie limitată, în general, obiecte care vor dispărea odată cu încheierea campionatului. Pe lângă materialele publicitare care acoperă pereţii, se văd siluetele virtuale a încă doi jucători aleşi pentru ceremonia de închidere.

ABENI LEA din KENYA | TITANII
TREY KAILEO din SUA | DRAGONII IERNII

Îmi ţin respiraţia o clipă şi mă pierd în înghesuială, sperând ca, în ciuda deghizării, să nu mă recunoască nimeni, în timp ce suntem cu toţii presaţi laolaltă în vagoane. Schimb câteva linii, până când simt că nici

măcar eu nu mă mai pot găsi în amalgamul de trupuri. Dacă Jax reuşeşte să mă urmărească şi aşa, sper că îi va lua suficient ca să îmi permită să cercetez institutul de una singură.

Jumătate de oră mai târziu, ies la suprafaţă pe străzile mai liniştite şi mai întunecate de dincolo de periferia oraşului Tokio. Aici, straturile virtuale se reduc la doar ceva mai mult decât numele clădirilor, scrise cu litere albe, şterse – Restaurant de curry, Brutărie, Spălătorie – şi numărul străzii pe care mă aflu acum, apoi şiruri după şiruri de etichete de case fără personalitate. Apartamentele 14–5–3. Apartamentele 16–6–2.

Placa îmi alunecă în tăcere pe străzi, până când casele se termină brusc. Un zid zdravăn de piatră înconjoară următoarea clădire. Zăresc un gemuleţ pentru pază şi o barieră coborâtă. Mă opresc. Acolo, dincolo de o peluză imensă, presărată cu fântâni, se află un impresionant complex de birouri cu atriumul principal făcut în întregime din sticlă.

Privirea mi se opreşte pe cuvintele gravate pe bucata de piatră aflată chiar de dincolo de barieră, aceeaşi pe care mi-a arătat-o Tremaine în fotografie.

INSTITUTUL JAPONEZ PENTRU INOVAŢIE ÎN TEHNOLOGIE

Parcarea nu este goală. Văd câteva maşini negre, parcate într-un colţ.

Intru în panică. E posibil ca unii să lucreze până târziu, însă ceva la maşinile acelea îmi aminteşte de cea în care am mers cu Jax, când m-a dus prima dată la Mantiile Negre. Poate că şi Tremaine e aici. La

gândul acesta, îmi scanez rapid mesajele. E încă online, însă nu mi-a răspuns.

Mai ezit o clipă, înainte să îmi trag gluga mai bine pe frunte, să îmi schimb trăsăturile şi să mă strecor pe lângă barieră.

Intrarea principală e încuiată, bineînţeles. Din exterior, e dificil să îmi dau seama precis ce se află dincolo de atriumul din sticlă, dar cred că se înalţă cel puţin trei-patru etaje, şi un soi de lumină colorată, în degrade, se revarsă afară, de sus până jos. Întreaga clădire pare închisă pe timp de noapte. Mă uit iar la maşini, căzută pe gânduri, apoi mă îndepărtez de intrarea principală şi urmez zidul clădirii.

Înconjor complexul, căutând o cale de acces, însă totul pare încuiat, fără nicio eroare de securitate. Mă ghemuiesc lângă un grup de tufişuri dintr-o parte a clădirii şi scot iar harta lui Tremaine, sperând să remarc vreo breşă care îmi scăpase. Apoi, caut să văd dacă există un sistem online în care să mă strecor. Cândva, intrasem într-un butic închis din Manhattan, trecând de camerele de securitate, care aveau parole simpliste. Aici însă nu găsesc nicio slăbiciune.

Ce folos să fi venit aici, dacă nu pot intra?! Oftez, apoi cercetez din nou perimetrul clădirii, căutând indicii. Există câteva corpuri diferite, interconectate: o aripă pentru fizică, una pentru neuro-informatică, un centru tehnologic pentru resurse de cercetare şi câteva cafenele. Nicio informaţie nu e nouă, fiindcă am văzut toate astea în căutarea online.

Sunt pe cale să renunţ, când aud brusc un zgomot stins de paşi.

În faţa mea, una dintre uşile de sticlă ale intrării laterale se deschide, iar Jax păşeşte afară. Priveşte o

clipă peste umăr, apoi privirea ei trece peste campus.

Mă lipesc de tufişurile care înconjoară clădirea. Mintea îmi sare, disperată, de la o posibilitate la alta şi fiecare gând e la fel de rapid ca o bătaie a inimii. Ce naiba face aici? Cu cine e?

Probabil că nu a venit singură. Este gardă de corp şi asasin, ceea ce înseamnă că se află aici pentru a-i păzi pe Zero sau pe Taylor ori într-o misiune de a pune mâna pe cineva. Număr până la trei, apoi îndrăznesc să arunc o privire din spatele boschetelor.

Câţiva paznici au ieşit din clădire şi i s-au alăturat. Şi ei sunt îmbrăcaţi în negru şi mă întreb, pentru o clipă, dacă nu cumva sunt aceiaşi oameni care m-au privit duelându-mă cu Zero în Lumea Întunecată. Poate că sunt genul de lichele de joasă speţă pe care îi angajezi în zona Kabukicho din Shinjuku.

Jax schimbă câteva cuvinte cu ei, apoi se îndreaptă în pas vioi spre partea opusă a complexului. Câţiva dintre paznici o urmează, în timp ce alţii se îndreaptă înapoi spre uşă.

Mă mişc înainte să gândesc totul. Cu umerii cocârjaţi şi cu privirea înainte. Mă strecor pe lângă tufişuri, ca o umbră, cât de repede şi de tăcut pot, spre uşa deschisă. Când ultimul paznic dispare în interior, iar uşa dă să se închidă, ţâşnesc. Mă strecor în interiorul întunecat al clădirii, fără zgomot.

De îndată, mă ascund în prima nişă pe care o găsesc, un şir de coşuri pentru reciclare. Paznicii însă au dispărut deja pe coridor. Închid ochii, pentru o clipă, şi îmi sprijin capul de perete, apoi îmi scot masca, să pot lua câteva înghiţituri adânci de aer. Un strat de sudoare rece îmi acoperă întreg trupul.

În următoarea viaţă, vreau să fiu contabilă.

Mai jos, pe coridor, paşii paznicilor se sting. Aştept până când se lasă liniştea şi mă ridic.

Avansez prin întunericul clădirii. Nu pare să fie nimeni la post. Merg până când tavanul se înalţă, iar sunetul paşilor mei se schimbă. Apoi, ies în atriumul principal şi încremenesc, cu gura căscată.

Holul principal al institutului pare un muzeu. Tavanul se ridică multe etaje deasupra mea, iar în spaţiul vast este suspendată ceea ce s-ar numi o sculptură imensă, care seamănă cu pulsaţiile electrice ale creierului, doar că la scară mare, întinzându-se de la tavan până la câţiva metri deasupra podelei. Sute de linii luminoase conectează sfere colorate, clipesc şi se sting, strălucesc şi se întunecă. Este hipnotizant.

Alte lucruri sunt expuse în casete de sticlă: maşini umanoide, cu membre metalice, structuri făcute din mii de cilindri şi cercuri, care se mişcă toate într-un ritm predefinit, perdele de lumină care arată precum nişte cascade fluorescente.

Pentru o clipă, uit de mine şi trec de la exponat la exponat, uimită de frumuseţea lor stranie. Mă opresc la un istoric imens, proiectat pe un perete întreg. Arată originile institutului, fotografii vechi, alb-negru, până când prezentarea se încheie cu o imagine a clădirii de acum. Apoi, totul se schimbă, iar fotografiile se măresc, până ce umplu peretele, cu detalii printate în litere albe deasupra fiecăreia.

Apar titluri de laudă la adresa institutului, un centru care furnizează clienţilor săi tehnologie de ultimă generaţie, un loc dedicat experimentelor efectuate cu decenii înainte să le vină timpul, avansării continue a ştiinţei.

Zgomotul înfundat al unui oftat îmi atinge

conştiinţa. Mă ghemuiesc lângă perete, din instinct, pătrunzând mai adânc în umbre. Sunetul pare să vină dintr-un loc mai îndepărtat. Ceva la el mi se pare cunoscut.

Aştept. Când nu mai aud nimic, plec şi mă grăbesc pe coridorul cel mai apropiat.

E prea întuneric ca să mai văd tavanul, deşi zgomotul paşilor îmi spune cât de înalt este. Două dungi înguste, fluorescente, mov, luminează marginile podelei. Trec câteva minute şi aud zgomote şi voci, din când în când. Undeva, în faţa mea, aud o altă bufnitură înfundată, apoi glasuri necunoscute.

Coridorul se termină brusc, dând într-un alt spaţiu enorm, de data asta, cu câteva încăperi puternic luminate, acoperite din toate părţile cu pereţi groşi de sticlă.

Într-una dintre ele se află Zero.

Mă încrunt. Nu, nu este el, ci ceva care arată ca el, un costum metalic, negru, înalt şi zvelt, cu trupul şi capul complet acoperite de armură. Un robot? Lângă camera de sticlă este Zero cel adevărat, adâncit într-o conversaţie cu Taylor. Ea are câteva ecrane plutitoare în faţă, toate de un alb sec, privind dinspre mine. Zero vorbeşte, iar femeia îşi împinge ochelarii pe nas şi scrie pe unul dintre ele. Umerii ei par fragili, în poziţia lor cocârjată.

Zero se îndepărtează de Taylor şi se apropie de sticlă. Ea îi face un semn din cap. *El trece direct prin sticlă în camera care-i conţine armura.*

Clipesc. Nu se află aici în persoană. Este o simulare virtuală. Atunci, unde e?

Zero înconjoară versiunea sa robotizată, privind-o cu atenţie. Din camera de sticlă se aude un bip

puternic şi, dintr-odată, robotul se mişcă. Zero ridică o mână. Robotul îşi mişcă braţul în exact aceeaşi poziţie. Zero întoarce capul. Robotul îl imită. Taylor deschide uşa şi li se alătură. Aruncă un obiect metalic spre robot, iar mâna lui Zero se mişcă. Robotul face exact acelaşi gest, prinzând obiectul.

Casc gura. Pentru orice o fi robotul, este conectat la mintea lui Zero cu un nivel de acurateţe care mă sperie.

Oftatul înfundat pe care-l auzisem mai devreme revine. De data asta, mă întorc şi o văd pe Jax apărând din umbrele altui coridor şi împingând pe cineva înainte, până când stau amândoi în faţa camerei de sticlă. Când Taylor şi Zero se dau la o parte, Jax obligă captivul să îngenuncheze.

Într-o secundă, uit de robot. Uit de sinele virtual al lui Zero, care îl controlează mintal, şi de Taylor, cu ecranele ei. Tot ce contează acum este persoana ghemuită, care tremură, cu pielea albită de lumini, cu părul atârnând în laţe transpirate, cu gura legată cu căluş.

Tremaine.

Cuvintele lui Jax ajung până la mine.

— L-am găsit făcându-şi de lucru cu camerele de supraveghere, explică ea. A încercat să fugă spre camera de panică, odată ce şi-a dat seama că-l observasem. Cumva, a ştiut că sistemul camerei de panică este în afara reţelei principale.

Zero îşi duce mâinile la spate şi se uită la Tremaine.

— Pare că a studiat schiţele institutului, spune el.

— Pare că a deschis calea pentru altcineva, adaugă Jax. Nu e singur aici.

Tremaine scutură puternic din cap. Obrajii lui sunt umezi în lumină.

Nu pot să înghit. Orice zgomot din jurul meu s-a stins, copleşit de vâjâitul sângelui din urechi, iar privirea mi se înceţoşează. Nu e de mirare că Tremaine nu mi-a răspuns la mesaje până acum. A venit, până la urmă, şi, dacă au ştiut, probabil că l-au şi aşteptat.

Cuvintele lui Taylor mă bântuie. *Şi asta e tot ce ai făcut în seara asta? Încerc să te avertizez.* Aproape că mă aştept să facă un pas în faţă şi să-l ajute să se ridice, protejându-l de Jax şi de Zero. Dar ea rămâne pe loc, cu ecranele încă plutind în jur.

Probabil au aflat că Tremaine a pătruns în fişierele institutului şi că a dat informaţia mai departe, poate chiar şi că eu am fost destinatarul. Cum au aflat?

Prin mine. Poate că ne-au spionat conversaţiile sau mi-au intrat în conturi. Sau poate că au dat de urma a ceva uitat, din greşeală, de Tremaine.

Dintr-odată, simt un val de greaţă. E aceeaşi senzaţie neplăcută pe care o am când ştiu că pericolul se apropie tiptil şi tot ce vreau să fac este să-i împing pe cei dragi departe de mine, ca să nu îi afecteze şi pe ei.

Tremaine şi-a ridicat faţa spre Zero. Cu toată groaza pe care o trăieşte, văd că îl recunoaşte. Deşi nu l-a întâlnit niciodată, ştie cine e. Jax se apleacă şi îi scoate căluşul. Zero îl întreabă ceva, însă buzele lui Tremaine nu se mişcă să răspundă. Tot ce face este să păstreze tăcerea. Umerii lui Jax îşi schimbă poziţia, când oftează. Zero face un pas în faţă, însă Jax clatină din cap şi ridică o mână.

Lasă-mă pe mine, pare să spună.

Îşi ia mâinile de pe umărul lui Tremaine şi se dă un

pas înapoi. Groaza pe care o simt a atins cote maxime. Totul în jurul meu pare să dispară, când Jax îşi scoate pistolul din toc şi îl armează.

Ar trebui să fie momentul în care să strig ceva, în care un singur cuvânt din partea mea ar putea face pe toată lumea să se oprească şi să privească spre mine.

În schimb, nu pot scoate un sunet. Jax îndreaptă pistolul spre fruntea lui Tremaine. Trage un singur foc.

Trupul lui Tremaine tresare. Cade pe podea.

Mâinile îmi acoperă gura, ca să nu scot un strigăt. Împuşcătura îmi răsună în urechi.

Felul în care am văzut-o pe Jax ucigând, acum câteva zile, îmi revine în minte şi mă chircesc, sprijinindu-mă de perete şi încercând să mă apăr de cruzimea amintirii.

Credem că există prea multe persoane în lume care scapă nepedepsite pentru infracţiuni teribile.

Fuseseră cuvintele cu care Taylor mă convinsese să mă alătur Mantiilor Negre. Îmi spusese că luptau pentru cauze în care credeau. Acţiunile lor erau justificate, fiindcă ea – cu toţii – se temeau de ce era capabil Hideo.

Dar, într-o singură clipă, orice idee pozitivă aş fi avut despre Mantiile Negre, orice cuvânt cu care m-au convins, dispare. Tremaine era în viaţă, iar acum e mort şi din cauza mea.

Respiră! Respiră! Nu pot gândi. Nu pot funcţiona în clipa asta, pot doar să mă ghemuiesc ca o laşă, tremurând fără niciun control, lipită de perete. Camera de sticlă din faţa mea dispare în ceaţă, apoi revine. Cred că o văd pe Taylor dându-se înapoi, în timp ce doi paznici târăsc departe cadavrul, iar un altul rămâne în urmă, ca să cureţe podeaua. Zero se apleacă spre Jax,

vorbindu-i încet, iar Taylor vâră ceva în mâinile celorlalţi gardieni. Nimeni nu pare afectat. Îmi dau seama, brusc, că paznicii de aici au fost plătiţi să fie pe fază şi să scoată din clădire trupul lui Tremaine, ca să-l ducă în altă parte. Erau pregătiţi pentru execuţia lui.

Panica îmi taie respiraţia. Simt că leşin. Văd pete mici şi negre, apoi totul e în ceaţă şi mă lupt cu senzaţia, fiindcă partea raţională a minţii mele îmi spune că, dacă mă prăbuşesc acum, *aici,* mă vor găsi. Şi, dacă află că am văzut toate astea, nu vor ezita să facă şi cu mine ce au făcut cu Tremaine.

Jax pare plictisită, chiar *exasperată* de persoana aceea care i-a consumat timpul. Nu a aruncat nici măcar o privire la trupul lui Tremaine, după ce l-a lăsat pe podea. Câţi o fi ucis în felul ăsta?

Cei din Mantiile Negre sunt nişte criminali. De la bun început, Tremaine m-a avertizat să stau departe de ei. A venit aici fiindcă mă căuta pe *mine.* Iar eu am continuat. Acum, e mort. Dacă Mantiile Negre mă caută deja, după ce au aflat de legătura dintre Tremaine şi munca mea?

Ce-am făcut?

Nu pot merge până la capăt! Nu pot rămâne aici! Închid ochii şi număr, forţându-mă să mă concentrez pe şirul de cifre din mintea mea, până când asta e tot ce văd. Hideo trebuie să afle. Dar ce să îi spun? Nici măcar nu înţeleg tot ce am văzut. Ce este robotul acela, comandat de Zero? Şi, dacă nu se află aici în persoană, atunci unde e?

Ridică-te, Emi! Şoptesc cuvintele acestea iar şi iar, până când, în sfârşit, îmi revin. Îmi împing corpul de la perete, mă ridic şi o pornesc, clătinându-mă, pe acelaşi drum pe care am venit. Febril, îmi deschid meniurile şi

scot harta. Las în urmă camera aceea oribilă şi intru din nou în atriumul imens.

Îmi arunc noua placă pe podea, pregătită să sar pe ea, însă mâinile îmi tremură atât de tare, încât o scap şi zdrăngăne puternic. Degeaba încerc să o prind.

Un declic mă face să mă întorc. Jax e acolo, iar pielea ei palidă se decupează parcă din fundalul negru al pereţilor. Are pistolul îndreptat spre capul meu. Ochii ei cenuşii mă străpung.

— Nu ai ce căuta aici! spune ea.

17

Nu îndrăznesc să răspund. Rămân pe loc şi îmi ridic braţele deasupra capului.

Face un semn cu pistolul spre mine.

— Sus!

Mă supun. Pe mănuşa ei văd câţiva stropi de sânge, sângele lui *Tremaine,* iar ochii mi se lipesc de ei. Mă va ucide fiindcă sunt aici. Nu am unde să mă ascund. Voi muri pe podeaua acestei clădiri, exact ca el.

— De ce naiba ai venit aici? se răsteşte ea, pe şoptite.

— Îl căutam pe Zero, spun, fără să cred nici măcar eu scuza jalnică pe care tocmai am scos-o.

Cuvintele îmi ies pe gură întretăiat. Vocea îmi tremură rău, sunt conştientă de asta.

— Mă văd cu Hideo mâine-seară. Eu…

Jax mă priveşte cu atenţie. Ştie că mint.

— Ai văzut, nu? mă întreabă.

Clatin din cap cu hotărâre.

— Am auzit.

De obicei, mint mai bine, dar, acum, panica din priviri mă dă de gol.

— Era prea întuneric. Tot ce am prins au fost voci pe coridor.

Jax oftează. Aproape că pare să mă compătimească şi mă întreb dacă am aceeaşi privire ca asasinul care mă urmărea şi pe care l-a ucis.

— E impresionant că nu te-am prins când ai intrat. Dar iată-ne aici!

Ecoul împuşcăturii care l-a ucis pe Tremaine încă îmi răsună în minte. Mâinile mele vor să se ridice şi să-mi acopere urechile.

Jax strânge pistolul mai tare. *Asta a fost!* Nu mă pot mişca.

— Pleacă!

Poftim? Picioarele parcă au prins rădăcini în podea. Jax mă apucă de mână şi mă zgâlţâie. Unghiile ei mi se înfig în piele.

— Dacă află că eşti aici, eşti moartă! mormăie ea, în urechea mea, împingându-mă. *Du-te!*

Cuvintele lui Jax se înregistrează în mintea mea haotică şi îi arunc o privire confuză atunci când mă trage după ea, de-a lungul holului principal.

— Unde mă duci? şoptesc.

Jax mă conduce pe un alt coridor întunecat, aflat în celălalt capăt al holului.

— Mergi şi nu mai comenta! răspunde ea.

Nu mai pot rămâne tăcută, iar cuvintele mi se revarsă ca un şuvoi.

— Şi apoi, ce? Mă elimini şi pe mine? Mă împuşti în cap, ca pe Tremaine? Unde i-ai dus corpul?

Îşi întoarce ochii cenuşii spre mine.

— Deci ai văzut…

Clatin repetat din cap, încercând din răsputeri să îmi scot din minte trupul ghemuit al lui Tremaine.

— Ce faceţi aici? întreb iar şi iar. Ce e cu robotul acela pe care-l controla Zero? Unde e el?

Jax nu răspunde.

Ajungem în capătul holului, lângă o uşă micuţă, care dă în spatele clădirii, acolo unde sunt parcate cele câteva maşini.

Jax se opreşte brusc şi mă împinge în perete, apăsându-şi mâna înmănuşată pe gura mea. Pare la fel de calmă ca de obicei, însă privirea îi e încărcată de tensiune şi se uită mereu în jur, ca să se asigure că nu avem companie.

— Într-un minut, îţi voi spune să ieşi şi să urci în maşina cea mai apropiată, cea din stânga. Te voi duce înapoi la hotel. Paznicii din faţă sunt ocupaţi cu trupul lui Tremaine. Ţine capul la cutie şi nu încerca să revii aici! M-ai înţeles?

Mă zbat.

— Dar…

Mă împinge iar, cu putere, şi îmi lipeşte pistolul de cap. Metalul e rece ca gheaţa. Aud un declic la tâmplă.

— Dar n-am făcut decât să îl lovesc pe prietenul ăla idiot al tău. O zgârietură. Îi voi trimite maşina la spital. Să nu îndrăzneşti să îl vizitezi în seara asta, dacă nu vrei cumva să afle Taylor că ai ştiut de prezenţa lui aici. Aşteaptă până mâine-dimineaţă!

— Ce? Taylor?

Şoaptele mele devin răguşite.

— L-ai împuşcat pe Tremaine. *Zero* este cel care conduce…

Jax râde încet, surprinzător, şi îşi coboară pistolul.

— Crezi că Taylor lucrează pentru Zero, nu?

O urmă de ezitare îmi pătrunde în voce.

— A încercat să mă avertizeze. Zero…

Zâmbetul lui Jax e rece.

— Nu Zero e cel care conduce operaţiunea, ci Taylor. Noi îi urmăm ordinele.

Aşadar, Taylor conduce Mantiile Negre. Clipesc. Nu se poate: e prea liniştită şi prea nesigură. Vocea ei delicată, umerii fragili, privirea gânditoare… Nu s-a purtat politicos cu Zero, prima dată când i-am întâlnit pe amândoi? Nu l-a lăsat pe el să vorbească?

L-a *lăsat* să vorbească. De parcă ar lucra pentru ea.

— Dar, încerc să spun, Taylor nu pare…

Vocea mi se stinge când văd expresia de pe chipul lui Jax. E foarte serioasă, iar în ochii ei citesc o emoţie pe care nu am mai remarcat-o până acum la ea. Este o teamă reală. Teamă de *Taylor.*

Jax, fata care poate mânca o gustare şi apoi împuşca pe cineva în cap, fata care nici nu clipeşte la vederea sângelui, e îngrozită de Taylor.

Acum sunt terifiată.

Jax îşi ia privirea de la mine şi se apleacă mai aproape.

— Când ajungi înapoi la hotel, murmură ea în urechea mea, îţi voi trimite o invitaţie în Lumea Întunecată. Te vei întâlni cu mine acolo şi îţi voi spune mai multe.

— De ce te-aş crede? scuip afară cuvânt după cuvânt, bazându-mă pe furie să îmi ţină lacrimile la distanţă.

— Fiindcă încă mai trăieşti, răspunde ea, şi nu sângerezi pe podea.

Aş vrea să o întreb atât de multe lucruri! Să-i spun

că am văzut-o pe balcon, cu Zero, că nu ştiu de ce mă cruţă acum sau de ce acţionează împotriva ordinelor lui Taylor cu privire la Tremaine. Nu e însă momentul să o presez. Tot ce pot face e să-i urmez instrucţiunile, chiar dacă nimic nu o poate opri să îmi vâneze maşina din clipa în care intru în ea.

Poate că asta e strategia ei pentru a mă ucide şi pe mine în seara asta. Mă va convinge să mă urc în maşină, apoi va produce un accident.

Din partea cealaltă a holului principal se aud paşi. Jax îşi întoarce capul în direcţia lor, apoi mă priveşte iar.

— Nu îţi spun decât o dată! Dacă te mai întorci vreodată aici, bag un glonţ în tine fără să mă gândesc de două ori. Acum, taci şi şterge-o!

●●●●●

Cumva, picioarele mele amorţite mă duc la maşină. Mă aşez, şocată, iar automobilul porneşte şi mă lasă la hotel. Vreau să-i strig maşinii să mă ducă la Tremaine. Vreau să-mi dau seama unde a fost dus. Să îi spun că îmi pare rău şi să-l implor să mă ierte.

Zace într-un spital, pe undeva, luptându-se pentru viaţa lui, din cauza mea. Dacă moare, mâinile mele vor fi pătate de sângele lui.

Ultimele cuvinte ale lui Jax îmi răsună în minte. O parte din mine se aşteaptă ca geamurile maşinii să se spargă în bucăţi, în urma unor focuri de armă, pentru că Jax a înscenat povestea asta.

Mă uit pe geam şi văd că totul arată exact aşa cum l-am lăsat. Parada costumelor e încă în toi, iar străzile sunt încă scăldate din lumini fluorescente. Unii strigă

urale la vederea ultimilor doi jucători de top anunţaţi, iar entuziasmul pentru ceremonia de închidere ajunge la apogeu.

OLIVER ANDERSON din AUSTRALIA | CAVALERII NORILOR
KARLA CASTILLO din COSTA RICA | VÂNĂTORII-DE-FURTUNI

Alţii fluieră când un grup de prieteni ai lor trece pe lângă ei, purtând echipamentul Cavalerilor Phoenix dintr-unul din meciurile noastre de campionat.

Pentru ei, timpul s-a oprit. Nu au asistat la împuşcarea unei persoane cunoscute, nu au simţit sângele vărsat pe pământ. Nu se simt de parcă tocmai ar fi văzut o parte de adevăr care schimbă toate lucrurile pe care credeau că le fac. Din punctul lor de vedere, lumea a rămas intactă. Nu sunt responsabili fiindcă şi-au pus prietenii în pericol.

Când ajung, portiera se deschide pentru mine şi ies, de parcă totul ar fi în regulă. Liftul face zgomotele obişnuite. Patul de la hotel e încă acolo, făcut, şi un platou de fructe – lychee şi pere – se află pe birou, înfăşurat într-o folie curată. Stau pentru o clipă la adăpostul draperiilor, privind culorile şi echipamentele perindându-se pe stradă. Toată lumea râde şi face cu mâna, fără să aibă habar de lumea întunecată din jur.

Mă spăl pe mâini la chiuvetă. Am câteva pete de sânge pe haine şi, pentru o clipă, până când îmi văd mâneca tăiată, cred că sunt ale lui Tremaine. Trebuie să mă fi agăţat, în grabă. Mă dezbrac, intru la duş şi las apa să cadă, fierbinte, până când pielea îmi devine rozalie. Apoi, mă înfăşor în halat şi mă aşez pe pat, cu

zgomotele sărbătoreşti încă vibrând dinspre stradă.

Văd mesajele pe care am încercat să i le trimit lui Tremaine, încă necitite şi fără răspuns.

Lacrimile pe care mi le-am înghiţit mai devreme curg şuvoi. Plâng din rărunchi, înecându-mă cu suspine care-mi agită pieptul, abia capabilă să respir. Mâinile mele se încleştează pe cearşafuri. Au trecut oare doar câteva ore de când i-am spus lui Hideo despre fratele lui? A trecut doar o clipă de când l-am văzut pe Tremaine la pământ?

Încă îl văd stând în ploaie, cu privirea lui distantă şi ridicarea nepăsătoare a umerilor. Acum, Tremaine e într-un spital, zăcând pe targa cu care, probabil, îl duc în grabă la Urgenţe. S-a apropiat prea mult şi a încasat lovitura care îmi era menită. Acum, sunt singură, pierdută în bătălia dintre algoritmul lui Hideo şi secretele Mantiilor Negre. Cum va reacţiona Roshan când va afla ce s-a întâmplat? Ceilalţi Cavaleri vor fi şi ei în pericol, dacă îi implic mai departe?

Orice lacăt are o cheie. Dar poate nu e adevărat. Ce cheie să găsesc acum? Nu mai ştiu încotro s-o iau. Nu ştiu care e calea cea bună sau calea de scăpare.

Imaginea lui Tremaine întins pe targă e înlocuită, brusc, de amintiri vechi cu holuri de spital, cu mirosul acela cunoscut, cumplit, de dezinfectant care-mi arde mintea permanent. Pentru o clipă, am din nou unsprezece ani şi intru în rezerva tatei, cu un braţ de bujori şi o tavă cu mâncare. Am pus florile într-o vază şi m-am aşezat turceşte la capul patului său, apoi ne-am ospătat cu mâncare de spital împreună. Părul cândva des, de un albastru lucios, al tatei era rărit şi cenuşiu, căzând în smocuri în fiecare zi. Halatul de spital i se încreţea în chip ciudat pe umerii înguşti.

Înfigea furculiţa în fiecare bucată de broccoli fleşcăit şi o vâra în gură, tăia cu atenţie fiecare bucată de chiftea. Dar evita pătrăţelul de tort cu ciocolată.

Zahărul ar putea fi otravă, mi-a spus, când l-am întrebat de ce îl lăsase în farfurie.

Singurul lucru la care m-am gândit atunci a fost naveta spaţială Challenger, despre care învăţasem dimineaţă la şcoală. Guvernului îi place povestea oficială, cum că explozia navetei a ucis instantaneu tot echipajul, însă adevărul este că, după ce racheta a luat foc, cabina a rămas intactă. Naveta a mai zburat vreo şapte kilometri prin spaţiu, apoi a căzut timp de două minute şi jumătate, până când s-a lovit de Oceanul Atlantic, cu membrii echipajului conştienţi de ce urma să se întâmple, în ciuda faptului că văzuseră moartea cu ochii, oamenii aveau măştile de oxigen şi centurile puse.

Ne luptăm pentru supravieţuire cu toate forţele, de parcă masca de oxigen, centura de siguranţă sau evitarea unui pătrăţel de tort ar putea fi lucrurile care ne vor salva. Asta e diferenţa dintre real şi virtual. Realitatea este cea în care îi poţi pierde pe oamenii pe care-i iubeşti. Realitatea este cea în care simţi când ţi se frânge inima.

Când lumea este întunecoasă, ghidează-te după propria lumină! Cuvintele tatei nu îmi dau pace. Îl văd zâmbind obosit spre mine, peste tăvile noastre cu mâncare, cu degetele lovindu-i tâmpla, apoi pieptul, în dreptul inimii.

Rămâi pe poziţii, Emil Mergi mai departe! Stau în întuneric, până când mi se usucă lacrimile, iar respiraţia mi se calmează. E două dimineaţa. Parada de afară s-a liniştit, în sfârşit, iar oamenii încep să se

îndrepte spre casă. Stau până când pot gândi iar. Tremaine şi-a ales calea. Dacă dau înapoi acum, sacrificiul său va fi fost în van.

Un mesaj îmi clipeşte în câmpul vizual. Vine de la un cont anonim, cerându-mi să mă Conectez cu o persoană în Lumea Întunecată. E Jax. Jax, care e vârâtă până peste cap în coşmarul acesta şi în care nu pot avea încredere decât fiindcă nu m-a ucis până acum.

Eşti gata? întreabă.

Printre lacrimi, privesc invitaţia care pluteşte.

De ce faci asta?

Cine crezi că i-a dat informaţii lui Jesse?

Anonimul care îi arătase lui Jesse sigla institutului. Jax.

Mă urmărise, de fapt, şi ştia că lucrez cu Tremaine. Remarcase că Jesse punea întrebări despre simbolul de pe mâneca lui Sasuke.

Nu avem toată noaptea la dispoziţie, Emika!

Mă uit la îndemn, apoi mă întind şi accept.

18

Două zile până la ceremonia de închidere Warcross

Camera în care mă aflu dispare în noapte. O clipă mai târziu, mă trezesc în mijlocul unei străzi negre, greu de perceput în toate detaliile sale, iluminate de luciri fluorescente albastre şi roşii. Un număr mic, dar constant, de trecători criptaţi umblă încolo şi încoace.

Lângă mine se află o fată anonimă, cu un chip pe care nu-l recunosc, dar nici nu am nevoie. Când îşi duce mâna, inconştient, la centură, şi o loveşte ritmic

cu degetele, parcă dorind să găsească patul unui pistol, ştiu imediat că e Jax.

Nu se prezintă. Doar îşi întoarce faţa spre cel mai apropiat colţ şi îmi face semn să o urmez. O ascult fără un cuvânt. Un semn gigantic de STOP, vopsit cu galben în loc de roşu, apare la intersecţia a două străzi, iar când Jax ne conduce de partea cealaltă a drumului, mai apare unul. Indicatoarele continuă să apară, până când se aliniază de ambele părţi ale străzii, şi, cu cât ne apropiem, cu atât apar mai multe. Iluzia optică este ciudată şi mă ameţeşte.

— Închide ochii! mă sfătuieşte Jax, când îmi vede expresia. După ce s-a declanşat algoritmul lui Hideo, cei care se ocupă de acest loc au folosit semnele ca sperietori pentru orice vizitator care s-ar putea simţi obligat să destăinuie ceva. Dacă te uiţi la ele, ajungi să vomiţi, asta dacă nu ştii noua parolă, aşa că închide ochii şi urmează-mi instrucţiunile!

Din nou, fac ce îmi spune. În întuneric, Jax îmi strigă numărul de paşi pe care să-i fac şi când să mă întorc. Mă lupt cu sentimentul enervant că m-aş putea împiedica de ceva şi mă forţez să continui.

Într-un târziu, ne oprim.

— Acum eşti OK, îmi spune Jax.

Deschid ochii.

— Ai auzit vreodată de locul ăsta? mă întreabă, arătând spre blocul din faţa noastră.

Tot ce pot face este să clatin din cap şi să mă holbez. În faţa noastră se ridică o clădire enormă, imposibilă, care arată ca un dom gigantic, de sticlă. E mai înaltă decât Empire State Building şi ocupă toată strada. Nişte poduri înguste, negre, se extind dinspre clădire asemenea unor scobituri într-un balon, legând-o

de imense cercuri plutitoare de sticlă suspendate în aer. Întreaga structură arată ca un model la scară mare al sistemului solar. Armături de metal negru se încrucişează în sticlă, pentru susţinere, aruncând raze stacojii în aer şi pe pământ. Fântâni înalte ca nişte cascade, de zeci de ori mai mari decât ar putea fi lumea reală, împodobesc cu opulenţă zona învecinată domului.

— Este Târgul Lumii întunecate, îmi explică senină Jax, făcându-mi semn să înaintez alături ea spre intrarea imensă, arcuită, prin care se revarsă un şuvoi de oameni. Este la fel ca la târgurile internaţionale din viaţa reală, doar că, aici, lucrurile care se vând sunt ilegale.

Îmi înalţ gâtul, uimită, când pătrundem în domnul imens. Prima dată când am auzit despre târgurile internaţionale a fost la şcoală şi încă îmi amintesc cum mă uitasem pe laptop la un articol despre ele. Turnul Eiffel fusese construit, la origine, pentru largul Internaţional de la Paris, din 1889. La fel şi roata uriaşă inventată pentru Târgul de la Chicago, din 1893. Tata fusese un pasionat căutător de informaţii inedite despre aceste expoziţii imense, fiindcă i se păreau foarte romantice – fiecare ca un peisaj de vis pentru un om creativ. Îmi amintesc cum stăteam trează nopţile, ascultându-l cum descria un târg internaţional faimos după altul.

Mă întreb ce ar spune dacă ar putea vedea locul ăsta.

Păşim pe uşa de la intrare, împreună cu alte avataruri, şi intrăm într-un spaţiu care-mi taie respiraţia. Sub tavanul de sticlă foarte înalt se află o zonă vastă, plină de exponate. Fiecare dintre acestea

este despărţit de pâlcurile de admiratori şi potenţiali cumpărători printr-un cordon de protecţie.

Şiraguri de lumini se revarsă din tavan în arcade elegante, accentuând magia locului. Păsări mecanice, micuţe, trec în zbor, de parcă ne-am afla într-un aviariu. Când mă uit mai atent, văd că de picioruşele din sârmă sunt prinse note goale.

— Păsările asigură transportul în siguranţă al mesajelor între vizitatori.

Jax arată spre câteva exponate pe lângă care trecem.

— Acestea sunt finanţate de patroni care doresc să îşi păstreze anonimatul şi sunt dezvoltate ilegal la institut, spune ea, încet. De Taylor.

Unul dintre exponate este un *cloud* de date, un milion de pete micuţe care colcăie şi se separă unele de altele, apoi se adună iar. Altul, un grup de arme cu ovaluri albastre, lucitoare, de-a lungul marginilor, senzori pentru amprente. Un al treilea, o demonstraţie de invizibilitate realizată prin NeuroLink. În locul descărcării unei feţe generate aleatoriu peste a ta, ca deghizare, îţi creează harta împrejurimilor şi le combină într-un model care-ţi acoperă trupul, făcându-te invizibil.

O privesc.

— Taylor… vinde toate aceste tehnologii?

— Destul de multe şi pentru un preţ corect.

Clatin din cap şi mă opresc chiar sub un grup de armuri care se rotesc neîncetat.

— Cum poate Taylor să dezvolte toate aceste dispozitive ilegale din interiorul unui institut de ştiinţe pe bune? Şi care e legătura cu Mantiile Negre?

— Ce ştii despre Taylor?

— Nu mare lucru. Doar ce mi-a povestit ea. Mi-a spus că tatăl ei a fost ucis din cauza activităţilor sale ilegale.

Buzele lui Jax se strâng.

— Dana Taylor a crescut, într-adevăr, într-o perioadă dificilă, cam când s-a prăbuşit Uniunea Sovietică. Tatăl ei spăla bani. Copilă fiind, Taylor a văzut suficiente morţi. A început să studieze neuroştiinţele fiindcă a fost mereu interesată de felul în care funcţionează mintea, de felul în care produce fiecare aspect al lumii noastre. Mintea te poate face să crezi orice doreşte. Poate aduce dictatori la putere. Poate distruge naţiuni. *Poţi face orice, dacă te hotărăşti.* Ştii că aşa se spune. Păi, ea chiar crede asta cu tărie. Dacă mintea nu ar fi dependentă de restul trupului, ar putea funcţiona la infinit.

Încuviinţez, absentă, cuvintele lui Jax. Reflectă ce mi-a spus şi mie Taylor.

— Când a obţinut la institut un post de cercetător asistent şi s-a mutat în Japonia, asta a devenit obsesia ei: să înveţe cum să deconecteze mintea de trup. Să separe cea mai mare forţă de cea mai importantă slăbiciune.

Obsesia ei. Mă gândesc la ce mi-a spus Taylor.

— Este din cauza faptului că tatăl ei a fost ucis?

Jax se opreşte, pentru o clipă.

— Cu toţii ne temem de moarte, însă Taylor este absolut îngrozită de ea. De încheiere. De a-şi vedea tatăl mort, dispărut, fără nicio explicaţie. De ideea că mintea ei s-ar putea opri, pur şi simplu, într-o zi, fără niciun avertisment.

Simt ceva neplăcut în stomac. Înţeleg acea teamă. Îi simt gustul.

— Şi Mantiile Negre?

— Taylor a avansat rapid în cadrul institutului şi a devenit director executiv. Existau însă studii pe care le dorea efectuate, iar instituţia nu le aproba. După cum bine ştii, a crescut în mijlocul unor practici ilegale, iar ideea de a nu putea face ce doreşte era inacceptabilă. De aici, Mantiile Negre. A creat grupul ca pavăză pentru experimentele pe care voia să le deruleze şi pentru care nu avea permisiune.

— Nu înţeleg.

— Să zicem, de exemplu, că Taylor dorea să facă un lucru pe care ştia că institutul nu îl va aproba. Mergea mai departe şi îşi făcea experimentul, sub deghizarea a altceva. Vreun studiu inofensiv. Şi se asigura că toate documentele şi probele cu privire la această cercetare erau trimise către Mantiile Negre. Dacă vinde rezultatele experimentului cuiva – de exemplu, unui guvern străin sau unei alte fundaţii – se va ajunge doar la Mantiile Negre.

Mijesc ochii, fiindcă încep să pricep.

— Deci Mantiile Negre…

— Sunt, practic, un nume fals sub care îşi derulează afacerile, termină Jax. O carcasă sub care sunt ţinute toate proiectele secrete ale lui Taylor.

— Aşadar, niciuna dintre date nu va duce la ea, exclam când îmi dau seama.

— Da. Să spunem că se duce vorba despre o armă ilegală pe care Taylor ar fi dezvoltat-o la institut. Investigatorii ar găsi dovezi care nu duc la numele ei, ci la un grup misterios: Mantiile Negre. Taylor s-ar putea apăra, spunând că a fost doar o victimă, că identitatea i-a fost furată de Mantiile Negre. Clienţii care au cumpărat tehnologia de la ea pot, de

asemenea, să arate cu degetul către Mantii. Aşadar, articolele din ziare vor scrie toate: „Cine sunt Mantiile Negre? Cerc infracţional misterios în industria dezvoltărilor tehnologice ilegale”. Mantiile Negre sunt învinuite şi capătă reputaţia unui echipaj dubios.

— Dar cum rămâne cu Mantiile ca grup de justiţiari care luptă pentru cauzele în care cred?

— Minciuni! spune Jax, ridicând din umeri. Nu suntem justiţiari, Emika. Suntem mercenari. Facem lucrurile pentru care suntem plătiţi.

— Dar unde apare algoritmul lui Hideo în toate astea? De ce vrea Taylor să îl distrugă? O plăteşte cineva pentru asta?

Jax îmi aruncă o privire întunecată.

— Taylor nu vrea să distrugă algoritmul. Vrea să îl controleze.

Să îl controleze.

Adevărul mă năuceşte într-atât, încât abia mai pot respira.

Fireşte! De ce ar vrea cineva precum Taylor, obsedată cum e de puterea minţii, să distrugă NeuroLink, destrămând un sistem complex precum algoritmul? Cum de nu mi-am dat seama că are alte planuri pentru el?

La prima noastră întâlnire, Taylor s-a aşezat vizavi de mine şi a părul atât de sinceră, atât de naturală, cu privire la ceea ce dorea să facă... A ştiut cum să-mi întoarcă trecutul împotriva mea, momindu-mă cu ceea ce făcusem pentru Annie şi îmi pătase cazierul. M-a manipulat şi am ajuns să fiu de acord cu ea în privinţa nobleţei faptelor săvârşite de Mantiile Negre.

Îmi amintesc bine conversaţia pe care am purtat-o atunci. Cât de timidă şi de tăcută mi se păruse! Cât de

bine jucase acel moment!

Jax mă priveşte în timp ce întorc povestea asta pe toate părţile.

— Ştiu, spune ea.

Încuviinţez, amorţită.

Jax îşi întoarce privirea de la mine şi se uită în sus, la podurile care pornesc din tavanul principal al domului.

— Mantiile Negre folosesc târgul ca depozit pentru arhivele lor. Fiecare experiment făcut, fiecare misiune avută, totul este păstrat aici, sub lacăt, într-un lanţ de pachete securizate.

Un lanţ de pachete. Un registru criptat cu dosare, aproape imposibil de urmărit sau de modificat.

Jax se opreşte chiar la marginea sticlei domului.

— Asta doream să cunoşti, povestea din spatele lui Sasuke. Asta căutat, nu?

Inima mi se strânge când aud aceste cuvinte şi revăd Amintirea pe care am prins-o în mintea lui Zero, imaginea micuţului Sasuke, ghemuit într-o încăpere, cu acel simbol ciudat pe mânecă.

Readuc imaginea în câmpul vizual, pentru Jax. Ochii ei sar imediat la Sasuke şi, pentru o clipă, chipul i se înmoaie. *Care e povestea ta?* mă trezesc întrebându-mă. *Cum ai ajuns să te întâlneşti cu Sasuke?*

Mă atinge pe braţ şi mă împinge înainte. Îşi trece, simultan, mâna peste sticlă. Un panou se mişcă, asemenea unei uşi invizibile, şi văd scări care coboară în spirală, în beznă.

— Doar Taylor şi cu mine avem acces la aceste arhive.

Jax ezită şi, în tăcerea ei, înţeleg: dacă ar ajunge la

urechile lui Taylor că Jax mi-a arătat acest loc, aceasta ar ucide-o pe dată.

— Doar tu şi Taylor? întreb. Nu şi Zero?

— Vei vedea de ce, într-o clipă! spune şi îmi face semn să o urmez. Ai grijă să nu laşi urme!

Privesc cum Jax înaintează şi se uită în jur, încercând să îşi dea seama dacă ne urmăreşte cineva. Nimeni însă nu pare capabil să ne vadă pe noi sau intrarea tocmai deschisă. Mă simt de parcă am exista într-o dimensiune virtuală diferită. O văd pe Jax dispărând în umbrele scărilor. Inspir adânc şi o urmez.

Treptele dispar rapid în beznă şi, chiar dacă ştiu că mă aflu într-o lume virtuală, tot întind mâna, instinctiv, căutând peretele de lângă mine. Să mă mişc în întunericul de aici, unde nimic nu e real, mă face să mă simt de parcă nu m-aş clinti. Singura indicaţie pe care o primesc cum că am avansa este zgomotul făcut de paşii lui Jax.

Treptat, în faţa noastră se face lumină şi, când ajungem la capătul scărilor, totul este scăldat într-o strălucire blândă, albăstruie. Păşim într-o cameră largă, care-mi taie respiraţia.

— Bine ai venit în bibliotecă! îmi spune Jax, peste umăr.

Pare că toate cărţile din univers s-au adunat în încăperea asta circulară, pe rafturi străjuite de scări care se întind la nesfârşit, îmi imaginez că fiecare volum este un dosar pe care Mantiile Negre l-au depozitat aici: arhive peste arhive, informaţii privind anumiţi oameni, înregistrări ale misiunilor. Acesta este registrul central. Ne aflăm pe o platformă, privind în sus şi în jos şi mă văd silită să închid ochii ca să lupt cu ameţeala.

Jax mă îndeamnă spre una dintre scări. Ne prindem chiar în spaţiul de lângă, ca să nu cădem, însă tot mă simt buimacă.

— Depozităm fiecare Amintire, dar şi duplicate ale fiecărui dosar, spune Jax, care deschide un motor de căutare şi scrie „Sasuke Tanaka”.

Lumea din jurul nostru se înceţoşează şi, o clipă mai târziu, ne aflăm pe scară, lângă o secţiune a bibliotecii unde nişte cărţi sunt acum înconjurate de un halou albastru. Jax face un semn din mână şi scoate volumele de pe raft. Acestea formează un cerc în jurul nostru şi, când mă uit suficient la una dintre ele, încep să ruleze primele câteva cadre ale înregistrării.

Sunt filmări obţinute cu ajutorul camerelor de supraveghere ale Mantiilor Negre, din Amintirile lui Sasuke, de la tehnicieni în halate albe, dar şi din ceea ce par să fie teste şi experimente. Sunt rapoarte ale poliţiei, fişiere privind dispariţia lui şi informaţii despre părinţi. Există şi fişiere cu Hideo mic.

Îmi amintesc prima dată când am stat în biroul lui Hideo, studiind codurile lui Zero şi întrebându-mă cine era, de fapt, prada mea. Îmi amintesc şi cum şi-a ridicat capul spre cer, atunci, lângă *onsen,* şi mi-a povestit despre infinitele versiuni ale Amintirii sale reconstruite privind dispariţia lui Sasuke.

Aceste dosare îmi vor arăta ce i s-a întâmplat lui Sasuke în urmă cu atâţia ani.

Jax mă priveşte, apoi face semn spre dosare.

— Să ştii că nu putem rămâne aici la nesfârşit, îmi aminteşte ea. Dacă vrei să afli ceva, află acum!

Ezit doar o secundă. Apoi, încep să scotocesc, sortând dosarele după dată, ca să mă pot uita mai întâi la cele mai vechi. Găsesc unul din urmă cu zece ani,

anul în care a dispărut Sasuke, şi îl ating.

Este o înregistrare de pe o cameră de supraveghere. Începe să ruleze.

19

Ne aflăm într-o cameră cu vreo douăzeci de copii probabil nu mai mari de zece ani, fiecare purtând o banderolă galbenă în jurul încheieturii. Stau la pupitre albe, aranjate în şiruri ordonate, într-un soi de sală de clasă. Pereţii sunt decoraţi cu desene vioaie, cu pomi şi curcubeie. Postere care spun CITEŞTE ŞI ÎNVAŢĂ CEVA NOU AZI! ŞI DIFERIT ÎNSEAMNĂ SPECIAL.

De fapt, singura parte care nu se potriveşte cu o sală de clasă este reprezentată de tehnicienii îmbrăcaţi în halate albe, din faţă, care îi privesc pe cei mici.

O fereastră lungă se întinde pe peretele din spate. Acolo sunt adunaţi câţiva adulţi, care privesc cu gâturile ridicate şi cu chipurile curioase. Unii îşi frâng mâinile sau discută între ei, pe un ton scăzut. Expresiile lor îngrijorate îmi spun, fără îndoială, că sunt părinţi.

Mă uit la data înregistrării. A fost înainte ca Sasuke să fie răpit. Privirea mi se întoarce la copii. Le studiez feţele, până când găsesc una pe care o recunosc. Este Sasuke, care se află aproape de centrul încăperii.

Jax este lângă mine, privind şi ea scena. Zâmbeşte puţin când îl vede pe micul Sasuke, apoi face semn spre o fată din partea din faţă a camerei. Are părul şaten prins în două codiţe.

— Tu eşti? întreb.

— Aveam şapte ani, răspunde Jax. La fel ca toţi ceilalţi din încăpere. Era o cerinţă a acestui studiu

realizat de institut, mai precis, de Taylor. Aici l-am cunoscut pe Sasuke.

Privesc spre părinţii de la fereastră.

— Părinţii tăi sunt acolo?

Ea clatină din cap.

— Nu. Taylor m-a adoptat.

O privesc, surprinsă.

— Taylor este mama ta?

— Nu prea m-aş arunca să afirm asta, mormăie Jax. Dar, da. M-a găsit în aripa spitalului de la un orfelinat. Mai târziu, am aflat că mă adoptase ca să mă includă în studiu.

Jax arată spre doi dintre adulţii din partea stângă a ferestrei, îmi ia o clipă să îi recunosc drept părinţii lui Hideo şi Sasuke, cuplul pe care l-am întâlnit cândva.

— Arată diferit! murmur eu.

Mama, Mina Tanaka, este îmbrăcată elegant, în taior, peste care poartă un halat alb, cu emblema institutului pe buzunar. Chipul ei e foarte tânăr, iar părul lucios e încă negru. Tatăl nu seamănă nici pe departe cu bărbatul fragil, bolnăvicios, pe care-l văzusem acasă la Hideo, ci cu o versiune ceva mai în vârstă a lui Hideo din prezent, cu trăsăturile lui chipeşe şi statura maiestuoasă. Mă uit la Jax.

— Despre ce studiu a fost vorba? De ce aţi fost tu şi Sasuke incluşi?

— Fiecare copil pe care-l vezi aici e pe moarte, spune Jax. Din cauza unei boli, a unei afecţiuni a sistemului autoimun sau e într-o fază terminală a unei maladii considerate incurabile.

Pe moarte? Hideo nu precizase acest aspect. Privirea mi se întoarce la Sasuke, la ochii săi mari, limpezi, de pe chipul mic şi palid. Presupusesem că mi

se păreau aşa din cauza luminii.

— Tu… ştiai? Părinţii lui Sasuke ştiau? încep să mă bâlbâi. Dar Hideo?

— Nu am idee dacă părinţii lui i-au spus vreodată lui Hideo, zice Jax. Dacă nu ţi-a pomenit niciodată despre asta, probabil că părinţii lui i-au ascuns adevărul. Cu siguranţă eu eram prea mică să îmi dau seama cât de bolnavă eram. Nu ştiam că motivul pentru care nu mă voia nimeni era acela. Cine ar dori să adopte un copil pe moarte?! Sasuke nu ştia nici el. Tot ce ştia era că se îmbolnăvea mai repede decât alţi copii.

Jax ridică din umeri.

— Nu îţi pui întrebări când eşti atât de mic. Crezi că totul e normal.

Mă gândesc la Hideo, care i-a strigat lui Sasuke să o ia mai încet, în parc, la felul în care şi-a mustrat fratele, în timp ce îi înfăşură cu grijă fularul albastru în jurul gâtului.

— Şi studiul ăsta se concentra doar asupra copiilor aflaţi în fază terminală?

— Studiul era unul clinic, pentru un medicament experimental, care se presupunea că va revoluţiona lumea, spune Jax. Ceva care putea vindeca diverse boli, profitând de celulele tinere ale copilului, care şi-ar fi transformat propriul corp în supercelule. Aşadar, îţi poţi imagina că părinţii care rămâneau fără opţiuni se înghesuiau să îşi înscrie odraslele într-o cercetare atât de… radicală. Ce aveau de pierdut?!

Privesc iar în cameră, oprindu-mă asupra părinţilor, cu chipurile lipite de sticlă. Par plini de speranţă, privind fiecare mişcare pe care o face copilul lor. Mina Tanaka strânge tare la piept mâna soţului. Ochii ei nu îl

părăsesc pe Sasuke.

Simt cum mi se face greaţă. Scena îmi aminteşte de falsele speranţe pe care fiecare nou medicament ni le dădea mie şi tatei. Ăsta e! Ăsta te poate salva!

— Întotdeauna există ceva de pierdut, şoptesc.

Ne uităm cum un cercetător ajustează brăţara unuia dintre copii.

— Fireşte, studiul era doar o acoperire, continuă Jax. În timp ce mica echipă lucra cu adevărat la un medicament real, Taylor îşi desfăşura propriile studii. Cele *adevărate.*

— Care era experimentul real?

— A treia cerinţă a studiului era referitoare la mintea fiecărui copil. Pentru înscriere, era necesar un IQ minim de cel puţin 160. Subiecţii trebuiau să facă dovada unei autodiscipline remarcabile. Creierul lor trebuia să se aprindă într-un mod anume în timpul unei serii de teste puse la punct de Taylor.

Jax mă priveşte o clipă.

— Ştii cât de deştept este Hideo Tanaka! Sasuke era şi mai şi! A trecut fără probleme de testele oricărei academii la care se putea înscrie. Taylor m-a găsit la orfelinat după ce a auzit despre IQ-ul meu ridicat. A aflat despre al lui Sasuke de la Mina, fiindcă ele două erau colege la institut. Am trecut amândoi de examinările ei.

Înghit cu greu. Hideo îmi spusese că fratele lui mai mic trecuse multe teste de inteligenţă.

— Ce căuta Taylor?

— Un candidat a cărui minte să fie suficient de puternică pentru a putea suporta să îi fie separată de trup.

Dintr-odată, fac legătura şi mi se pare că e atât de

îngrozitor ce am aflat, încât mă ia cu ameţeală.

— De aceea a dorit Taylor ca fiecare copil să fie într-o fază terminală, spun.

Ochii lui Jax par nişte pumnale de gheaţă.

— Dacă mureau în timpul studiului, se putea da vina cu uşurinţă pe boala lor iniţială. Acoperirea perfectă. Părinţii semnaseră deja formulare de consimţământ. Aşa, nu puteau deveni suspicioşi şi nu puteau pune întrebări.

Privim cum înregistrarea se termină şi trece, automat, la următoarea. Ne uităm cam la o duzină. Unii dintre copiii din studiu se schimbă pe parcurs. Numărul de părinţi de la fereastră se micşorează. Nu vreau s-o întreb pe Jax unde au plecat şi dacă aceia au fost copiii care nu au rezistat.

Schimbăm la o înregistrare cu o cameră fără copii. Soarele apune dincolo de ferestre. Taylor vorbeşte în japoneză cu o altă cercetătoare, cu o voce suficient de scăzută ca în partea de jos a câmpului vizual să apară traducerea în engleză. Clipesc; cercetătoarea este Mina.

— Este a treia oară când fiul tău s-a clasat primul din grup, îi spune Taylor.

Se uită la Mina cu aceeaşi privire încurajatoare şi plină de compasiune cu care s-a uitat mereu la mine.

— De fapt, Sasuke a obţinut un scor atât de înalt, că a trebuit să ne regândim categoriile.

Mina se încruntă, plecându-şi capul.

— Nu îmi plac efectele asupra purtării lui de acasă. A avut prea multe coşmaruri şi nu pare să se poată concentra la nimic. Medicul îmi spune că analizele de sânge nu i-au ieşit suficient de bine. Şi a slăbit.

— Te rog să nu faci asta, Tanaka-*san*, spune

Taylor, cu blândeţe. Am putea fi foarte aproape de o descoperire.

Mina ezită şi îşi priveşte colega în ochi. Nu ştiu ce vede în ei, dar reuşeşte să zâmbească.

— Îmi pare rău, doamnă director, spune ea, iar în cuvinte i se simte epuizarea. Aş dori să îl retrag pe Sasuke din testare.

Atunci, Taylor îi aruncă o privire îndurerată, compătimitoare, aceeaşi care m-a făcut să vreau să am încredere în ea.

— Poate fi singura şansă de a-ţi salva fiul.

Vinovăţia din ochii Minei îmi înfige un cuţit în inimă. Clatină iar din cap.

— Ne dorim să se odihnească acasă. Acolo poate fi fericit, măcar o vreme.

Taylor nu spune nimic. Cele două femei îşi fac o plecăciune. Taylor priveşte uşa multă vreme după ce Mina a părăsit camera.

Următoarea înregistrare începe cu Taylor, şezând în ceea ce pare a fi biroul ei, vizavi de un alt cercetător.

— Mi-ai spus că ai organizat totul foarte bine, spune Taylor, cu voce blândă.

Bărbatul îşi pleacă fruntea, scuzându-se.

— Doamna Tanaka a completat deja actele. Nu vrea ca fiul ei să mai facă parte din program. Ştiţi că are o relaţie bună cu directorul executiv. Trebuie să îi lăsăm să plece.

— Mina bănuieşte ce facem?

— Nu, răspunde el, clătinând din cap.

Taylor oftează, de parcă ar suferi cu adevărat. Răsfoieşte un teanc de hârtii de pe birou.

— Prea bine. Avem alţi participanţi la studiu care ar

putea avea aceleaşi rezultate?

— Fiica dumneavoastră. Jackson Taylor.

Cercetătorul împinge un alt teanc de hârtii spre Taylor, care le priveşte în tăcere.

— Cifrele sunt bune, spune ea, ridicându-şi ochelarii pe nas. Dar reacţiile sale sunt departe de ideal. E prea imprevizibilă pentru a fi o candidată de încredere.

Tonul indiferent al lui Taylor mă uimeşte. Mă uit la Jax, să văd ce gândeşte, însă ea se mărgineşte să bată darabana cu degetele la centură.

Taylor închide ochii, frustrată.

— Arată-mi din nou dosarele lui Sasuke!

Cercetătorul face întocmai, dându-i un teanc de hârtii şi indicând spre câteva rânduri din capul paginii. Cei doi rămân tăcuţi o clipă, răsfoind şi încuviinţând ocazional.

— Mult mai consistent.

Vocea lui Taylor este precisă, rece, iar asta mă face să mă înfior. Închide dosarul şi începe să îşi maseze tâmplele, nervoasă.

— Este o diferenţă colosală. Ar fi fost perfect. Iar acum, va muri acasă, devenind… nimic în doar câţiva ani. Ce păcat! Câtă *risipă!*

— Nu veţi putea continua cu el, spune cercetătorul, apoi, vocea îi scade. Cel puţin, fără acordul părinţilor săi.

Taylor se opreşte şi îl priveşte atent.

— Ce sugerezi?

— Doar afirm.

În cuvintele lui însă, aud o sugestie nerostită.

Ea lasă mâinile în jos şi îi studiază faţa. O vreme, nu spune nimic.

— Nu ne ocupăm de răpirea copiilor, spune ea.

— Vreţi să îi salvaţi viaţa. Cum poate fi asta mai rău decât ce îl aşteaptă deja? E aşa cum aţi spus. Va muri curând.

Taylor stă cu degetele încrucişate, pierdută în gânduri. Mă întreb dacă se gândeşte la felul în care a fost ucis tatăl ei, dacă resimte pierderea, dacă îşi aminteşte de teama de moarte. Orice i-ar trece prin minte, îi lasă pe chip o determinare calmă. Ceva *drept.*

— Sărmanii copii! şopteşte ea, ca pentru sine. Ce păcat!

Îi citesc asta în ochi: crede că este nobil ceea ce face.

Descoperirea mă face să mă chircesc de groază. Îmi aminteşte de hotărârea de pe chipul lui Hideo, când mi-a spus prima dată despre algoritm.

Imaginea îmi rămâne în minte, în timp ce îi privesc cu atenţie pe amândoi, dorindu-şi să facă lucruri îngrozitoare spre a salva lumea.

— Dacă experimentul acesta reuşeşte, continuă cercetătorul, veţi avea în mâini una dintre cele mai profitabile tehnologii din lume. Suma pe care ar plăti-o cineva pentru ea ar fi astronomică. Şi gândiţi-vă la toate vieţile pe care le-aţi salva.

Bărbatul se apleacă spre ea.

— Nu vom găsi niciodată un alt pacient care să fie la fel de potrivit pentru această testare. Vă asigur de asta.

Taylor îşi sprijină bărbia în mână şi priveşte în gol. Lumina din încăpere s-a transformat deja, când vorbeşte iar.

— Repede şi discret!

— Fireşte. Mă gândesc la un plan!

— Bine.

Taylor inspiră adânc şi se îndreaptă în scaun.

— Atunci, recomand să continuăm Proiectul Zero cu Sasuke Tanaka.

20

Proiectul Zero.

Mi se strânge inima. Crezusem – Hideo crezuse – că porecla era doar un pseudonim de hacker. Şi asta şi era, însă se referea la cum îl numise Taylor. Proiectul Zero. *Studiul* Zero. Primul lor experiment.

Taylor oftează adânc, înainte să închidă dosarul din mână şi să împingă hârtiile înapoi spre cercetător.

— Timpul lui Sasuke este limitat. Nu ne putem permite să aşteptăm.

Înainte să pot procesa la ce am asistat, scena se schimbă la un băiat ghemuit în colţul unei camere. Îmi dau seama de îndată că este aceeaşi încăpere în care l-am văzut pe Sasuke în timpul Duelului nostru.

Taylor îl luase. Ea era răspunzătoare pentru ziua aceea din parc, când un Hideo mic îşi strigase fratele şi nu îl mai auzise răspunzând. Declanşase, fără să ştie, ideea care a stat la baza NeuroLink, rezultatul durerii copleşitoare a lui Hideo. Motivul pentru care Tremaine zace, inconştient, într-un spital.

Ea este motivul pentru care mă aflu aici, în capcana nebuniei.

Scena pare să prezinte zorii, căci o urmă slabă de lumină se revarsă de la ferestre, însă patul lui Sasuke pare neatins, de parcă ar fi stat în acelaşi loc toată noaptea. Rămâne în colţ, cu genunchii sub bărbie, purtând încă puloverul acela alb, cu mâneci lungi, cu

simbolul brodat pe una dintre ele. Degetele sale pipăie necontenit fularul albastru de la gât.

E cel pe care Hideo i l-a pus la gât în ultima lor zi împreună.

Uşa se deschide, aruncând un dreptunghi de lumină aurie asupra băieţelului ghemuit. În loc să sară în picioare, el se lipeşte şi mai mult de perete şi apucă mai tare fularul. În uşă se află o femeie înaltă. Taylor.

— Cum ne simţim azi, Sasuke? întreabă ea, cu blândeţe.

— Doctore Taylor, ai spus că, dacă stau cuminte, îmi dai voie să plec acasă azi.

Sasuke răspunde în engleză, iar vocea lui de copil e atât de nevinovată, că îmi străpunge pieptul. Aşa era când era în întregime el însuşi.

Taylor oftează şi se sprijină de uşă. Chipul ei blând pare atât de sincer, încât, dacă nu aş şti mai bine, aş crede cu adevărat că îl iubeşte ca o mamă.

— Să ştii că asta am şi dorit, dragul meu, din toată inima. Ai fost atât de cuminte! Trebuie să mai aflăm doar câteva lucruri despre tine, apoi te vom duce acasă. Poţi îndura asta pentru mine?

Sasuke îşi înclină capul spre ea.

— Atunci, vreau mai întâi să o sun pe mama, spune el, ca să o anunţ că vin astăzi acasă.

Are doar şapte ani, dar încearcă deja să negocieze. În clipa asta, sunt foarte mândră de el fiindcă nu a căzut în capcana vocii lui Taylor la fel de uşor ca mine.

Taylor trebuie să fi gândit acelaşi lucru ca mine, fiindcă vorbele lui Sasuke îi aduc un zâmbet pe chip.

— Eşti un băiat atât de isteţ! spune ea, cu o notă de admiraţie în voce.

Se îndreaptă spre el şi se aşază pe vine.

— Dar azi trebuie doar să îţi scanăm foarte rapid creierul. Dacă vorbeşti cu mama ta la telefon, s-ar putea să te tulbure, iar mintea ta nu va fi la fel de limpede. Dar promit că e foarte uşor, doar vei clipi şi va fi gata. Apoi, poţi pleca. Aşadar, cum ţi se pare, Sasuke-*kun*?

Sasuke îi ignoră încercarea prefăcută de a i se adresa cu un cuvânt afectuos.

— Nu!

Taylor zâmbeşte iar la replica lui, însă, de data asta, doar îl priveşte, când un cercetător li se alătură. Sasuke începe să scuture din cap când bărbatul ajunge la el şi îl trage de braţ.

— Nu merg! refuză el pe un ton hotărât.

— Sasuke-*kun*, spune Taylor, acum! Dacă nu, mă obligi să îţi iau fularul.

Taylor se întinde şi atinge materialul.

— Şi ştiu că asta te-ar întrista foarte tare.

Sasuke înlemneşte. Îşi îndreaptă ochii mari, rugători, spre ea.

— Încerc doar să te ajut, să ştii! îi spune ea, încet, întinzându-se să îi atingă obrazul. Asta au sperat mama şi tatăl tău, pentru asta te-au înscris. Au vrut asta pentru tine, ştii? De aceea eşti aici.

Degeţelele lui se strâng atât de puternic în jurul fularului, încât, chiar şi în înregistrare, văd că i se albesc încheieturile. Sasuke aruncă o privire îndărătnică spre încăpere, înainte să îi urmeze pe Taylor şi pe cercetător. Uşa se închide din nou, iar spaţiul se întunecă.

Mâna mi se ridică să îmi acopere gura. În timp ce părinţii lui Hideo îl căutau cu disperare, iar Hideo îşi pierdea propria copilărie, dezvoltând o fixaţie pentru

dispariţia fratelui său, Sasuke era ţinut ostatic.

Următoarea scenă se deschide în camera de testare. De data asta, Sasuke stă la unul dintre pupitre, cu capul pe braţe. Priveşte în gol. Când se mişcă, remarc o înţepătură evidentă în îndoitura braţului său stâng. O bandă îngustă de păr a fost îndepărtată dintr-o parte a capului său şi, acolo, lângă tâmplă, văd o altă înţepătură.

Uşa se deschide. Intră o fată, pe care o recunosc: este o Jax mai tânără. Îl vede, ezită, apoi îşi răsuceşte una dintre codiţe. Se aşază lângă el.

— Bună! spune ea.

El nu răspunde. Nici măcar nu pare să o remarce.

Când rămâne tăcut, Jax îşi muşcă buza şi îi scuturăbraţul. Sasuke ridică fruntea şi se uită urât la ea.

— Ce vrei? mormăie el.

Jax clipeşte spre el.

— Sunt Jackson Taylor.

— Ah! Tu eşti fiica…

Sasuke priveşte iar într-o parte şi pleacă fruntea.

— Îmi amintesc de tine de la studiu.

Jax se încruntă şi îşi pune mâinile în şolduri.

— Mama a spus că poate ţi-ar plăcea să ai companie de vârsta ta.

— Spune-i mamei tale că nu sunt interesat de orice ar plănui, răspunde el. Nu arăţi deloc bolnavă.

Ea îi zâmbeşte.

— Ştii studiul acela în care eram înscrişi? A funcţionat foarte bine la mine. Mama spune că e un miracol.

Sasuke o mai priveşte o clipă, înainte să îşi întoarcă privirea.

— Mă bucur pentru tine!

— Hei, ţi-a încetinit şi ţie boala. Poate că te transformi într-o grămadă de supercelule. Asta a zis mama. A spus că studiul i-a ajutat pe zece la sută dintre noi.

Ezită. Ochii îi rătăcesc spre dunga rasă de pe capul lui.

— Pentru ce îţi fac injecţii?

Sasuke îşi sprijină capul pe braţe şi închide ochii.

— De ce nu o întrebi pe mama ta? mormăie el.

Jax nu spune nimic. Obrajii i se înroşesc de ruşine.

Când nu spune nimic, Sasuke ridică privirea şi îi vede expresia. Oftează. După o clipă, pare să i se facă milă de ea.

— Elemente de urmărire, explică el. Au nevoie de ele în circuitul meu sanguin. Pentru asta a fost injecţia. Au spus că e o pregătire pentru proceduri.

— Ah! exclamă ea şi îi priveşte faţa. Nu arăţi foarte bine.

El închide iar ochii.

— Pleacă! Mă doare stomacul şi mi-e rău.

Jax îl priveşte cum respiră: inspiră, expiră. După o vreme, se ridică să plece.

— Voiam să te întreb dacă nu cumva vrei să vezi o nişă ascunsă pe care am găsit-o aproape de tavanul institutului. Mama *nu ştie* de existenţa ei, spune fata şi se îndepărtează. Există un grilaj metalic deschis spre aer curat. S-ar putea să te ajute să te simţi mai bine.

Când pleacă, Sasuke ridică fruntea să o privească.

— Aşteaptă! spune el.

Când fata se întoarce, el îşi drege glasul, dintr-odată timid.

— Unde este?

Jax zâmbeşte şi îşi înclină capul.

— Îţi arăt!

— Nu am voie să ies din cameră.

Jax îi face cu ochiul.

— Dar nu ai fost legat, nu? Haide!

Păşeşte pe uşă afară şi, o clipă mai târziu, el îşi trage scaunul şi se ridică să o urmeze.

Există câteva scene asemănătoare, fiecare arătându-i pe cei doi petrecând timp împreună într-o cameră goală, sau pe coridoare, sau la rafturile din spate ale bibliotecii. O scenă e din punctul de vedere al lui Jax: îngenunchează pe dalele unei podele de baie, mângâind cu blândeţe spatele lui Sasuke, în timp ce el vomită iar şi iar în toaletă. O alta este cu Sasuke, care face mutre la ea până când fata începe să chicotească.

O alta îi arată înghesuiţi într-un spaţiu strâmt, peste care un grilaj metalic expune un pătrat din cerul nopţii. Jax pare pierdută în gânduri, arătând absentă o constelaţie după alta. Se opreşte din vorbit doar ca să privească spre Sasuke, ca să-l vadă uitându-se la ea în loc de stele. Îşi întoarce repede capul, dar nu înainte ca ea să-l prindă roşind. Ea râneşte. Apoi devine dintr-o dată serioasă.

— Hei, ştii ce înseamnă un sărut? îl întreabă.

El clatină din cap.

— Aşa, ca un pupic de la mama?

— Nu, prostuţule. Ce scârbos!

Jax râde, înainte să-şi revină.

— Adică de felul pe care-l dai cuiva care-ţi place, murmură ea, apoi, se apleacă şi îşi apasă buzele, repede, în tăcere, pe obrazul lui, înainte să se dea înapoi.

Sasuke o priveşte cu ochii mari, cu faţa rozalie în întuneric.

— Ah! spune, răguşit.

— Am văzut la TV, explică Jax.

Râde agitat, puţin cam tare, iar Sasuke râde şi el. O sărută pe obraz, ceea ce o face să râdă mai tare. Curând, cei doi râd în hohote.

Privesc la Jax, care stă lângă mine. Ea face semn spre versiunea ei mai tânără.

— Acestea sunt Amintirile mele, îmi spune. Taylor le-a înregistrat şi le-a arhivat după apariţia NeuroLink.

În a treia, amândoi par mai în vârstă. Stau în faţa unui TV – un model mai vechi, de acum şase-şapte ani, iar pe ecran, un Hideo în vârstă de 13 ani se îndreaptă spre o scenă, unde este întâmpinat de o avalanşă de lumini sclipitoare. Pare atât de nesigur pe sine, la vârsta aceea, lungan şi timid, cu hainele largi şi nepotrivite, cu purtarea nici pe departe asemănătoare cu a bărbatului care urma să devină. Salută reporterii cu un semn nervos din mână.

Sasuke o prinde pe Jax de braţ. Pentru o clipă, zâmbetul de pe faţa lui este autentic.

— E fratele meu, Jax! exclamă el, arătând spre ecran. Uite! E la TV! Îl vezi? Uită-te! E atât de înalt acum!

Ochii lui sunt larg deschişi şi strălucesc de lacrimi, fixaţi asupra TV-ului, de parcă s-ar teme că transmisiunea s-ar putea încheia.

— Nu-i aşa că semăn cu el? Crezi că mă caută? Crezi că se gândeşte la mine?

Încă ţinea la fratele lui, pe atunci. Îmi desprind privirea. E prea tulburător să mă uit.

Lângă mine, Jax priveşte cu un calm posomorât.

— Era parte din studiul lui Taylor să îi permită să se uite la TV, spune ea.

— De ce?

Jax doar face un semn din cap când o altă scenă începe să se deruleze.

— Vei vedea!

Sasuke se ghemuieşte în acelaşi dormitor întunecat. E mai slab, alarmant de slab chiar, cu braţele uscate şi cu ochii tulburător de mari pe faţa micuţă. Câţi ani au trecut?! Probabil că îl roade boala.

De data asta, când se deschide uşa, el se ridică direct şi se uită lung la Taylor.

— Cum ne simţim azi, Sasuke? întreabă ea.

Sasuke tace şi o priveşte suspicios, cu ochii lui de copil. Mâinile încă strâng fularul albastru. Apoi, spune:

— Fac o înţelegere cu tine.

Cuvintele acestea serioase, venite din partea unui puşti de vârsta lui, o fac pe Taylor să râdă.

— Mă laşi să sar peste ziua de azi şi mănânc la cină.

Acum, femeia râde cu sinceritate. Când se opreşte, într-un târziu, clatină din cap spre Sasuke.

— Mă tem că nu. Nu poţi sări peste o zi. Ştii asta.

Sasuke îi aruncă o privire gânditoare.

— Dacă mă laşi, îţi dau fularul meu.

La asta, Taylor îl priveşte cu un zâmbet ciudat.

— Dar adori fularul ăsta, spune ea. Nu ţi-l putem lua nici în somn. Cu siguranţă nu poţi vorbi serios, să renunţi la el pentru o zi liberă.

— Sunt serios! spune Sasuke.

Mă aplec în faţă, incapabilă să îmi desprind atenţia de la schimbul de replici.

Taylor se apropie de Sasuke, îl priveşte o clipă, apoi întinde mâna.

— Fularul! spune ea.

— Ziua mea liberă! răspunde Sasuke, cu mâinile încă strângând obiectul îndrăgit.

— Ai cuvântul meu! Nu vei fi azi în laborator. Nu te vom deranja. Profită şi odihneşte-te! Mâine o luăm de la capăt.

Sasuke o priveşte lung. În sfârşit, degetele i se desprind din jurul fularului. Când îl dă, văd tremurul mâinilor lui Sasuke, de parcă i-ar lua toată forţa să nu se arunce după bucata de material, chiar acolo, pe loc. Dar îl predă, fără să scoată un sunet.

Taylor priveşte fularul, apoi îl strânge în mâini şi iese.

— Ne vedem poimâine, Sasuke-*kun*! îi spune peste umăr. Sunt mândră de tine!

Sasuke nu răspunde şi nici nu plânge. Nu se ghemuieşte, aşa cum a făcut în primul clip. Se uită doar calm, liniştit, cum Taylor părăseşte camera, trăgând încet uşa după ea. Când se închide, umerii îi cad. Mâinile lui caută instinctiv fularul, care nu se mai află în jurul gâtului său. Când mă uit mai bine, îmi dau seama că îşi şterge lacrimile. Apoi, sare în picioare, se îndreaptă spre camera de supraveghere şi o sparge.

Tresar. Caseta zumzăie de paraziţi. Când îşi revine, îl văd pe Sasuke zbătându-se cu sălbăticie în legături, într-o cameră cu lumină rece. În apropiere se află Taylor, care-l priveşte cu o expresie calmă.

— Cine a încercat să te ajute să fugi, Sasuke-*kun*? întreabă ea.

Sasuke nu o priveşte. Ochii lui sunt fixaţi, în schimb, pe uşa care dă spre ieşire, de parcă ar putea părăsi laboratorul prin puterea gândului. Când Taylor se apropie, aşezându-se intenţionat între el şi uşă, ochii lui se îndreaptă spre ea.

— Cine a încercat să te ajute să fugi, Sasuke? repetă femeia.

Sasuke nu răspunde.

Când el rămâne tăcut, Taylor clatină din cap şi face semn unuia dintre cercetătorii săi să aducă o fată. Ochii mi se măresc. Are părul mai scurt, dar este Jax, fără îndoială. Îl urmează ascultătoare pe cercetător şi ajunge lângă mama ei. Să o văd pe Jax atât de terifiată mi se pare aşa de ciudat, încât îmi vine greu să cred că este ea.

— Te-a ajutat Jackson? întreabă Taylor, în continuare pe tonul acela rece şi calm.

Sasuke clatină iar din cap, deşi ochii lui sunt lipiţi de Jax. Înconjor, invizibilă, înregistrarea, remarcând că legăturile de piele ale lui Sasuke sunt întinse acum, iar braţele sale sunt atât de tensionate, încât văd o venă ieşindu-i în relief. Tot nu răspunde.

Taylor le face semn celorlalţi. Aceştia dau drumul legăturilor lui Sasuke, eliberându-i încheieturile şi gleznele.

Sasuke nici măcar nu ezită. Sare în sus şi apoi jos de pe masă, cu ochii aţintiţi spre uşă. Ceilalţi se mişcă şi ei. Taylor o prinde pe Jax de încheietură, o trage după ea şi o apropie de aceeaşi masă pe care fusese legat Sasuke cu câteva clipe mai devreme.

— Haide, iubire! spune Taylor.

Mişcarea aceea este singura care îl determină pe Sasuke să îngheţe lângă uşă. Jax scânceşte, prea îngrozită să fugă, în timp ce mama ei o urcă pe masă.

— Vrei să pleci de aici, aşa-i, Sasuke? Mult, îi spune încetişor Taylor, iar un cercetător începe să tamponeze tâmplele lui Jax cu o cârpă umedă.

Sasuke priveşte, înlemnit. Îmi ia o clipă să

recunosc expresia drept teamă. Tentaţie. Vinovăţie.

— Atunci, du-te! Mori acolo, afară, în loc să ne laşi să te salvăm, spune Taylor, întorcându-se cu spatele la Sasuke şi concentrându-se asupra lui Jax. Nu eşti singurul pacient de care dispunem şi ai progresat mai lent decât mă aşteptam. Dacă nu doreşti să cooperezi, atunci va trebui să te înlocuiesc cu altcineva. Jax a fost întotdeauna alternativa pentru studiul nostru.

Fata îl priveşte pe Sasuke, disperată, însă nu imploră. Dimpotrivă, clatină din cap. *Du-te,* pare să insiste.

Taylor se întoarce să privească în ochii lui Sasuke.

— Deci? Uşile sunt descuiate. Ce mai aştepţi?

Pentru o clipă, mi se pare că Sasuke va încerca să fugă. Nu sunt paznici care să îl oprească, nimeni nu se uită la el. Taylor e prea departe ca să îl prindă. Nimeni nu îl va urmări, dacă fuge acum.

Dar rămâne pe loc, nemişcat. Mâinile sale se încleştează şi se descleştează în pumni, iar ochii i se mişcă de la femeie la Jax, cu o expresie încordată.

Taylor oftează.

— Mă faci să îmi pierd răbdarea! spune ea, întorcându-se înapoi spre Jax.

Sasuke se apropie de ele. Mişcarea este suficientă să o determine pe Taylor să se oprească. Sasuke o priveşte pe Jax în ochi, apoi mai face un pas în faţă. Când vorbeşte, încearcă să îşi păstreze vocea liniştită, însă îi aud tremurul din ea.

— Ea nu face parte din program.

Taylor nu schiţează niciun gest să o elibereze.

— Ai atât de mult potenţial, Sasuke! spune ea. Dar trebuie să alegi, şi să alegi definitiv. Dacă vrei să pleci, pleacă! Nu te vom urmări. Dar ştii că eşti singurul pe

care se bazează acest experiment şi că ai putea schimba totul. Rezultatele studiului tău ar putea salva milioane de vieţi. Ţi-ar putea salva ţie *viaţa.* Am muncit cu toţii din greu pentru tine. Şi iată-te, gata să renunţi la toate!

Îi aruncă lui Sasuke o privire dezamăgită.

Chiar dacă lui pare să îi fie teamă să facă un pas în faţă, îi citesc vinovăţia de pe chip, fiindcă manipularea lui Taylor îl aşază cumva între ciocan şi nicovală. De parcă ar *datora* ceva acestei operaţiuni, de parcă ar trebui să se simtă obligat faţă de ea, dar, mai ales, de parcă orice i s-ar întâmpla lui Jax ar fi din vina lui, dacă pleacă. Îi întâlneşte acum privirea şi văd urme din legătura aceea fără cuvinte dintre ei, acumularea zilelor petrecute împreună şi a nopţilor când au stat înghesuiţi într-o nişă.

Mă trezesc dorindu-mi, în tăcere, ca Sasuke să fugă, să lase totul în urmă. Fireşte că nu o face. Îi văd umerii lăsându-se iar, fruntea plecându-se uşor, şi pe el făcând primii paşi de la uşă înapoi spre masă.

— Las-o să plece, acum! îi spune lui Taylor.

Pe masă, Jax îi aruncă o privire disperată, care îi spune să renunţe.

Taylor zâmbeşte.

— Nu vei fugi!

— Nu!

— Şi o să te implici!

Sasuke ezită, întâlnindu-i scurt privirea.

— Da, răspunde el.

Înregistrarea se termină. Îmi dau seama că inima îmi bate atât de repede, încât trebuie să mă aşez pe podea.

Următoarea scenă se petrece doar o lună mai

târziu, conform datei, însă Sasuke este ceva mai înalt, membrele îi sunt mai lungi, iar trupul, mai deşirat. Cea mai remarcabilă schimbare este banda metalică neagră care îi străbate o latură a capului, acolo unde o parte a părului a început să-i crească iar. S-a întors în laborator şi răspunde la o serie de întrebări adresate de acelaşi tehnician cu care a mai lucrat şi înainte.

— Spune-ţi numele!

— Sasuke Tanaka.

— Vârsta.

— Doisprezece ani.

Fac un calcul rapid. Hideo avea 14 ani, eu, 11, iar Warcross devenise deja un fenomen internaţional, în timp ce NeuroLink fusese întâmpinat cu căldură în milioane de locuinţe.

— Oraşul în care te-ai născut.

— Londra.

— Cum se numeşte fratele tău?

— Hideo Tanaka.

— Mama ta?

— Mina Tanaka.

Întrebările continuă pentru o vreme cu o listă lungă de detalii simple despre viaţa lui. Privesc faţa lui Sasuke când pomeneşte numele celor dragi şi, pentru prima dată, văd că nu mai reacţionează la ele. Nu mai tresare. Nu mai clipeşte. Există recunoaştere în privirea lui, însă e de parcă i s-ar spune numele unor cunoştinţe şi nu ale membrilor familiei.

— Arată-i TV-ul! spune Taylor.

Tehnicianul se opreşte şi dă drumul la ecran. Privim, iar la TV apare un interviu cu Hideo, care devenise, treptat, o celebritate. Privesc iar la Sasuke. Nu cu multă vreme în urmă, o apucase pe Jax de braţ

şi plânsese văzându-şi fratele. Acum, se uită la interviu cu interes, deşi fără a părea afectat. E de parcă ar fi fascinat de o celebritate şi nu i-ar fi dor de fratele lui.

Întrebările încep iar.

— Cine este?

— Hideo Tanaka.

— Este fratele tău mai mare?

— Da.

— Îţi e dor de el?

O ezitare, apoi o ridicare din umeri.

Când răspunde la întrebări, tehnicianul urmăreşte o serie de date care apar lângă el şi ia notiţe pe un panou pe care-l ţine. Citeşte unele dintre reacţii.

— Semnele de recunoaştere ale lui Zero sunt încă de 48%. Timpii generali de răspuns s-au îmbunătăţit cu 33%.

Bărbatul continuă, în timp ce Sasuke răspunde la întrebări.

Orice i-ar face, i-au luat *ceva* – ceva real, uman, o intonaţie din voce, o lumină din priviri –, ceva care-l defineşte drept Sasuke. Nu există niciun semn de împotrivire acum, iar Sasuke pare binevoitor, dacă nu chiar dornic, să facă ce i se spune.

— Abilităţile cognitive ale lui Zero sunt intacte, conchide tehnicianul, după ultima întrebare.

Cineva îl injectează pe Sasuke în braţ, iar ochii lui se dau peste cap şi trupul îi devine moale.

— Bine, spune Taylor, cu braţele încrucişate. Şi reacţiile sale la numele familiei? Răspunde încă la ele cu un grad de emoţie. Asta ar trebui să dispară mai repede.

— Se agaţă mai tare decât mă aşteptam. Nu îţi face griji! Va fi al tău în curând şi va crede că a lucrat

mereu pentru tine. Ar trebui să fim gata în câteva săptămâni. Va fi complet descărcat înainte să expire.

Înainte să moară.

Cât timp vorbeşte tehnicianul, mai surprind ceva în înregistrare. Acum, că sistemul a trecut la NeuroLink, sunt capabilă să rătăcesc prin filmare şi remarc ceva la unul dintre ecranele din cameră. Deasupra se află acelaşi simbol pe care l-am văzut pe mâneca lui Sasuke, iar dedesubt e scris cu litere mari: proiectul zero.

Mă îndrept spre el, temându-mă de ce aş putea vedea. Lângă mine, Jax face la fel, vorbind încet.

— Proiectul Zero este un program de inteligenţă artificială, spune ea. În ultimii ani, inteligenţa artificială a îmbunătăţit totul, de la motoarele de căutare, la recunoaşterea facială şi până la capacitatea unui computer de a învinge o persoană în jocuri complicate ale minţii, precum go. Dar Proiectul Zero este gândit să instaleze progresele LA în mintea umană şi pe cele ale minţii umane în IA, pentru a le amesteca şi a putea dispune de beneficiile minţii unui computer – logică, viteză, acurateţe. La rândul său, „mintea” computerului poate beneficia de cea a omului: reacţii instinctuale, imaginaţie, spontaneitate.

Taylor îi separă mintea de trup. Îi descarcă mintea în date. Îi transferă mintea într-o maşină, o maşină pe care o poate controla.

Mă aşez. Lumea se învârte, iar mintea mi-e inundată de întrebări. De ce să nu te opreşti la artificial, la instalarea instinctelor umane la maşini? De ce să distrugi un om aşa?

— Care e scopul acestei tehnologii? o întreb pe Jax.

— Nemurirea, răspunde Jax, când ajungem la

ultima înregistrare. Ştii că lui Taylor îi este teamă de moarte. Vrea ca mintea să continue să trăiască dincolo de corp. Cu tehnologia aceasta, poate.

Acum, Sasuke nu mai arată ca Sasuke, ci ca Zero, pe care-l recunosc, stând în mijlocul laboratorului cu privirea lui rece.

— Dar ce i-au făcut? întreb, privindu-l încă uimită. A ajuns până aici, s-a experimentat pe el în cadrul programului de inteligenţă artificială, dar care e rezultatul final? Ce poate face acum şi nu putea înainte?

La asta, Jax mă priveşte cu o expresie pustie.

— Scopul este să îl transforme în date.

— Date? clipesc.

— Emika, Zero nu e real!

Chiar când o spune, văd un tehnician trecând *prin* Zero, de parcă nu ar fi decât o simulare virtuală. O hologramă. Aşa cum am văzut în laborator, mai devreme, când a trecut prin peretele de sticlă.

Sângele mi se urcă la cap. Nu poate fi adevărat.

— Ce vrei să spui? Doar l-am *văzut*! A fost în camera mea, am împărţit acelaşi spaţiu, de multe ori. E…

— Chiar a fost? mă întrerupe Jax, cu ochii reci şi goi. Zero nu e real. E o iluzie. Trupul lui Sasuke Tanaka a murit, cu ani în urmă, pe o targă de laborator. Ce ai avut în faţa ta e o proiecţie virtuală. Emika, mintea umană a lui Sasuke a fost transmisă cu succes în date. Este un program de inteligenţă artificială.

21

Zero nu este real.

În tot acest timp, am crezut că e din carne şi oase. Dar e o iluzie, o proiecţie, o imagine virtuală atât de realistă, că nici măcar nu am făcut diferenţa.

E imposibil! Gândul mă sâcâie şi simt o dorinţă disperată să râd de Jax. Cred că nu am înţeles-o bine.

Apoi, amintirile mi se învârtejesc în minte. Prima dată când l-am văzut a fost într-un joc de Warcross. A treia oară, s-a aflat în uşa dormitorului meu şi a dispărut când a explodat totul. Când am ajuns la hotel, ca să mă întâlnesc cu el şi cu Mantiile Negre, Jax şi Taylor îl însoţeau, iar el se sprijinea de un perete, fără să atingă pe nimeni.

Stai puţin! Când l-am văzut pe balcon, cu Jax, nu îi atinsese oare spatele cu mâna, trăgând-o spre el? Mintea îmi lucrează frenetic, căutând un semn care să îmi contrazică concluziile.

Nu, Jax doar stătuse *aproape* de Zero, iar el venise lângă ea doar ca să-i şoptească la ureche.

Nu îl atinsesem niciodată pe Zero şi nu mă atinsese nici el. Fusesem doar aproape unul de altul, fără contact fizic. Privirea aceea rece, artificială, din ochii lui e din cauză că e… *artificial.*

Când îmi dau seama, ameţesc şi caut să mă sprijin cu o mână de birou.

Zero nu e real. E o iluzie.

Sasuke Tanaka a murit cu mult timp în urmă.

Jax mă priveşte, în timp ce informaţia mă năuceşte. Pe faţa ei s-a aşternut o expresie chinuită.

— Să trăieşti pentru totdeauna în interiorul unei maşini este un lucru despre care s-a tot discutat, nu-i aşa? Doar că, acum, Taylor a reuşit. Mintea lui Zero este la fel de precisă şi de agilă ca mintea unui om, iar capacitatea sa intelectuală este întocmai ca atunci

când era Sasuke. Diferenţa este că Zero poate exista oriunde şi peste tot. Nu are formă fizică. Nu îmbătrâneşte. Şi, câtă vreme există internet şi cât timp avem maşini, va exista pentru totdeauna.

— Dar… vocea mi se frânge şi trebuie să încerc iar. Dar ce e cu memoria lui? Cu recunoaşterea familiei?

— Taylor nu îl poate lăsa să meargă să îi vadă, nu? Oamenii ar putea să raporteze autorităţilor. I-a oferit nemurirea. În schimb, i-a luat memoria şi i-a legat mintea de a ei. Face ce vrea ea. Crede ce crede ea. Şi, când moare ea, el se va închide.

Jax răsfoieşte până la un alt fişier şi mă uit amorţită la numele de pe o listă. Clienţi.

Armata. Complexul medico-industrial. Cei unu la sută. Companiile tehnologice. Oficialii guvernamentali.

Mă doare mintea. Sunt atât de mulţi oameni dornici să beneficieze de rezultatele acestui studiu, poate pentru a crea supersoldaţi obedienţi, sau drept cură pentru cei aflaţi în faze terminale ale bolii, sau pentru orice alt motiv. Poate doar pentru a trăi veşnic.

— Ce ironie, nu? spune Jax, resemnată. Într-un fel, Taylor şi-a ţinut promisiunea faţă de Mina Tanaka. A salvat viaţa lui Sasuke, făcându-l nemuritor. Singurul preţ a fost să îl ucidă.

Mă gândesc la institut, la felul în care l-am privit pe Zero mişcându-se în tandem cu fiinţa în armură, la felul în care gesturile lui au manipulat maşina.

— Şi robotul din laborator? întreb. Cel pe care îl controla Zero?

— Este o formă fizică pentru el, răspunde ea. Se poate sincroniza cu maşina aceea, ca şi cum ar fi propriul trup. Poate controla un robot sau mai mulţi, dacă doreşte.

Supersoldaţi!

— Acum, imaginează-ţi totul conectat la NeuroLink. Cât de simplu ar putea Taylor să creeze replici, şi la ce scară!

— Dar, spun eu răguşit, toţi aceşti clienţi – sau sponsori – ştiu cum a reuşit experimentul? Ce a presupus?

— Ar conta, dacă ar şti? spune Jax şi ridică din umeri spre mine. Dacă rezultatele sunt atât de remarcabile, ai arunca la gunoi cercetarea doar fiindcă procedeul nu a fost etic? Experimente amorale pe oameni s-au făcut dintotdeauna, de ţara ta, de a mea, de toate. Crezi că oamenii nu vor rezultate de acest gen, indiferent cum sunt dobândite? Oamenilor nu le pasă de călătorie, dacă destinaţia merită. Şi care a fost preţul aici, în schimbul nemuririi?

O viaţă! Are dreptate. Dacă experimentul este cumva demascat, poate fi pus în cârca Mantiilor Negre, iar dacă toţi acei clienţi pot arăta spre ei, denunţându-i, ar fi absolviţi de orice vină privind finanţarea cercetării. Nimeni însă nu ar arunca aceste rezultate doar fiindcă Sasuke a murit pentru a fi obţinute.

— Părinţii lui, şoptesc. Mama lui Sasuke. Ea…

— Nu a ştiut niciodată ce i s-a întâmplat. Ştie că a dispărut la câteva luni după ce l-a retras din program şi aproape a murit şi ea încercând să afle ce a păţit, însă ce ar fi putut face? Oamenii dispar mereu în Japonia. Nu există nici măcar un registru naţional care să ţină evidenţa acestor persoane. Taylor era directoarea institutului. Avea puterea de a ascunde ce era necesar şi o acuzaţie atât de gravă ar fi făcut-o pe Mina Tanaka să pară o mamă îndurerată care a luat-o razna.

— Şi tu? întreb eu, încet.

— Taylor angaja adesea oameni în funcţie de necesităţile proiectelor. Majoritatea celor care lucrau cu noi nu erau tocmai cetăţeni model. Aşa că, pe măsură ce ambiţiile ei au crescut, şi-a dorit pe cineva ca mine, care să-i impună voinţa şi să o apere. Poate că nu am fost la fel de bună ca Sasuke, însă mi-am dovedit mereu capacităţile, aşa că m-a pregătit.

Jax zâmbeşte amar. În ochi i se citeşte iar teama.

— Nimic nu înspăimântă mai mult decât un asasin profesionist, iar dacă acesta se întâmplă să fie o tânără fată, atunci lucrurile sunt şi mai tulburătoare.

Chiar dacă Jax nu o spune explicit, ştiu că încă o consideră pe Taylor mama ei. O mamă crudă, căreia nu îi pasă de ea. Totuşi, mama ei. E dificil să rupi conexiunile mintale, oricât de dureroase ar fi.

Taylor m-a făcut să cred că este o forţă divină, că misiunea sa este morală, că este nevoie să scăpăm de lumea de regimuri şi de tehnologii ca ale lui Hideo, care încercau să îi controleze pe alţii.

Dar, uneori, nevoia de a proteja lumea de controlul altora se traduce în preluarea controlului pentru sine.

Jax ne scoate din înregistrări. Mă uit la bibliotecă din nou, la arhiva Mantiilor Negre, apoi la Târgul Lumii întunecate şi la străzile acestei lumi. Părăsim spaţiul virtual şi sunt iar în camera mea, luminată doar de semilună şi de felinarele de pe drum. Imaginea virtuală a lui Jax e încă prezentă, stând lângă mine, iar eu mă sprijin de pat.

— De ce mi-ai spus toate astea? o întreb. Îţi rişti viaţa.

Expresia ei e, ca întotdeauna, împietrită.

— Fiindcă nu cred că Sasuke a dispărut complet.

Se opreşte, dar privirea îi zăboveşte asupra mea.

Gândurile mi-au luat-o razna. Amintirea pe care Zero mi-a arătat-o când m-a învăţat cum să pătrund în mintea lui Hideo. Zero spusese că nu fusese menită să o văd. Dar dacă nu el zisese asta, ci *Sasuke,* dintr-un colţ întunecat al minţii lui Zero?

— Simbolul! şoptesc. Amintirea lui Sasuke în camera aceea.

Ea încuviinţează.

— Nu cred că a fost o simplă coincidenţă că Zero te-a lăsat să o vezi. Cred că a fost Sasuke.

Felul plin de speranţă în care îi rosteşte numele contrastează cu tonul ei obişnuit, tăios. Pentru ea, Sasuke trăieşte încă. Nu e de mirare deci că nu va încerca niciodată să o ucidă pe Taylor, nu câtă vreme Sasuke ar putea fi încă prizonier în mintea lui Zero.

Jax priveşte într-o parte, căzută pe gânduri. Ascultă. Mă încordez, întrebându-mă oare ce aude şi unde se află, de fapt, acum. Apoi, se apleacă mai aproape de mine.

— Ascultă cu atenţie! spune ea, repede. Zero este sub controlul lui Taylor. Prin natura programării sale, trebuie să îi asculte comenzile. Trebuie să capeţi acces la algoritmul lui Hideo. Dar, odată ce reuşeşti, nu îi poţi permite lui Taylor accesul. Dacă poţi folosi algoritmul ca să o forţezi să renunţe la controlarea minţii lui Zero, îl poţi elibera de ea.

Studiez chipul lui Jax. Panica şi nesiguranţa din vocea ei mă ustură. În clipa asta, nu pare deloc o asasină nemiloasă, ci o fetiţă îngrozită de mama ei.

— La fel ca noi, ceilalţi, Taylor poartă lentile beta. Nu sunt conectate la algoritm.

Jax vâră mâna în buzunar şi scoate o cutiuţă.

— Dar *vor fi,* pentru o clipă, chiar după ce capeţi

acces la algoritmul lui Hideo, în timpul ceremoniei de închidere.

Are dreptate. În frântura de secundă după conectarea lentilelor beta ale lui Taylor la algoritm – şi înainte ca propriul ei cod să o instaleze ca *stăpână* a lui – va fi vulnerabilă în faţa încercării lui Hideo de a căpăta control asupra minţii sale.

— Vom avea la dispoziţie doar o secundă, o avertizez, apoi îmi spun în barbă: Şi numai dacă îl pot convinge pe Hideo să coopereze.

— Va fi cea mai importantă secundă din istorie.

Dacă nu iese bine, lentilele beta pe care le port se vor conecta la algoritm. Voi fi sub controlul lui *Taylor,* în loc de al lui Hideo. Cu toţii vom fi. Încerc să nu mă gândesc la ce ar face ea cu toată această putere. În ce ne-ar transforma.

— Ce se întâmplă după ce îl eliberăm pe Zero de ea? întreb.

— Biblioteca pe care ţi-am arătat-o conţine totul, îţi aminteşti? Fiecare studiu şi fiecare experiment conduse vreodată de Taylor. Conţine şi fiecare buclă a minţii lui Sasuke Tanaka, în timpul fiecărei etape a testării sale.

Îmi întinde o arhivă de date. Nu trebuie să întreb ce conţine; ştiu că e vorba de acele înregistrări.

— Ai nevoie de o cale directă spre mintea lui Zero. Descarcă toate Amintirile lui Sasuke înapoi în mintea lui Zero. Zero nu doreşte să o atace pe Taylor… dar *Sasuke* ar putea.

Să folosim algoritmul pentru a-l salva pe fratele lui Hideo e un plan care nu va funcţiona, dar îi fac semn din cap lui Jax.

— Bine!

Jax tresare iar, de parcă ar fi auzit ceva. Într-o clipă, orice urmă de slăbiciune dispare de pe chipul ei.

— Trebuie să plec, îmi şopteşte, apoi se mai uită o dată la mine.

Pe urmă, se deconectează şi sunt din nou singură în încăpere.

Acum, s-a lăsat o tăcere de mormânt. Contrastul e tulburător.

Rămân sprijinită de pat. Înregistrările văzute mă sâcâie, refuzând să-mi dispară din minte. Le readuc, una câte una. Imaginile lui Sasuke, Amintirile lui, mă înconjoară ca un halou.

Aceasta e cheia pe care o căutam.

Încet, un plan prinde contur.

22

Abia dacă dorm peste noapte. De fiecare dată când închid ochii, tot ce văd e Sasuke, copil, în camera aceea, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. L-am văzut sărutând-o pe Jax. Strigând când fusese prins în chingi pentru proceduri. Amintirile se contopesc, creând unele noi şi cumplite. Jax stă cu Zero pe balcon, cu faţa spre el, care se apleacă să o sărute pe gât. Jax se transformă în mine, iar Zero, în Hideo. Suntem iar în turnul acela de sticlă, în patul lui. Când Taylor trage cu arma, capul lui se dă pe spate. Se transformă în Tremaine când se ghemuieşte pe podea.

Apoi, tresar, strigând, cu trupul umed de sudoare.

Sunt prea speriată ca să mă întorc la somn, aşa că stau pe pat şi mă joc cu acel cub lucitor pe care mi l-a dat Zero, trucul care-mi va permite accesul la mintea lui Hideo.

Foloseşte algoritmul pentru a o forţa pe Taylor să renunţe la controlul asupra lui Zero! Va accepta Hideo să permită altcuiva accesarea algoritmului? Chiar şi Zero a refuzat să i se arate fratelui său, ştiind cât de imprevizibile ar putea fi reacţiile acestuia. Nu există nicio garanţie că Hideo mă va crede.

Dar Sasuke este îngropat undeva, în interiorul monstrului creat de Taylor. Dacă există cea mai mică şansă să îl putem salva… Trebuie să cred că Hideo mă va asculta! Şi dacă nu… dacă nu, va trebui să îi pătrund cu forţa în minte! Să-l oblig! Studiez datele până când zorile îmi luminează camera. În clipa în care lumina se schimbă de la albastru la auriu, un apel primit îmi piuie în câmpul vizual. Tresar, crezând că e Zero, că el sau Taylor şi-au dat seama ce a făcut Jax.

Dar este Roshan. Accept apelul, iar vocea lui răguşită îmi umple urechile, spunându-mi ce ştiu deja.

— Tremaine e la spital, îmi spune el. E grav rănit.

Cuvintele îi tremură puţin.

— M-a trecut drept persoană de contact în caz de urgenţă, de aceea medicul m-a sunat pe mine. Eu… nu pot…

Abia dacă pot suporta durerea din vocea lui. Mâinile îmi tremură în poală când îmi spune numele spitalului.

— Am plecat spre voi, şoptesc şi ţâşnesc afară din pat înainte să răspundă.

O jumătate de oră mai târziu, ajung la spital, unde îl găsesc pe Roshan, discutând aprins cu un medic, cel din urmă încercând să îi explice că nu îl poate vizita încă pe Tremaine.

— Suntem aici de ore întregi!

Vocea lui Roshan răsună pe hol.

— Ai spus că îl vom putea vedea acum o oră! strigă în japoneză la medic, iar cuvintele lui traduse apar într-o învălmăşeală nebunească în câmpul meu vizual.

Lângă el, Hammie şi Asher rămân calmi şi neobişnuit de tăcuţi, fără să încerce să îl oprească. Probabil nu e prima dată când îşi pierde cumpătul.

— Îmi pare rău, domnule Ahmadi, spune medicul, cu o mică plecăciune în chip de scuză. Dar nu sunteţi partenerul legal al domnului Blackbourne. Dacă nu aveţi un certificat oficial, va trebui să aşteptaţi alături de prietenii dumneavoastră până când vă putem permite vizita…

— Dar suntem un *cuplul* se răsteşte Roshan, uitând, în vâltoarea momentului, că nu mai e adevărat. Nu aţi acceptat căsătoria între parteneri de acelaşi sex anul trecut?

— Însă nu sunteţi căsătoriţi în prezent, răspunde medicul. Sunteţi? Aveţi documente?

Roshan îşi aruncă mâinile în aer şi se dă înapoi, spre sala de aşteptare în care mă aflu. În spatele lui, Asher şi Hammie schimbă o privire rapidă. Roshan mă vede şi îmi face un semn rapid din cap.

Inima mea e în gât când ajung la ei. Roshan e palid, cu veşmintele în dezordine şi cu ochii injectaţi.

— De ce nu erai cu el? se răsteşte el. Au spus că a fost lăsat singur la spital.

Furia lui Roshan mă loveşte greu în piept. Încep să îi explic că nu am putut ajunge la el, că Mantiile Negre îşi dăduseră seama că Tremaine le spărsese bazele de date. Dar nu asta vrea Roshan să audă.

— Ar fi trebuit să fiu acolo, reuşesc să îngaim. E vina mea că i s-a întâmplat asta. N-ar fi trebuit să…

Roshan priveşte peste umăr, spre camera lui

Tremaine, apoi închide ochii şi îşi pleacă fruntea.

— Îmi pare rău! spune el. Mă bucur că nu erai şi tu cu el!

— Nu-l poţi vedea prin fereastră?

Roshan încuviinţează.

— Ba da. Bandajele lui sunt pline de sânge. Medicii spun că aşteaptă ca inflamaţia să se calmeze, dar nu ştiu când se va întâmpla asta. Spun că e incredibil de norocos fiindcă glonţul a lovit cum a lovit. Puţin mai spre stânga sau mai spre dreapta şi ar fi ajuns aici mort.

Mă gândesc la promisiunea lui Jax, că l-a nimerit pe Tremaine superficial. Până la urmă, se ţinuse de cuvânt.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Asher, îndreptându-se spre noi în scaunul cu rotile, urmat de Hammie.

Alţi jucători – din Brigada Demonilor şi din câteva echipe rivale – apar şi ei, umplând sala de aşteptare. E o adunătură ciudată de adversari. Îmi păstrez tonul scăzut al vocii şi le spun cât de multe pot. Că Tremaine şi cu mine am fost la institut şi că lucrurile au luat-o razna.

Dar nu le povestesc despre Sasuke. Nu pot suporta gândul de a-i aduce mai aproape de un pericol real.

— Trebuie să te opreşti! îmi spune Hammie, când termin. Puteai fi tu acolo! Putea fi mult mai rău!

Vreau să o ascult, dar în seara asta mă văd cu Hideo. Ceremonia de închidere e în două zile. Nu mai avem opţiuni. Nu mai am timp să mă opresc. Încuviinţez cu o mişcare din cap. Ea îmi citeşte minciuna în ochi, dar nu insistă.

Ne aşezăm pe scaune în sala de aşteptare şi mă trezesc privind data din câmpul vizual. Când începe

meciul din cadrul ceremoniei de închidere, va fi ori sfârşitul, ori un coşmar viu.

●●●●●

Hideo nu e acasă în seara asta, cel puţin, nu în cea de care îmi amintesc. Maşina pe care o trimite după mine traversează podul de peste golful Tokio, unde oceanul se întâlneşte cu oraşul, iar reflexiile zgârie-norilor tremură pe oglinda apei. În seara asta, podul este luminat în culorile Cavalerilor Phoenix, şi, privite prin lentile, navele de croazieră şi feriboturile turistice care se zăresc ici şi colo au o mulţime de inimioare şi steluţe plutind deasupra lor.

Oglindite în ocean, luminile stacojii ale Cavalerilor Phoenix arată ca sângele răspândindu-se în apă. Întregul peisaj citadin pare alcătuit din milioane de cioburi de sticlă. Mă uit în poală, unde nici nu mi-am dat seama că îmi frâng mâinile.

Călătorim de-a lungul malului, până când majoritatea navelor rămân în urmă, şi ajungem într-o zonă tăcută, cu clădiri înalte şi luxoase. Aici, o echipă de paznici face semn prin poartă, iar când maşina se opreşte, în sfârşit, la capătul unui doc, şi mai mulţi bodyguarzi în costume vin să deschidă portiera pentru mine.

Ies şi mă uit la apă, inspirând aerul sărat.

Plutind liniştit în faţa mea este cel mai mare iaht pe care l-am văzut vreodată. Este în întregime negru mat, pierzându-se în noapte, cu excepţia dungilor de un argintiu blând care traversează puntea şi a ghirlandelor de beculeţe prinse de partea de sus.

— Domnul Tanaka vă aşteaptă! îmi spune unul

dintre paznici, apoi îmi întinde o mână înmănuşată, făcându-mi semn să păşesc pe pasarela care duce la iaht.

Încuviinţez fără cuvinte, dintr-odată ameţită deopotrivă de speranţă şi de groază, apoi mă îndrept spre puntea de jos a iahtului şi pătrund în interior.

Dau într-o încăpere spaţioasă, din tavanul căreia atârnă un candelabru de cristal. Pereţi de sticlă fumurie înconjoară şi oferă intimitate camerei, în capătul căreia se află nişte uşi duble, deja deschise, ce mă invită să le trec pragul. Mă îndrept spre ele, oprindu-mă ezitant la intrare, ca să privesc în încăperea generoasă de dincolo.

Luminile sunt slabe, iar pereţii, tot din sticlă fumurie, oferă o panoramă fantastică a oraşului. Ici, colo, rogojini groase, albe, şi divanuri pluşate. Perdele subţiri, cu irizaţii de perlă, se unduiesc alene în bătaia brizei ce pătrunde printr-o fereastră întredeschisă, sub care se află un pat jos, luxos.

Spaţiul este la fel de imaculat cum îmi amintesc că era locuinţa lui Hideo. Apoi văd porţelanul spart de pe podea.

— Ai grijă unde calci!

Vocea familiară a lui Hideo răzbate din partea cealaltă a camerei, când acesta intră de pe balcon, cu o jachetă neagră aruncată peste umăr. O azvârle fără ceremonie pe un scaun din apropiere. În lumina slabă, tot ce pot vedea din el este silueta înaltă şi argintiul din păr, dar îmi dau seama că are o cămaşă boţită – ceea ce nu-i stă în fire –, cu mânecile suflecate aiurea şi cu gulerul ridicat. Umbrele îi ascund expresia întipărită pe chip.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Hideo se îndreaptă spre canapelele lungi, păşind în lumină.

— O să strâng imediat! răspunde el, la fel ca de obicei, fără să dea un răspuns concret.

Ochii mi se îndreaptă spre mâinile lui. Încheieturile îi sunt de un roşu-aprins, tăiate, acoperite de sânge închegat. În jurul ochilor are cearcăne întunecate.

Oare se află aici din noaptea cu petrecerea de la muzeul de artă, agonizând din cauza a ceea ce i-am spus? Nu l-am mai văzut niciodată atât de posomorât, de parcă inima i s-ar zbate sub o greutate imensă.

— Tu ne-ai adus aici! îmi spune, încet. Te ascult! Ce ştii despre fratele meu?

Nu e momentul pentru conversaţii politicoase. În voce i se citeşte o furie pe care mi-o amintesc din seara în care Jax a încercat să-l asasineze. Atunci s-a aplecat peste garda de corp rănită şi le-a ordonat celorlalţi oameni din subordinea lui să găsească vinovatul. Totuşi, nici măcar noaptea aceea nu se poate compara cu prezentul. Simt că privesc într-un vid care s-a căscat în interiorul său, ameninţând să îl înghită cu totul.

Nu răspund imediat. Nu sunt cuvinte pe care să le pot spune pentru a ne uşura discuţia. Dar mă Conectez cu el şi deschid un ecran pentru a-i arăta o Amintire pe care am salvat-o de la prima mea întâlnire cu Zero, cea din camera mea de hotel.

Hideo se uită lung la chipul fratelui său. În ochi i se vede un vârtej de emoţii. Mai întâi, neîncredere că acea persoană ar putea fi el. Apoi, recunoaştere, fiindcă nu există dubii că acel tânăr este acelaşi cu băieţelul care a dispărut cu atâţia ani în urmă.

— Cum ai aflat? întreabă el, într-un târziu.

— Mi-am dat seama după ultimul meci, după ce am plecat de la tine, continui, vrând să contracarez tăcerea profundă. Schema pe care am folosit-o la final, pentru a-l opri, i-a expus şi identitatea, şi atunci i-am văzut numele.

— Nu este el.

Dau la iveală un al doilea clip cu Zero, de data aceasta cu noi mergând unul lângă altul.

— El este, insist, cu o voce joasă.

Hideo îl priveşte multă vreme. Priveşte până când pare să fi înlemnit.

— Ce… vocea i se frânge, pentru o clipă, şi îmi simt propria inimă frângându-se.

Nu cred că l-am văzut vreodată pe Hideo atât de distrus.

— Ce i s-a întâmplat?

Oftez, trecându-mi o mână prin păr.

— N-ar trebui să fiu eu cea care îţi spune asta, răspund. Dar, când a dispărut, fratele tău era foarte bolnav. Din disperare, mama voastră îl înscrisese într-un studiu experimental, în speranţa că o să se facă bine.

Hideo clatină din cap spre mine.

— Nu! răspunde el. Părinţii mei mi-ar fi spus. Sasuke se juca în parc cu mine când a dispărut.

— Eu îţi spun doar ce ştiu.

Hideo priveşte în ordine cronologică fiecare înregistrare pe care am copiat-o. Camera de testare din Institutul pentru Inovaţie, cu câte un copil la fiecare pupitru. Feţele pline de speranţă, deşi îngrijorate, ale părinţilor lui Hideo, iţindu-se dincolo de fereastră. Întâlnirea dintre Dana Taylor şi Mina Tanaka. Micuţul Sasuke, ascunzându-se în colţul unei camere,

implorând să fie lăsat să meargă la familia lui. Fularul de un albastru electric, înfăşurat în jurul gâtului său. Prietenia sa cu Jax şi momentele pe care le petrecuseră laolaltă. Felul în care încercase să negocieze cu Taylor pentru libertatea lui, felul în care plătise cu fularul său şi apoi nu reuşise să fugă. Dispariţia lentă, treptată, a identităţii sale, odată cu fiecare procedură care i se aplica, transformarea lui Sasuke dintr-o persoană într-o serie de date.

Adevărul din spatele Proiectului Zero.

Mă aştept ca Hideo să întoarcă privirea la un moment dat, dar nu o face. Urmăreşte totul în tăcere, fără să îşi scape fratele din ochi, pe măsură ce Sasuke avansează în vârstă, în fiecare clip, şi pierde câte ceva din sine. Cum Taylor îi ia fularul. Cum Sasuke priveşte prima apariţie a fratelui său. Fiecare scenă îi sfâşie inima.

Când înregistrările se încheie, Hideo nu spune nimic. Mă uit la sângele închegat de pe încheieturile lui. Tăcerea ne urlă în urechi, de parcă ar fi vie.

— Sasuke a murit acum mulţi ani, şopteşte el într-un târziu, în întuneric, repetând cuvintele pe care mi le-a spus Jax. A dispărut din această lume.

— Îmi pare rău, îi răspund, în şoaptă.

Greutatea imensă care îi strivise inima – distanţa politicoasă, rigidă, toate scuturile pe care le-a ridicat, unul după altul – cedează. Umerii i se lasă. Îşi sprijină fruntea în mâini şi, dintr-odată, începe să plângă.

Povara fusese neştiinţa, toţi anii aceia de angoasă, de mii de scenarii care s-ar fi putut întâmpla, de întrebări dacă fratele său se va mai întoarce vreodată. Toate acele repetări, nenumărate, ale Amintirii sale, în încercarea de a-şi da seama cum de a fost posibilă

dispariţia lui Sasuke. Era firul roşu al unei poveşti neterminate.

Nu pot spune nimic să îl liniştesc. Tot ce pot face este să îi ascult inima, frângându-se iar şi iar.

Când nu mai are lacrimi, Hideo rămâne tăcut şi priveşte pe fereastră. Pare pierdut în ceaţă şi, pentru prima dată, îi citesc în ochi nesiguranţă.

Mă aplec în faţă, încercând să-mi găsesc cuvintele.

— Chiar dacă Sasuke a dispărut din această lume, murmur eu, încet, trăieşte încă în alta.

Hideo nu răspunde, dar pleoapele lui coboară, în timp ce privirea i se întoarce spre mine.

— Zero este creaţia lui Taylor, continui, iar vocea mea mi se pare asurzitoare. E legat de ea, în toate sensurile cuvântului. Exact aşa cum algoritmul tău îi controlează pe cei care poartă lentilele NeuroLink, Taylor controlează datele lui Zero. Mintea lui. Dar Sasuke nu a dispărut. Cred că a ajuns la mine, prin Zero, fiindcă e prizonier undeva în bezna aceea, strigând după ajutor.

Hideo tresare vizibil, dar tot nu spune nimic.

Îi pun o mână pe braţ, ezitând.

— Hideo, Taylor îşi doreşte să pună mâna pe NeuroLink. Oamenii ei se află în spatele tuturor atacurilor recente asupra lui.

— Lasă-i să încerce!

Cuvintele lui Hideo sunt o ameninţare tăcută, dar limpede. Se ridică încet de pe canapea, îmi întoarce spatele şi se îndreaptă spre fereastră. Acolo, îşi vâră mâinile în buzunare şi priveşte spre oraşul de lângă apă.

Cuvintele mi se sting. După o vreme, mă ridic de pe canapea şi mă alătur lui, la fereastră.

Când îl privesc, îi văd lacrimile de pe obraji şi ochii roşii.

După o clipă care mi se pare nesfârşită, îşi întoarce puţin capul spre mine, însă privirea încă îi e aţintită asupra oraşului.

— Îşi aminteşte ceva? mă întreabă.

Aud adevărata întrebare. Îşi aminteşte de mine? Îşi aminteşte de părinţii noştri?

— Ştie cine eşti, răspund. Dar numai aşa, cum ar şti un străin, îmi pare rău! Aş vrea să-ţi pot spune ceva mai îmbucurător.

Hideo continuă să privească, lipsit de expresie, spre oraş. Mă trezesc întrebându-mă la ce se gândeşte, dacă, poate, îşi doreşte să poată folosi NeuroLink ca să îndepărteze ce s-a întâmplat acum mulţi ani.

— Jax mi-a spus că singura cale să îl ajutăm pe Sasuke este să îţi folosim algoritmul ca să îl întoarcem pe Zero împotriva lui Taylor.

Asta îi întrerupe transa. Hideo mă priveşte lung.

— Vrei să conectez algoritmul la ea.

— Exact! Dacă deschizi algoritmul şi o conectezi pe Taylor la el, vei putea să o controlezi şi să îl eliberezi pe Sasuke.

— Şi Sasuke?

Maxilarul lui Hideo se încleştează atunci când rosteşte numele fratelui său.

— Taylor are nişte arhive cu momente din mintea lui Sasuke. Toate fazele sale. Dacă putem combina acele versiuni cu cine este acum, îi putem reîntregi mintea.

Mă opresc.

— Ştiu că nu poate fi *real*, dar vei putea să îl ai înapoi, într-un fel.

— Îmi ceri să îţi dau acces la algoritmul meu.

Ezit.

— Da.

Încă se chinuie să aibă încredere în mine, dar, cu garda lăsată, pot să îi văd din nou inima bătând sub armură. Toate acele mii de posibilităţi a ce i s-ar fi putut întâmpla lui Sasuke sunt şterse din privirea lui şi înlocuite de claritate, de o cale care avansează. Are şansa să vorbească iar cu fratele său, să îl aducă înapoi, într-un fel.

Pentru asta, ştiu că e dispus să distrugă mersul natural al lucrurilor. E dispus să rişte orice.

Hideo priveşte spre apă. Trece iar o clipă care mi se pare nesfârşit de lungă, înainte să spună:

— O voi face!

Fără să mă gândesc, mă trag mai aproape de el, până când aproape că ne atingem. Mâna mea i se odihneşte pe braţ. Nu spun nimic. El se dă înapoi, simţindu-mi amestecul de emoţii: încrederea ezitantă pe care i-o ofer, dorinţa de a mă retrage pe care o încerc când mă apropii de el. Teama de a nu îi permite să ajungă la mine. Sub cămaşă, pielea lui e caldă. Nu pot să mă îndepărtez, îmi e imposibil.

Se întoarce spre mine.

— Îţi rişti viaţa spunându-mi asta. Te-ai fi putut întoarce la New York, dar încă eşti aici, Emika.

Pentru o clipă, îmi imaginez că sunt iar în băruleţ, cu Hammie şi cu ceilalţi Cavaleri. O văd pe Hammie aplecându-se în faţă şi fixându-mă cu privirea ei directă.

Apoi, fac un lucru pe care nu credeam să îl fac vreodată. Îmi amintesc de dimineaţa în care zăceam ghemuită, slabă şi lipsită de speranţă în patul din

cămin şi am auzit povestea aceea la radio. Las Amintirea să ia formă, să se cristalizeze într-o imagine limpede, apoi i-o trimit: fiecare lucru pe care l-am văzut, l-am simţit şi l-am auzit în acea zi. Îl las să vadă acea parte distrusă din mine care s-a trezit când l-am cunoscut, piesele care, cumva, s-au regăsit.

Nu ştiu cât de mult poate vedea şi înţelege. E un amalgam de gânduri şi emoţii, nu o Amintire înregistrată cu adevărat. Dintr-odată, mă tem că nu va pricepe ce încerc să spun, că acest moment în care îmi arăt vulnerabilitatea nu va însemna nimic pentru el.

Mă întorc, ruşinată. Dar, când îl privesc iar, ochii lui sunt aţintiţi asupra mea, de parcă numai eu aş conta. De parcă ar înţelege tot ce am încercat să-i transmit.

E aproape mai mult decât pot îndura. Înghit cu greu şi mă oblig să privesc în altă parte. Obrajii îmi ard.

— Hideo, nu voi fi niciodată de acord cu ce faci. Nu mă voi simţi niciodată împăcată cu morţile care au legătură cu algoritmul tău sau cu motivele care crezi că le justifică. Dar, în ziua aceea, pe când erai doar un băiat care dădea un interviu la radio şi încercai să îţi ascunzi inima frântă, ai ajuns la o fată care căuta un sens în viaţă. Te-a găsit pe *tine,* iar tu ai ajutat-o să îşi revină.

Hideo mă priveşte, iar ochii lui mă pătrund până în străfundurile fiinţei.

— Nu am ştiut, şopteşte el.

— Vei face mereu parte din povestea mea. Nu ţi-am putut întoarce spatele, fiindcă mi l-aş fi întors mie însămi. A trebuit să încerc.

Cuvintele pe care tocmai le-am rostit plutesc cumva în aer.

— A trebuit să îţi întind o mână.

E atât de aproape, acum. Calc pe teren minat; nu ar fi trebuit să vin aici. Rămân însă pe loc.

— Îţi este teamă, murmur, remarcând emoţiile care îl macină.

— Sunt îngrozit, şopteşte el. De ce eşti capabilă. Fiindcă eşti aici, călcând peste o linie subţire ca o lamă. Mi-a fost teamă de când te-am întâlnit, când m-ai privit direct în ochi şi m-ai tulburat în doar câteva minute. Am petrecut ore întregi după aceea, studiind ce făcuseşi. Îmi amintesc tot ce mi-ai spus vreodată.

Vocea îi este pătrunsă de durere.

— Mă tem că fiecare dată când te văd va fi ultima.

Mă gândesc la privirea pătrunzătoare pe care mi-a aruncat-o la ultima noastră întâlnire. În spatele ei se aflase teama, dintotdeauna.

— Mi-ai spus că nu mai vrei să mă vezi niciodată, reuşesc să îngaim.

Vocea lui este scăzută, răguşită.

— Fiindcă, de fiecare dată când te văd, am nevoie să îmi adun toate forţele ca să îţi întorc spatele.

Îmi dau seama că mă aplec spre el, dorindu-mi mai mult. Cred că poate simţi asta prin conexiunea noastră şi, parcă în chip de răspuns, detectez nevoia care radiază dinspre el, umbre a ceea ce îşi doreşte să poată face, gânduri fugare la mâna lui pe talia mea, trăgându-mă mai aproape. Spaţiul dintre noi pare viu, scânteind de dorinţa arzătoare de a fi umplut.

Ezită. Cu inima în palme şi vulnerabilă, îmi arată din nou că îi este teamă.

— Ce vrei, Emika? şopteşte el.

Închid ochii, inspir şi îi redeschid.

— Vreau să rămân!

Capitulează. Micşorează spaţiul dintre noi, îmi ia

faţa în mâini şi se apleacă spre mine. Buzele ni se ating.

Orice sentiment că aş deţine controlul pe care l-am avut până acum se face fărâme. E cald, trupul lui mi-e cunoscut şi îi cad în braţe. Nu e nimic asemănător cu ezitarea blândă din primul nostru sărut; acesta este mai adânc, mai intens, fiindcă amândoi recuperăm timpul pierdut.

Braţele mele îi înconjoară gâtul. Mâna lui îmi atinge talia, lipindu-mi trupul de al lui. Degetele mele îi trec prin păr. Ne întrerupe sărutul numai ca să îşi lipească buzele de gâtul meu, iar eu expir, înfiorându-mă de respiraţia lui caldă pe piele. Frânturi, fantezii şi senzaţii scânteiază dinspre mintea sa spre a mea şi invers, făcându-mă să tremur din cap până în picioare.

Abia dacă îmi dau seama că mă ridică fără niciun efort în braţe. Mă duce spre pat.

Nu face asta, mă avertizez. *Eşti pe o gheaţă foarte subţire. Trebuie să-ţi păstrezi mintea limpede.*

Dar când cădem în aşternuturi, singurul lucru la care mă concentrez este felul în care i se distinge maxilarul în umbre. Admir fâşia de lumină albastră pe pielea lui, în timp ce mă încurc în nasturii cămăşii şi îi desfac cureaua. Mâinile lui îmi trag bluza peste cap, alunecându-mi pe piele. Aerul rece din cameră îmi muşcă pieptul gol, iar eu sunt copleşită de instinctul de a mă acoperi în faţa lui. Dar el se uită la mine, cu ochii întunecaţi de dorinţă. Zâmbeşte. Strălucirile oraşului de afară se agaţă în genele lui lungi.

Când mă întind după el, mă sărută pe obraz, apoi îmi mângâie cu buzele gâtul şi clavicula. Respiră greu, inegal, iar mâinile lui sunt blânde şi calde. Tremur în îmbrăţişarea lui, şi, după o secundă, îmi dau seama că

şi el tremură. Îmi trec degetul peste pieptul lui, coborând spre abdomen, înroşindu-mă la felul în care atingerea aceasta atât de simplă îl tulbură. Gura lui se atinge de a mea, întrebându-mă, în şoaptă, ce vreau, şi îi spun, şi îmi oferă totul, şi, în clipa asta, nu mă mai gândesc la nimic altceva. Nici la Mantiile Negre, nici la Zero, nici la pericolele care ne aşteaptă. Mă gândesc doar la prezent. La trupul meu, împletit cu al său. La inspiraţia lui scurtă, la numele meu, febril pe buzele lui, la cearşafurile reci de sub noi, la căldura lui, în timp ce se mişcă în mine, cu degetele mele agăţându-i-se disperate de spate.

La mine.

La el.

Şi la zgomotul blând al oceanului de afară, cerneală sub un cer de miazănoapte, care ne separă de oraşul sclipitor care ne aşteaptă.

23

O zi până la ceremonia de închidere Warcross

Nu mă mişc până când primele raze ale zorilor nu pătrund în cameră, revărsându-se în nuanţe suave pe cearşafurile mototolite. Pentru o clipă, nu îmi amintesc unde mă aflu – o cameră necunoscută, un pat deloc familiar. Locul de lângă mine e gol. Camera se clatină uşor. O barcă?

Încet, amintirile din noaptea trecută îmi revin.

Mă încrunt, adunându-mi cearşaful la piept şi ridicându-mă în capul oaselor. Hideo a plecat? Privesc prin încăpere, până când ochii mi se opresc la o uşă

glisantă lăsată întredeschisă, dincolo de care se află silueta unui bărbat, scăldată în auriu, sprijinită de balustrada navei şi privind oraşul.

Îmi permit să îl privesc, pentru o clipă. Apoi, îmi caut hainele, mă îmbrac şi ies din pat.

Aerul e încă răcoros, mirosind a sare şi a mare, iar pielea mă furnică. Mă sprijin de uşa deschisă. Două căni aburinde se află pe o măsuţă de lângă Hideo. Rouă s-a aşternut pe sticla uşii. Îmi trec degetul de-a lungul ei, simţind textura umezelii, şi îmi amintesc că acum sunt în lumea reală, nu într-una virtuală. Hideo priveşte într-o parte şi îl văd din profil.

— Te-ai trezit devreme, remarcă el.

— Ştiai că aşa va fi, răspund, arătând spre cănile de cafea. Altfel, nu mi-ai fi turnat în cană.

Se uită scurt la mine, cu un zâmbet abia schiţat pe buze, şi ia o gură de cafea. E palid în dimineaţa asta, cu ochii încă încercănaţi, însă n-aş putea spune, altfel, prin ce trece. Fiecare vulnerabilitate expusă mie cu o seară înainte a fost acum bine ascunsă şi, pentru o clipă, mă tem că din nou nu are încredere în mine. Că se gândeşte că totul a fost o greşeală.

Apoi, îi întâlnesc privirea şi, în ea, văd ceva deschizându-se. Nu s-a retras complet. Adevăratul Hideo, cel pe care l-am căutat, e acolo.

Încă mă sprijin de uşă, iar el îmi face semn să mă alătur lui, întinzându-mi cana de cafea.

— Taylor te aşteaptă acolo, spune el, încet, cu ochii îndreptându-se spre oraşul care se agită deja.

Încuviinţez. Mă gândesc din nou la Zero. S-ar putea să ne privească chiar acum, dintr-un loc necunoscut de pe ţărm.

— Vor să fiu aproape de tine, răspund, aşezând

cana înapoi pe masă.

Ochii lui Hideo scânteiază şi ştiu că se gândeşte la fratele lui. Orice ar fi, însă, nu o spune cu voce tare. Se întinde spre mine şi mă trage lângă el. Mâinile lui sunt calde, de la cana de cafea. Inspir când mă întoarce, lipindu-mi spatele de balcon, iar braţele sale apasă pe balustradă, prinzându-mă între ele.

— Asta se aşteaptă să vadă, nu-i aşa? murmură el, cu chipul foarte aproape de urechea mea.

— Da.

Pielea mă furnică la apropierea lui şi mă gândesc numai la ce s-a întâmplat noaptea trecută. Fireşte că are dreptate, iar dacă Mantiile Negre privesc, mă va ajuta să ne vadă împreună, îmi revine în minte visul meu plin de sticlă spartă, în care Zero ne supraveghează de cealaltă parte a dormitorului. Este suficient pentru a mă face să mă uit în jur, parcă aşteptându-mă să fie acolo, pe iaht.

Dar suntem numai noi.

Hideo îmi oferă un zâmbet strâmb, se apropie şi mai mult şi îşi apasă buzele pe gâtul meu.

— Atunci, sărută-mă! murmură el şi mă trage spre el.

Închid ochii când mă atinge, tremurând, şi îmi întorc faţa spre el. Îl sărut uşor, savurând clipa. Dacă lucrurile ar putea rămâne atât de simple între noi!

Într-un târziu, mă oblig să mă desprind.

— Nu vom avea mult timp să acţionăm mâine, în timpul ceremoniei, spun încet. Va trebui să facem totul chiar în clipa în care se actualizează lentilele tale.

Mă priveşte atent. Flacăra din ochii lui e întunecată de ură.

— Bine! spune Hideo.

În vocea lui simt o nuanţă care mă tulbură.

— Voi fi gata pentru Taylor. Vreau să îi văd faţa.

Amintirea cozilor formate din cei mânaţi de vină spre secţiile de poliţie îmi revine, toate acele sinucideri ale unor infractori obligaţi de algoritm. Sinuciderile unora care nu erau deloc infractori.

— Şi ce se întâmplă dacă reuşim?

— Adică?

— Dacă îţi recapeţi fratele, chiar şi o frântură din el… atunci, ce? Ce se întâmplă cu algoritmul? Îl vei păstra în funcţiune?

Tace. Tot ce a făcut a fost să găsească persoana răspunzătoare pentru că i-a răpit fratele şi să împiedice să se mai întâmple vreodată aşa ceva. Oricui. Acum, ştie cine a fost. În doar o zi, o va înfrunta.

— Ai spus mereu că algoritmul e făcut să fie nepărtinitor, îi amintesc. Dar lucrurile nu vor sta niciodată aşa, nu? Nu dacă e controlat de o persoană. Am descoperit tot ce am putut despre Sasuke fiindcă îmi păsa de ce s-a întâmplat cu el. Fiindcă ţin la *tine.* Dar motivul care m-a îmboldit cel mai mult a fost altul: să te conving să renunţi la algoritm.

Nu mai adaug că am auzit ce le spusese lui Mari şi lui Kenn sau că ştiu că s-a folosit de algoritm pentru a-l urmări pe răpitorul lui Sasuke. Nici nu e nevoie. Hideo ştie despre ce vorbesc.

— Hideo, te rog! îi spun încet. E şansa ta să faci ce e corect. Opreşte algoritmul!

Pentru prima dată de când mi-a spus despre planul lui, îl văd luptându-se cu alegerile pe care le-a făcut. Dar nu răspunde. Se îndreaptă şi vine lângă mine, apoi îşi sprijină coatele de balustradă. Peste ocean, clădirile din Tokio sunt scăldată în lumină.

Fac la fel. Mă întorc cu faţa spre oraş şi admir ziua care creşte. Hideo nu îmi răspunde, nu direct, însă privirea lui este grea. Se întoarce spre umbrele care se întind încă peste docuri, inundând străzile în nuanţe de albastru şi cenuşiu.

Ce voi face *eu,* dacă reuşim, iar Hideo continuă cu algoritmul? Dacă m-am înşelat în privinţa lui?

Gândul mă agită, întunecat şi tulburător. În fişierele mele, chem în tăcere cubul pe care mi l-a dat Zero. Se roteşte în faţa mea în aer, invizibil pentru Hideo.

Dacă el nu îşi schimbă hotărârea, ştiu ce trebuie să fac. Şi, de data asta, nu voi mai ierta. Fără a doua şansă.

Dacă nu va renunţa de bunăvoie la algoritm, va trebui să i-l iau cu forţa.

24

Ziua ceremoniei de închidere Warcross

După-amiază târziu, în ziua ceremoniei de închidere. Cerul este acoperit de nori. Chiar şi cu lentilele activate, ştiu că, sub culorile strălucitoare ale echipelor oficiale care împodobesc cerul, Tokio este sufocat de nuanţe de cenuşiu, devenind tot mai întunecat.

Cât de adecvat! Contorul din câmpul meu vizual îmi spune că mai este o oră până la actualizarea lentilelor beta.

O maşină automată, neagră, mă ia de la hotelul meu din Omotesando şi, odată ce ajung în interior, porneşte în direcţia domului din Tokio. Pe geam văd

petrecerile dezlănţuite din oraş, care au ajuns la apogeu. Toată lumea ovaţionează în direcţia şirului de maşini negre care traversează oraşul, de parcă ar fi o altă zi obişnuită din campionat.

Îmi întorc privirea de la feţele curioase ale trecătorilor şi mă uit la mâinile mele, aşezate în poală. Cum va fi oraşul după ce se termină totul?

Un mesaj de la Zero îmi întrerupe gândurile.

Când va începe ceremonia, te vei afla în centrul arenei, împreună cu ceilalţi jucători. Hideo vă va saluta pe fiecare, pe rând.

Zero cunoaşte programul evenimentului de azi până în cele mai mici detalii. Îmi imaginez eul lui virtual, pătrunzând în agendele Henka Games şi descărcând totul. Apoi, mi-l închipui pe Sasuke, pe *adevăratul* Zero, ghemuit într-un colţ al acelei minţi. *Dacă* mai este acolo. Şi chiar dacă este, cât din toate astea pricepe? Ar şti *ce* urmează să se întâmple?

Trimit un răspuns.

Când vă voi vedea pe tine şi pe Taylor?

Când Hideo încheie salutul, noua lume Warcross pentru ceremonie se va deschide. Hideo va anunţa asta personal. Pentru o clipă, tu, ceilalţi jucători şi Hideo veţi fi cu toţii în acea lume, simultan. Acela este momentul de dinaintea descărcării noii actualizări a lentilelor beta şi cel în care vei putea să îi pătrunzi în minte.

Zero se opreşte.

Fii pe fază! Te vom urmări în arenă!

Voi fi!

Conversaţia noastră a luat sfârşit. Iau din nou cubul în mână, lăsându-l să-mi plutească uşor deasupra palmelor. Ştiu că Hideo va profita de şansa de a o prinde pe Taylor în algoritm, sperând să îşi elibereze fratele. Dar algoritmul în sine... Mă gândesc la chipul indecis al lui Hideo, când mi-a stat alături, pe puntea iahtului.

Deschid cubul şi mă uit la cod, lăsând şirurile de text de un albastru strălucitor să umple interiorul maşinii, apoi îl închid. Trebuie să cred că va face ceea ce ştie că e corect. Să încheie totul.

Dar, dacă nu, sunt pregătită.

Inspir adânc. Apoi, încerc să dau de Hideo şi îi cer să se Conecteze cu mine. Pentru o vreme, mă uit la haloul verde din jurul profilului său, întrebându-mă, brusc, dacă s-a răzgândit.

Apoi, aud un *bip* plăcut. Simt fiorii familiari de emoţie în minte. E tensionat şi neliniştit. Dar, mai ales, este *pregătit,* înconjurat de o aură întunecată de siguranţă. Nu spunem nimic.

Închid ochii în prezenţa lui, lăsându-mă să plutesc încă puţin, îmbătată de sclipirea sentimentelor şi a gândurilor sale. Apoi, ajungem la domul din Tokio. Deschid ochii, iar răcnetele mulţimilor care s-au adunat în faţa stadionului mă copleşesc.

Treizeci de minute până la actualizarea lentilelor.

Proiecţii imense cu jucătorii de azi sunt transmise pe zidurile clădirilor, iar holograme ale momentelor din campionat plutesc deasupra stadionului. Când apar materialele cu mine, aud şi ce se transmite.

— ... în mişcarea de a permite controversatei Emika Chen, cândva parte din Cavalerii Phoenix, să joace la ceremonia de închidere, în ciuda faptului că a părăsit echipa. Chen, alegerea numărul unu din tragerea la sorţi de anul acesta, a avut atât de multe voturi directe, încât...

Pentru o clipă, simt din nou încântarea de a fi escortată către dom pentru încă un meci de Warcross, de a sta cu coechipierii şi a mă agita, dornică să fim noi câştigătorii.

Mă îndrept spre arenă, de data aceasta cu un motiv diferit.

Curând, mă alătur altor maşini negre care îi duc pe jucătorii oficiali, până când se formează un convoi care se îndreaptă în aceeaşi direcţie. Strâng şi desfac pumnii, rapid. Astăzi, benzi în culorile tuturor echipelor împodobesc lateralele domului, iar deasupra este suspendat un logo Warcross imens, din crom argintat, care se roteşte lent.

Ies din maşină, ameţită, şi urmez gărzile de corp care mă aşteaptă deja pe covorul roşu ce duce spre stadion. Oamenii se înghesuie de o parte şi de alta, îmbrăcaţi precum jucătorii lor favoriţi, agitând steaguri şi postere. Scot urale asurzitoare când mă văd. Tot ce pot face e să îi privesc şi să zâmbesc cu disperare, incapabilă să le spun ce se petrece, de fapt. În spatele meu şi în faţa mea, îi recunosc pe câţiva dintre cei mai buni jucători care vor evolua azi. Sunt cu toţii aici. Strigăte de entuziasm zguduie pământul când

participanţii trec prin mulţime.

Apoi, intrăm în dom. Pătrund în întunericul arenei, luminat doar de o cărare de lumină colorată care duce spre centrul stadionului. Vocile asurzitoare ale comentatorilor răsună de la etajele superioare.

— Şi iată un nou val de jucători, prieteni! Am văzut echipa Andromeda: căpitanul Shahira Boulous, care-şi conduce jucătorii, pe Ivo Erikkson, pe Penn Wachowski…

— … urmaţi de Jena Macneil, de la Brigada Demonilor, şi de echipa ei…

Cuvintele prezentatorilor aproape că sunt înecate de public. Ajung la marginea arenei şi îi văd pe Cavalerii Phoenix. Hammie şi Roshan sunt deja acolo, aşteptând împreună cu ceilalţi jucători din meciul de azi. Asher e în public, alături de cei care nu au fost aleşi sau care au fost deja aleşi anul trecut.

Dintre toţi, coechipierii mei par cei mai tensionaţi. Ştiu ce se va întâmpla. Inima mi se strânge la vederea lor şi mă trezesc întorcându-mă inconştient spre ei.

Roshan mă zăreşte primul şi îi face un semn lui Hammie. Deasupra, comentatorii îmi spun numele, iar imaginile care umplu arena sunt de când eram, încă, jucătoare oficială.

Chiar şi pe un stadion plin de oameni, mă simt vulnerabilă. Ultima dată când am fost atât de expusă, aproape am murit.

Privirea mea cercetează publicul, căutând-o în van pe Taylor şi aşteptându-se să îl vadă pe Zero în umbra coridoarelor. Ceafa mă furnică, aşa cum s-a întâmplat cândva pe străzile spălate de ploaie din Shinjuku. Ar putea fi oriunde. Peste tot. Şi chiar dacă nu îl pot vedea, ştiu că mă urmăreşte.

Totuşi, zâmbesc mai departe, ştiind că sunt filmată pentru ca toată lumea să mă vadă. *Jax.* Dacă Zero e aici, probabil că şi ea este, veghindu-mă. Gândul la ea mă mai linişteşte puţin şi, pentru o clipă, zâmbetul meu e autentic.

Cincisprezece minute până la actualizarea lentilelor.

Când ultimul jucător ajunge în centrul arenei, reflectoarele îşi reduc intensitatea, iar cele de deasupra strălucesc mai tare. Toţi cei de pe stadion dispar în lumina puternică din jur. Mă uit în beznă, când o voce începe să ne prezinte.

— Doamnelor şi domnilor, am ajuns la capătul acestui campionat de Warcross complet neaşteptat şi cu adevărat legendar!

Publicul izbucneşte într-un răcnet entuziast, care îneacă vorbele crainicei. Ea se opreşte, apoi ne enumeră pe toţi, precizând pe ce post jucăm în echipele noastre şi pe ce poziţie vom juca azi. Când încheie, o reprezentare 3D a lumii pluteşte pe deasupra capetelor noastre, rotindu-se lent, spre deliciul publicului. Ceilalţi jucători şi cu mine vedem în faţa noastră o versiune mai mică. Se află în spaţiu, cu inelele enorme ale unei planete ascunse în spatele unei serii de capsule de luptă zburătoare.

— Şi, fireşte, continuă crainica, în spatele jocului în sine se află responsabilul pentru această revoluţie: Hideo Tanaka!

Stadionul explodează în urale nebune, iar reflectoarele se aprind deasupra unui pasaj. Îl văd: Hideo, cu capul sus şi mâinile în buzunare, îndreptându-se spre noi, flancat de un grup de gărzi de corp. Spectatorii care se află pe locurile de la margine

îşi iţesc capetele spre el, încercând, fără să-şi dea seama, să se apropie.

În ciuda celor întâmplate, Hideo pare la fel de nonşalant ca întotdeauna. Pe faţă are lipit zâmbetul lui îndelung exersat, politicos. Ridică o mână să facă un semn mulţimii, care-şi strigă încântarea. Pare că întreaga lui atenţie e îndreptată asupra publicului, însă, emoţiile care vin dinspre el, prin Conexiune, îmi dau de înţeles că nu se concentrează decât la mine, arzându-mă cu privirea chiar şi când se preface că nu mă observă. Rămân nemişcată, având grijă să îi imit pe ceilalţi, şi îmi ţin privirea aţintită asupra domului. Bătăile ritmice ale inimii îmi bubuie în urechi.

Mă trezesc întrebându-mă, pentru a suta oară, cum de îşi poate controla emoţiile, după tot ce i-am spus. Poate asta înseamnă că va fi la fel şi când se va confrunta cu Taylor sau chiar dacă se întâlneşte cu Zero: va reacţiona cu un calm împietrit.

Hideo salută pe rând fiecare jucător, mulţumindu-ne, ca de obicei, pentru sezonul acesta. Publicul este în delir şi toate privirile sunt îndreptate asupra lui Hideo, sorbindu-i fiecare mişcare. Se apropie de mine. Îmi transpiră palmele şi mi le şterg de coapse.

Zece minute până la actualizarea lentilelor.

Hideo îmi salută coechipierii. Strânge mâna lui Roshan, o felicită pe Hammie.

Acum e în faţa mea, zâmbindu-mi încordat, şi îmi întinde mâna. Publicul o ia razna. Întind mâna să o strâng pe a lui şi o ţin ceva mai mult decât ar trebui.

Privirea lui o încătuşează pe a mea. Prin Conexiune, îi aud vocea, adâncă şi puternică.

Încă suntem pe aceeaşi lungime de undă, spune el. De fapt, este o întrebare.

Nu clipesc şi nici nu întorc privirea. *Eu sunt, dacă eşti şi tu.*

Mâinile noastre rămân imite încă o clipă, până când ştim că orice moment în plus ar da naştere la zvonuri. Se retrage – la fel şi eu. Expir în grabă.

Se îndreaptă spre centrul cercului de jucători, apoi se întoarce să se adreseze publicului. Luminile încep să măture din nou rândurile de scaune. Când începe să mulţumească adunării pentru entuziasmul său, îmi îndrept atenţia spre restul stadionului. Sus de tot, aproape de tavanul domului, numărătoarea inversă până la începutul jocului continuă.

Cinci minute până la actualizarea lentilelor beta. În jurul meu, totul pare ireal. Poate că nu se va întâmpla nimic. Ceremonia de închidere pare să se desfăşoare în mod normal: Hideo îi salută pe jucători, se adresează publicului, oamenii se bucură că va începe jocul. Într-un univers alternativ, voi privi meciul fără niciun incident, oamenii vor ieşi cuminţi din arenă şi vor merge în şir acasă, vor sări în avioane, în trenuri sau în maşini. Şi totul va fi bine.

— … las meciul să înceapă!

Ultimele cuvinte ale lui Hideo mă readuc în prezent. Lumea din joc se încarcă în jurul nostru şi suntem înghiţiţi de bezna spaţiului, de cerul infinit, punctat de stele. Inele imense se arcuiesc în faţa mea, într-o paletă nuanţată de argint.

Pentru o clipă, îndrăznesc să cred că am putea începe să jucăm. Poate că niciunul dintre evenimentele din ultimele săptămâni nu s-a întâmplat, de fapt.

Dar, când îmi termin gândul, lumea din joc se cutremură. Se închide, apoi, şi ne întoarcem la dom – chiar la ţanc ca să îl văd pe Zero păşind în arenă. Şi nu

e singur.

25

El şi Jax o flanchează pe Taylor. Fac câţiva paşi spre mijlocul arenei, apoi se opresc chiar în faţa locului în care se află Hideo, vizavi de mine.

Una dintre gărzile de corp ale lui Hideo face o mişcare, dar Hideo clatină o dată din cap.

— Stai!

Bodyguarzii îngheaţă pe loc, clipind, dar fără expresie, parcă în transă. Şi nu sunt singurii. Peste tot în jurul nostru, lumea se opreşte: comentatorii se blochează în mijlocul unei fraze, publicul nu se mai agită, iar uralele amuţesc. Majoritatea jucătorilor – toţi cei care nu poartă lentile beta – nu se mai mişcă.

Doar Hammie şi Roshan rămân neafectaţi, dar tot se uită cu uimire la Zero, Hammie cu gura întredeschisă, iar Roshan arătând de parcă ar vrea să se arunce în faţa mea ca să mă protejeze.

Cu câteva clipe mai devreme, zgomotul era asurzitor. Acum, stadionul e cufundat într-o tăcere stranie. De parcă ar fi apăsat cineva pe un buton şi ar fi pus lumea pe pauză, lăsând doar câţiva oameni funcţionali.

Exact asta s-a întâmplat.

Hideo foloseşte algoritmul pentru a-i controla pe toţi cei de aici. Încep să tremur. Nu mi-am dat seama până acum de forţa brută a abilităţilor sale.

Hideo, spun, prin Conexiune. Dar nu răspunde. Atenţia lui e îndreptată asupra lui Taylor.

Aceasta îl priveşte cu un zâmbet blând, pe care-l cunosc prea bine. Ochii, însă, îi sunt duri ca piatra.

— Ţi-am urmărit cariera, spune ea. Eşti impresionant şi la fel este şi algoritmul pe care l-ai creat!

Hideo stă atât de nemişcat, încât cred că şi el e controlat. Nu spune nimic, doar o priveşte pe femeia care i-a răpit fratele şi viaţa.

Dar emoţiile pe care le simte – ura aceea întunecată care ne acreşte Conexiunea – sunt un ghem de sârmă ghimpată şi spini, o forţă atât de intensă, încât aproape o simt înfigându-şi ghearele în pielea mea.

— Directorul tău de creaţie a fost de acord să ne lase înăuntru, spune ea. Şi ne-a mai oferit şi alte detalii.

Kenn.

Icnesc, în mijlocul valului copleşitor al emoţiilor care vin dinspre Hideo. Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Taylor. Kenn le-a permis să intre în dom. Ce altceva le-a mai spus?

Privirea lui Hideo e aspră şi scânteiază.

— De câtă vreme? întreabă el, încet.

— De nişte luni, spune Taylor, care face un pas în faţă şi îşi încrucişează braţele. E dificil să găseşti prieteni în care să poţi avea încredere, nu? Bănuiesc că oricine poate fi cumpărat.

Oricine poate fi cumpărat. Îmi dau seama că sunt aceleaşi cuvinte pe care mi le-a spus Zero cândva, când m-a înfruntat în timpul campionatului. *Câteva luni.* Deci Kenn lucrează cu ea de dinainte să înceapă campionatul.

Cearta pe care am surprins-o între Kenn şi Hideo îmi revine în minte. Cât de dornic fusese să treacă peste studiul lui Mari privind defectele NeuroLink…

Dar poate că frustrarea lui avea rădăcini mai adânci. Suficient de adânci, încât să-l trădeze pe Hideo şi să-i permită lui Taylor să intre.

Şi, dintr-odată, înţeleg cum de Zero a părul mereu să ştie atât de multe. Fiecare detaliu privind ceremonia de închidere. Fiecare parte a planului lui Hideo de a actualiza lentilele beta în deschiderea meciului de azi. Acel virus care deschide o cale spre mintea lui Hideo. Existenţa algoritmului, în fond.

Kenn este cel cele care le-a furnizat informaţii. Poate că de aceea îmi spunea mereu să am grijă de siguranţa lui Hideo. Nu era din cauza îngrijorării, ci ca să-i monitorizeze mişcările.

Descoperirea mă uluieşte într-atât, încât abia pot respira. Privirea mea se mută de la Taylor la cabina de sticlă de deasupra arenei, unde se află Kenn. Silueta lui e înclinată spre noi.

Poate că el a fost cel care a lăsat-o pe Jax să se strecoare în cabina securizată a lui Hideo, de pe stadion, cu ocazia tentativei eşuate de asasinat.

Respiraţia mea se rezumă la nişte icnete scurte. Oare Taylor i-a oferit ceva în misiunea aceasta, în schimbul ajutorului? Probabil. Iar el, frustrat şi ambiţios, a fost de acord.

Doar cincizeci şi nouă de secunde până când lentilele beta se vor actualiza.

Atenţia lui Hideo s-a mutat de la Taylor la Zero, ai cărui ochi, fără îndoială ochii fratelui său, sunt reci şi lipsiţi de emoţie.

Hideo îl priveşte de parcă nimic din ce i-am spus nu ar putea fi adevărat.

— Sasuke! spune el, răguşit.

Valul de furie se transformă în suferinţă.

Orice urmă de spirit practic a dispărut. În voce i se simte o notă de speranţă sălbatică, de parcă Zero ar putea să-şi revină dacă şi-ar vorbi unul altuia. Şi, pentru o clipă, chiar dacă ştiu că e imposibil, cred că ar putea funcţiona.

Zero însă nu reacţionează nicicum. Îl privesc, stând în faţa fratelui său, pentru prima dată după atâţia ani, şi nu îmi dau seama dacă simte vreo emoţie. Lângă el, mâna lui Jax strânge patul pistolului.

Ne aflăm lângă un butoi cu pulbere, iar fitilul urmează să explodeze.

Treizeci de secunde până când lentilele beta se vor actualiza.

— Aşa stă treaba, nu, Hideo? spune Zero, într-un târziu.

Vocea lui sună la fel ca întotdeauna şi nu trădează nici urmă de recunoaştere.

— Sau nu ţi-a spus Emika ce ar fi trebuit?

Hideo mă priveşte. Ochii lui sunt întunecaţi de suferinţă, iar în ei se citeşte sentimentul unei pierderi profunde, deznădejdea să constate că tot ce i-am spus este adevărat, că Sasuke este cel care-l priveşte, spunându-i numele, însă fără să reacţioneze. Când vorbeşte iar, vocea lui zgârie, cuprinsă de disperare.

— Nu eşti un produs al codului, spune el. Eşti *fratele* meu! Ştiu că eziţi să ne faci rău. Simt în vocea ta amintirea persoanei care eşti. Ştii asta, nu?

— Fireşte că ştiu, spune Zero, în felul acela ciudat de calm, tipic lui.

Cuvintele îl lovesc pe Hideo ca nişte gloanţe.

Taylor doar îi zâmbeşte, iar gestul ei spune „manipulare”.

— Priveşte lucrurile altfel, Hideo! Ai creat

capodopera vieţii în urma dispariţiei fratelui tău, spune ea. Totul se întâmplă cu un motiv.

— E cel mai stupid truism din lume! se răsteşte el.

— Haide, haide! Acum, fratele tău e aici. Aş fi putut să îl las să moară. Nu e mai bine aşa?

Hideo mijeşte ochii spre ea. Ura pură din privirea lui, furia care a renăscut la vederea a ceea ce Taylor i-a făcut fratelui său, la faptul că Taylor îmi ameninţă acum viaţa, fierbe deja. Furia aceea adâncă, fără suflet, pe care am mai văzut-o la el, încheieturile pline de răni… nu se compară cu asta.

Taylor mă priveşte. Se aşteaptă să îmi respect promisiunea şi să pătrund în mintea lui Hideo.

Zero secunde.

Un curent electric îmi traversează capul. Lângă mine, Hammie şi Roshan tresar şi ei. Lentilele beta încep să se actualizeze, descărcând constant algoritmul.

Scot de îndată cubul pe care mi l-a dat Zero. Trucul. Şi, în secunda aceea, ezit.

Nu ştiu ce mă trădează în faţa lui Taylor. Ceva în lumina din ochii mei, schimbarea de poziţie, scurta ezitare.

Ştie că am alte planuri?

Ridică brusc un pistol şi îl îndreaptă spre capul meu. Cu ochii aţintiţi la Hideo, pune degetul pe trăgaci.

— Deschide algoritmul, Hideo! spune ea, calm.

Buzele lui Hideo se curbează într-un rictus. Ura i se revarsă din trup ca petrolul care se împrăştie în ocean.

În acelaşi timp, Jax, care stătuse atât de liniştită, îşi scoate brusc pistolul şi îl îndreaptă spre Taylor.

— Dacă o împuşti, te împuşc şi eu!

Mâna ei strânge atât de puternic patul pistolului,

încât încheieturile i s-au albit.

Taylor o priveşte sever. De data asta, e surprinsă.

— Ce înseamnă asta? murmură ea. Şi tu eşti implicată, Jackson?

Jax tresare când i se foloseşte numele întreg.

Taylor strânge din buze. Furia adâncă i se citeşte pe faţă. Îmi amintesc ce mi-a zis Jax despre cea mai mare teamă a lui Taylor. *Moartea.* Acum, fiica ei o ameninţă tocmai cu asta.

În ochii lui Jax, văd panică, văd groaza care a chinuit-o când era mică şi se făcea şi mai mică sub influenţa cuiva care ar fi trebuit să-i fie mamă. Îi tremură mâna. De data asta însă, nu dă înapoi. Tot ce a crescut în interiorul ei de la moartea lui Sasuke a ieşit la suprafaţă, iar forţa sentimentelor îi ţine braţul ridicat.

Îşi desprinde ochii de la Taylor suficient cât să mă privească.

— Acum! sâsâie ea.

Hideo! icnesc, prin Conexiune.

Taylor îl priveşte şi strânge pistolul.

Hideo se mişcă.

Pocneşte o dată din degete, făcând să apară propria lui cutiuţă care se roteşte între noi. Înainte să îmi dau seama că este cheia care deschide algoritmul, îşi flutură încheietura şi o descuie.

Un labirint de culori ţâşneşte afară din cutiuţă, un milion de noduri strălucitoare legate prin linii de lumină, aşa cum circuitele creierului se conectează unele la celelalte. Este uriaş şi complicat, întinzându-se mult dincolo de spaţiul nostru şi umplând arena. Pentru o clipă, privesc o reţea de comenzi care poate controla minţile tuturor persoanelor din lume conectate la

NeuroLink. Dacă timpul s-ar putea opri acum, m-aş opri şi eu să mă minunez de această capodoperă înfricoşătoare.

Hideo ajunge în contul lui Taylor, îl preia şi îl leagă la algoritm. Mintea ei apare brusc ca un nou nod al matricei, conectată de a lui Zero cu un fir sclipitor.

Hideo flutură iar încheietura. Firul se rupe.

Taylor se cutremură violent, când i se smulge controlul asupra lui Zero.

Acum, Hideo! strig în sinea mea. Cubul din mână clipeşte în ritmul în care tremur. *Distruge algoritmul!* Ochii lui Hideo sunt încă negri de ură şi îmi dau seama, brusc, că nu a terminat încă. Nu e mulţumit cu partea noastră de plan, de a o lega doar pe Taylor la algoritm şi a o forţa să îl elibereze pe Zero. Nu se mai poate controla şi permite furiei sale să se dezlănţuie. O va ataca în forţă, fără să se gândească.

— Nu…, încep, dar e prea târziu.

În aceeaşi clipă, buzele lui Taylor se despart, când îşi dă seama ce e pe cale să facă. Ridică o mână şi o duce, instinctiv, în faţa ei.

Hideo mijeşte ochii. Prin Conexiunea noastră, îl aud trimiţând o comandă nerostită către Taylor.

Mori!

26

Vad totul în reluare.

Taylor nu are timp nici să scoată un cuvânt. Primeşte doar o fracţiune de secundă şi tot ce poate face este să-şi întoarcă chipul uimit spre Hideo, cu ochii dilataţi ca ai unei căprioare, la finalul vânătorii, chiar după ce colţii prădătorului s-au înfipt în carnea ei.

Buzele i se deschid, dar nu are şansa de a spune ceva. Poate că ar fi vrut să strige.

Apoi, devine albă ca varul. Ochii i se dau peste cap. Picioarele îi cedează, de parcă oasele i-ar fi fost zdrobite.

Se prăbuşeşte la pământ, iar capul i se sparge, cu un sunet oribil. Zace acolo, într-o poziţie care-mi face rău, şi îmi amintesc cum l-am văzut pe Tremaine căzând şi sângele lui stropind peretele.

În acelaşi timp, nodul acela care fusese paleta sa mintală străluceşte într-un alb orbitor şi dispare, şters din algoritm. Conexiunile către el îşi regăsesc locul, alături de celelalte noduri, de parcă mintea lui Taylor nu s-ar fi aflat niciodată acolo. Comanda i-a forţat creierul să dea automat stingerea.

A murit.

Mintea mea este un câmp gol, cu un singur gând iţindu-se din cauza şocului.

Hideo a ucis-o cu o singură comandă.

Se presupune că ar trebui să fie unul dintre lucrurile de care algoritmul a fost conceput să ne protejeze, se presupune că ar trebui să vindece omenirea de violenţa impulsivă, de provocarea durerii şi a suferinţei altora.

Şi totuşi, într-o clipă, în furia lui, pentru tot ce i-a făcut fratelui său, pentru tot ce a ameninţat că îmi va face mie… Hideo şi-a negat toate eforturile depuse.

Jax e încremenită. Însă Zero…

Zero se întoarce spre Hideo. Pe chipul lui nu se vede nimic, în afară de un zâmbet glacial. Nu e deloc şocat. Face semn din cap, de parcă totul ar fi mers conform planurilor sale.

Ridică o mână, o flutură şi afişează o bucată de

cod pe care nu l-am mai văzut până acum. Nu este virusul pe care mi l-a arătat. Înainte ca Hideo să poată reacţiona, Zero îl instalează în algoritm.

Reţeaua de noduri din jurul nostru se clatină dintr-odată, apoi, sub ochii mei, culorile se schimbă, iar milioanele de noduri în albastru, roşu şi verde se modifică, unul câte unul, în negru. Negrul le copleşeşte asemenea unui val mareic. Îl atinge pe Hideo şi, într-o secundă, îi smulge controlul asupra algoritmului.

Chipul lui Zero e din nou acoperit de coif. Apoi, algoritmul trece *la el.*

Îmi dau seama ce s-a întâmplat, înainte să o spună cineva.

Zero nu plănuia să distrugă algoritmul. A *fuzionat* cu el. Privesc, oripilată, cum funcţionalitatea noului algoritm se cristalizează, avându-l pe Zero în centrul său.

Mintea lui artificială a reuşit să evolueze, să scape de sub controlul lui Taylor şi s-a dezvoltat independent, cumva pe la spatele ei.

Hideo încearcă să redevină stăpân pe propria minte, dar e prea târziu. A fost separat de creaţia sa.

O privire spre faţa lui Jax îmi spune că planul lui Zero nu a coincis niciodată cu al lui Taylor. Nu a vrut niciodată ca ea să capete controlul asupra algoritmului şi nici măcar să îl distrugă, iar scopul său nu a fost să îl oprească pe Hideo din utilizarea NeuroLink pentru a controla oamenii.

A făcut totul doar pentru a prelua controlul asupra NeuroLink şi a algoritmului. A ştiut. A ghicit că, dacă Hideo o vede pe Taylor, o va ucide chiar el. Iată motivul pentru care m-a lăsat să mă conectez cu Hideo, de la bun început, în timp ce îşi punea la cale

planul ca eu să mă apropii de el şi să îl conving să îmi arate algoritmul. Probabil din această cauză nimeni nu m-a prins asupra faptului, fiindcă Zero ştia şi dorea să merg mai departe.

Iar asta înseamnă, îmi dau seama, că Zero a vrut *dintotdeauna* ca Taylor să moară. Îi torturase mintea atât de grav, încât îl transformase în monstrul care era chiar ea.

Dintr-o singură mutare, Zero a scăpat de persoana care-i răpise viaţa, l-a forţat pe Hideo să îşi arate nebunia algoritmului şi a preluat controlul. Şi tot dintr-o singură mutare, a căpătat cel mai puternic instrument din lume.

Hideo şi Jax sunt la fel de şocaţi. Ce am făcut?

Cubul. Virusul pe care-l am. Încă mai există şansa să pătrund în mintea lui Zero. L-aş putea accesa. Mă arunc în faţă, dorind să sincronizez cubul în contul lui. Clipeşte într-un alb-albastru orbitor.

Dar e prea târziu.

Zero se întoarce spre mine.

— Mulţumesc, Emika! spune el.

Nu ştiu ce se petrece mai departe, fiindcă totul se întunecă.

27

Sunetele şi senzaţiile din jurul meu se aprind şi se sting: Jax care strigă la mine, voci pe care nu le recunosc, sentimentul că plutesc prin aer. Poate că şocul a fost prea mult. Poate că Zero a dat o comandă care m-a ucis şi nu ştiu că sunt moartă.

Visele mele – trebuie să fie vise, fiindcă nu au sens – sunt ciudate, trecând brusc de la o scenă la alta. Văd

un băieţel care poartă un fular albastru şi fug după el, încercând în van să îl conving să se întoarcă. Sunt din nou copilă şi îl ţin pe tata de mână în timp ce ne plimbăm prin Central Park. Azi, arată sofisticat, cu părul netezit până ce străluceşte şi cu jeanşii şi cămaşa de culoare neagră de fiecare zi schimbate cu un blazer bine croit şi o pereche de pantaloni. Am ieşit de la un concert de după-amiază de la Carnegie Hall şi e într-o dispoziţie excelentă, fredonând fals o bucată muzicală. Eu fac piruete. Port o rochie din tul. Vreau să rămân aici, în zgomotul unei bucurii sincere.

Arată spre ceva aflat la distanţă şi mă ridic pe vârfuri ca să văd ce ar putea fi. În faţa noastră este un punct negru, chiar pe aleea din parc, ca o pată de vopsea. Când mă uit mai bine la el, începe să crească, extinzându-se până când absoarbe drumul şi acoperă totul în jur.

Tata se opreşte, temător, şi mă strânge mai tare de mână. Când privesc în jur, parcul a dispărut, iar în locul său este Lumea Întunecată, cu zgârie-norii lipsiţi de sens întinzându-se spre un cer sumbru, cu străzile strâmbe şi luminile roşii, fluorescente, ale numelor expuse care plutesc deasupra noastră.

Trezeşte-te, Emika Chen! O voce amuzată mă scoate, treptat, din întuneric.

Când totul devine iar vizibil, mă aflu într-o cameră slab luminată, cu un tavan şi o podea albe. Toţi pereţii sunt acoperiţi de ferestre înalte.

Aici am văzut-o pe Jax împuşcându-l pe Tremaine.

Ne-am întors la institut, doar că acum sunt de cealaltă parte a sticlei. Îmi ia o clipă ca să îmi dau seama că sunt legată strâns de un scaun şi încă una ca să remarc silueta aflată la un metru de mine.

Fireşte că vocea îi aparţine lui Zero. E ascuns în spatele armurii, iar când priveşte nonşalant peste umăr, spre mine, văd că faţa îi este mascată de oţel şi sticlă. Şi-a dus mâinile la spate, iar bărbia şi-o înclină cu o curiozitate meditativă. Este un gest atât de caracteristic… lui Hideo.

Simt cum în mintea-mi înceţoşată se strecoară treptat teama. *Hideo. Unde e? E aici? O fi bine?*

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Cuvintele mele par încă nelalocul lor, mai lente decât ritmul în care mă asaltează gândurile.

— Stai liniştită! spune Zero, iar vocea îi rezonează.

În apropiere, o fată cu păr scurt, argintiu spre alb, stă cu spatele întors la mine, scoţând recipiente cu lentile de pe un raft şi aşezându-le pe o tejghea.

Jax. Numele îşi face loc în mintea mea ameţită. Jax, care lucrase cu mine. O privesc şi vreau să strig. Dacă a fost planul ei, de la bun început? Dacă m-a luat de fraieră? Nu l-a împuşcat ea pe Tremaine fără să se gândească de două ori? Oare ce m-a făcut să cred că ar putea fi de încredere?

Se întoarce acum şi îi pot vedea faţa. Ia o cutie cu lentile şi o duce la chiuvetă. Felul în care trece de la o activitate la următoarea este straniu, de parcă ar fi pe pilot automat.

Probabil că Zero o controlează asemenea unui păpuşar cu o marionetă, folosindu-se de tiparul său mintal ca să o facă să se mişte pe fata pe care a iubit-o cândva şi pentru care a renunţat la libertate.

O gheară îngheţată îmi strânge inima.

Asta înseamnă că Zero îi controlează acum pe toţi cei din lumea asta care folosesc lentilele lui Hideo, pe oricine a fost conectat, iniţial, la algoritmul lui.

Jax, încerc să spun, dar mă înec, fiindcă am gâtul uscat. Oare am strigat-o?

— Ţi-am şters contul de NeuroLink şi ţi-am repornit conexiunea! îmi strigă Zero, în timp ce se îndreaptă spre cealaltă parte a camerei. Se actualizează şi va funcţiona mai bine dacă-ţi permiţi să te relaxezi. Nu e un proces în care să vrei să intervii, Emika!

Central Park. Tata. Băiatul cu fular albastru. Ce credeam că fuseseră vise erau un amestec din toate Amintirile mele şi toate înregistrările salvate, făcute grămadă în timp ce mi se ştergeau din cont.

Şi când am crezut că leşinasem, când mă înghiţise întunericul, fusese Zero. El îmi închisese contul de NeuroLink, aşa încât tot ce puteam vedea era un câmp negru. Tot ce aveam – nivelul, contul de Warcross, totul – a dispărut, descărcat undeva, într-un loc pe care nu îl pot accesa.

Nu e un proces în care să vrei să intervii, *Emika!*

— Ce vrei să spui? croncăn, în final, încă dezorientată. Ce fel de intervenţie? Ce îmi faci?

— Nu îţi voi face rău, răspunde el. Lentilele tale şi conexiunea ta cu mine nu sunt atât de stabile pe cât mă aşteptam, ţinând cont de controlul pe care-l am asupra tuturor celorlalţi. Cred că ai stricat ceva când ai lansat atacul cibernetic asupra mea.

Cubul. O amintire vagă a momentului îmi revine acum, frântă şi înceţoşată: acea străfulgerare alb-albăstruie, urmată de o beznă sufocantă. Nu a funcţionat… nu mi-am croit drum în mintea lui Zero. Nu din câte îmi dau seama.

Dar, dacă se presupune că mă aflu în puterea lui Zero, atunci nu o prea simt. Ceva din trucul acela a intrat probabil în conflict cu mintea lui Zero şi mi-a

alterat lentilele, împiedicându-mă să fiu controlată pe deplin.

Mă zbat disperată sub legături, dar sunt atât de strânse, încât abia pot să îmi răsucesc puţin braţele şi picioarele. *Trebuie să scap de aici!* Zero se opreşte în cealaltă parte a camerei, lângă o a doua targă, pe care e legat altcineva. Când văd despre cine este vorba, încetez să mă mai zbucium.

Hideo.

Pare sub efectul unor substanţe şi e abia conştient, cu capul sprijinit de tăblie şi lac de sudoare. Un contrast puternic faţă de ultimul moment în care am fost împreună. Când, cu ochii întunecaţi de furie, şi-a ridicat mâna şi i-a *comandat* lui Taylor să moară.

În tot acest timp, indiferent de situaţie sau de dispoziţie, l-am văzut pe Hideo doar deţinând controlul – în biroul său, în arenă, acasă. Chiar şi când era disperat şi avea inima sfâşiată, nu a arătat aşa cum arată acum. Neajutorat. Fără nicio putere asupra creaţiei sale.

În ciuda a tot ce l-am văzut făcând, nu mă pot abţine să nu îmi fie teamă, acum că nu mai conduce el NeuroLink şi algoritmul. Înseamnă că la comandă se află cineva mult, mult mai rău.

Zero se află lângă targă. Dacă simte ceva când îşi priveşte fratele, nu o arată atunci când ridică o mână de oţel şi îi prinde bărbia.

Inspir brusc.

Credeam că Zero se plimbă pe aici ca simulare virtuală. Dar nu, poartă armura pe care l-am văzut testând-o alături de Taylor, în noaptea în care a fost împuşcat Tremaine. Robotul care şi-a mişcat braţul în sincron cu al lui Zero.

Mintea lui Zero operează din interiorul unui echipament metalic *real,* o fiinţă artificială care pare în viaţă, din toate punctele de vedere.

Îl forţează pe Hideo să îşi întoarcă faţa în sus, pentru a o întâlni pe a lui. Frate contra frate. Zero îl priveşte curios, ca pe un specimen, înainte să îi dea din nou drumul. Îşi duce mâinile la spate şi îşi flexează degetele de oţel, cu uşurinţă, dându-i roată fratelui său. Strâng din dinţi, iar furia arzătoare mi se ridică în gât, ca o maree.

— Lasă-l în pace! icnesc.

Zero se opreşte să mă privească.

— Încă ţii mult la el, spune încet.

— Aşa crezi? mă răstesc.

— Spune-mi, Emika, cum este?

Zero pare fascinat.

— A făcut lucruri oribile, totuşi îţi simt conexiunea cu el şi e vie, încă.

Îmi dau seama, tresărind, că Sasuke nu a ajuns niciodată suficient de matur, încât să înţeleagă dragostea. Nici măcar sentimentele timpurii, nevinovate, faţă de Jax nu se pot compara cu cât de complicată este, de fapt, iubirea. Şi-a pierdut umanitatea înainte să poată simţi asta. Furia mi se destramă, iar inima mi se frânge pentru el.

— Orice ai fi făcut, Emika, spune Zero, în timp ce se întoarce iar spre Hideo, se pare că ai afectat lentilele celor cu care te-ai Conectat înainte. Şi asta înseamnă şi ale lui.

Zero încheie cercul în jurul lui Hideo şi se apleacă spre el.

— Dar nu îţi face griji! Ne ocupăm imediat de asta.

Cuvintele lui, liniştitoare, dar într-un fel

batjocoritor, poartă ecoul proceselor mintale ale lui Taylor. Chiar dacă a murit, influenţa ei asupra lui trebuie să fi fost atât de profundă, încât încă dăinuie, sub toate acele plăci de oţel netede.

— Dar, mai întâi, continuă Zero, îndepărtându-se de Hideo şi apropiindu-se iar de mine – fiecare muşchi mi se încordează –, să ne ocupăm de tine!

Mă uit lung la el, dorindu-mi să descopăr o urmă de Sasuke, prins în interior, însă singurul lucru care mă priveşte prin masca opacă este propriu-mi chip.

Lângă chiuvetă, Jax a deschis cutia cu lentile şi a scos un set. Mă uit iar la ea. Încă are acea pustietate pe chip, mişcându-se de parcă nu ar fi tocmai prezentă.

Apoi… ochii ei se opresc asupra mea. Îmi dau seama că Zero nu ştie că m-am Conectat cu ea, înainte. Irisurile ei cenuşii, ca de cremene, strălucesc în luminile neoanelor. În acea clipă, îi văd cunoscuta expresie inteligentă, mintea alertă, în spatele unei expresii controlate cu grijă. Nu se află sub influenţa lui Zero, ci doar se preface.

Clatină din cap spre mine, apoi ochii îi fug spre uşă. Este luminată de un bec roşu de deasupra, care indică faptul că e încuiată, însă, imediat lângă se află cutia pentru urgenţe de care îmi amintesc din prima noapte când am fost la institut. O privesc pe Jax, care se întoarce la pregătirea noilor mele lentile, pe o tejghea aproape de uşă.

Speranţa începe să răsară în inima mea, îmblânzind senzaţia de groază. Poate că Jax îmi e încă aliată. Dacă pot să mai amân, poate ne va ajuta să ieşim de aici, înainte ca Zero să îmi aplice noile lentile cu forţa.

— Nu poţi fi real! reuşesc să îngaim tuşind, în timp ce îl privesc. Nu cred în tine! Eşti doar o simulare!

— Atunci, convinge-te!

Zero apasă un buton plat de lângă targa mea. Cătuşa care ţine captivă încheietura stângă se deschide cu un clic, eliberându-mi mâna.

O scot imediat şi îmi îndoi încheietura, uşurată. Ochii mi se întorc la el. Ezitând, mă întind spre Zero. Nu se mişcă.

Mâna mea îi atinge braţul. Aproape că tresar. Metal rece şi dur. Nu e nimic uman la placa metalică pe care o ating cu degetele, nimic care să sugereze că în interior s-ar putea afla un suflet. Şi totuşi… iată-l, mobil şi funcţional, viu din toate punctele de vedere.

— Simţi… asta? întreb.

— Sunt conştient că mă atingi, răspunde el. *Pot* să simt, în mod logic, dacă vrei.

— Poţi simţi durerea?

— Nu. Nu îmi înţeleg membrele la fel ca tine.

— Îţi aminteşti cum era?

— Da. Îmi amintesc totul.

— Cu excepţia lucrurilor care contează.

— A celor care nu contează, mă corectează el.

Îmi retrag mâna şi îmi las braţul să cadă pe lângă corp. Zero îmi prinde încheietura între degete. O împinge la loc în cătuşa metalică, ignorându-mi privirea rugătoare, şi o închide la loc.

— Nu înţeleg, şoptesc. De ce vrei asta?

Zâmbeşte amuzat, de parcă cineva ca el ar putea înţelege o emoţie atât de umană.

— Ştii deja. E acelaşi răspuns pe care ţi l-ar fi dat Taylor şi pe care chiar şi Hideo ţi l-a oferit, poate, cândva.

— Dar ei aveau scopuri fiindcă sunt *umani,* din carne şi oase. Taylor a dorit să aibă controlul fiindcă îi era teamă fără el. Hideo a făcut asta din dragoste pentru *tine.*

Mă aplec cât pot în faţă, întinzându-mi legăturile, şi îmi încleştez dinţii.

— Tu ce obţii din controlul celorlalţi, în afară de satisfacţie?

— Libertate, fireşte, răspunde el. Acum, pot face orice. Pot pătrunde în mintea oricui.

Zero face semn spre coridorul întunecat, spre lumea din afara pereţilor care ne înconjoară.

— Pot fi peste tot deodată şi totuşi nicăieri.

Brusc, înţeleg. Este tocmai opusul a ceea ce a îndurat Sasuke în mâinile lui Taylor. Când era uman, fusese prizonierul ei, captiv în institut ani în şir şi supus unor orori inimaginabile. Asta, până când murise şi mintea îi fusese conectată de a ei. Depinsese complet de ea.

Preluând controlul absolut, Zero îşi recuperează libertatea şi obţine chiar mai mult decât atât. Este răzbunarea lui, pentru toate lucrurile pe care i le-a furat Taylor.

Moartea lui Taylor.

— Dar e mai mult decât atât, continui. L-ai pus pe Hideo să o ucidă pe Taylor, nu-i aşa? Te-ai asigurat că va fi cu noi, fiindcă ştiai că Hideo va reacţiona aşa la prezenţa ei. Ai vrut să îi zdrobeşti creaţia şi să o vezi pe Taylor dându-şi seama că a pierdut la propriul joc.

Vocea mea disperată devine furioasă şi fac conexiunile tot mai uşor.

— Ai vrut să moară, iar Hideo să fie cel care o ucide.

Zero tace. Ceva din cuvintele mele a atins o coardă din interiorul lui. Mă avânt mai departe, înainte să poată riposta.

— Ai vrut să îi arăţi cât de plin de defecte era planul lui, încă de când l-a conceput.

Îmi tremură inima când vorbesc.

— Ai vrut ca Hideo să îşi dea seama cum a corupt NeuroLink cu algoritmul său şi singura cale de a-i arăta asta, *singura* cale de a ajunge la fratele pe care-l iubeşti, a fost să îl obligi să o arate în faţa întregii lumi.

Inspir adânc.

— Şi asta fiindcă *Sasuke* a vrut să faci asta. Fiindcă e încă acolo, înăuntrul tău.

Nu ştiu cât din cuvintele mele ajung la Zero. Poate că nu îi pasă. În fond, nu e decât o reţea de algoritmi care controlează o maşină, iar ce o mai fi uman la el a fost transpus în cod.

Totuşi, se încordează când aude numele lui Sasuke.

Atunci, ştiu. Tot ce am presupus Jax şi cu mine e adevărat. Sasuke e încă acolo. În felul său, a încercat să-şi oprească fratele să se autodistrugă.

— Nu ai dispărut complet, şoptesc.

— Îţi place să găseşti soluţii, nu-i aşa? comentează Zero.

— Orice lacăt are o cheie, răspund.

Zero se întoarce uşor, de parcă ar fi studiat cuvintele tatuate pe clavicula mea. În spatele lui, Jax s-a întors spre noi, cu lentilele cele noi în mână. Nu îndrăznesc să o privesc direct. Oare când are de gând să facă o mişcare?

Zero se apleacă spre mine, iar prezenţa lui e copleşitoare.

— Nu suntem chiar atât de diferiţi, Emika! Dorinţa ta de a domina şi de a salva este la fel de mare ca a mea, iar tu nu îţi doreşti nimic mai mult pe lumea asta decât să poţi controla. Toate lucrurile îngrozitoare care ţi s-au întâmplat au fost inevitabile. Moartea tatălui tău. Perioada petrecută la cămin. Trădarea lui Hideo.

Zero face un gest nonşalant în aer şi cheamă o imagine virtuală a tatei, cu zâmbetul lui familiar pe chipul blând, sprijinit de uşă şi încadrat de lumină. Se apleacă să prindă cu un bold o bucată de material pe un manechin. Îl aud fredonând.

Simt o durere ascuţită, de parcă m-ar fi înţepat cineva cu un ac. Tata mă priveşte şi zâmbeşte, iar aerul îmi părăseşte plămânii. O parte iraţională a mea se îndreaptă spre el, disperată să îl atingă. *E chiar el. E real.*

Nu. Nu este. Zero mi-l redă chiar aici, sub ochii mei, arătându-mi cum ar fi viaţa mea, dacă tata ar mai fi în viaţă. Îmi arată interiorul NeuroLink conectat direct cu mintea sa, felul în care va putea, curând, să controleze tot ce văd, totul din lumea virtuală, pentru toţi.

— Nu ai fi preferat să îţi salvezi tatăl într-un format de date pure ca să-l faci să trăiască mereu? insistă Zero.

Este o întrebare sinceră, fără nici urmă de maliţiozitate.

— Nu ţi-ar plăcea să îl vezi în viaţa ta, aşa cum mă vezi pe mine? Ar fi atât de rău?

Nu îndrăznesc să recunosc cu voce tare că are dreptate. Cuvintele lui mă tentează mai mult decât recunosc. *Ar fi* chiar atât de rău? Mi-l imaginez pe Zero ca Sasuke, băieţelul care ar fi putut să trăiască o

versiune fantomă a vieţii sale, să crească şi să meargă la şcoală, să se joace cu fratele lui şi să râdă cu prietenii. Să se îndrăgostească. Dacă ar vrea, Zero ar putea transforma toate astea într-o realitate prezentă, creând o versiune virtuală a vieţii acesteia pentru sine. Ar putea trăi un milion de vieţi diferite.

Îmi iau ochii de la imaginea tatei. Lacrimile îmi înceţoşează privirea. Zero mă manipulează. Dacă reuşeşte să îmi aplice noile lentile, mă poate prinde în capcana acestei false realităţi şi mă poate face să cred orice.

— Du-te naibii! bombăn în şoaptă.

Zero se îndepărtează, în sfârşit, de mine. Face un semn din cap spre Jax, care a pregătit noile lentile.

— Injecteaz-o! comandă el. N-am timp să mă joc cu împotrivirea ei.

Jax mă priveşte în ochi. Pentru o clipă, cred că va face exact ce spune el.

Apoi, mâna îi ţâşneşte spre pistolul de la centură. Cu o singură mişcare, îl scoate, îl îndreaptă spre uşă şi trage, fără să se uite.

Glonţul loveşte senzorul de urgenţă.

Toate luminile din clădire se sting la unison. Camera e cuprinsă de beznă, apoi de un roşu-stacojiu, când becurile de urgenţă clipesc, trezindu-se.

Uşa se deschide, iar o alarmă începe să se tânguie amarnic deasupra noastră.

Jax îşi îndreaptă pistolul spre butonul târgii pe care mă aflu, chiar lângă capul meu, şi trage. O altă lovitură perfectă. Cătuşele metalice se desfac. Aproape că mă prăbuşesc pe podea.

Ţinteşte spre targa lui Hideo şi trage iar. Este eliberat şi cade în mâini şi în genunchi.

În strălucirea stacojie, silueta lui Zero este o gaură neagră, rău-prevestitoare. Chiar dacă este integrat într-o maşină, simt surprinderea care îl cuprinde.

Adrenalina născută din teroare pune stăpânire pe mine. Mă ridic în picioare şi fug spre Hideo.

Capul lui Zero se îndreaptă spre Jax.

— Eşti de partea lor! spune el, cu o voce joasă, nimicitoare.

Jax nu răspunde. Îl priveşte cu ochii ei netemători şi ridică iar pistolul.

— Nu! spune ea. Sunt de partea ta.

Apoi, îl împuşcă.

28

Reflexele lui Zero sunt inuman de rapide. Corpul lui se răsuceşte într-o parte, glonţul tras de Jax îi ratează gâtul şi îl loveşte în umăr cu un scrâşnet de metal care loveşte metalul.

Jax trage iar, dar Zero se aruncă simultan spre ea. Al doilea foc îi nimereşte piciorul, creând un nor de scântei. Piciorul lui se suceşte ciudat, ştirbindu-i graţia mişcărilor.

Ajung la Hideo. Se zbate să se ridice, însă mişcările sale sunt lente, fiindcă se luptă cu drogul care-i inundă sistemul. Îi trag braţul peste umerii mei şi îl oblig să se ridice. Fugim spre uşă.

Zero se întoarce să ne oprească, însă împuşcăturile lui Jax i-au stricat armura, făcându-l să şchioapete. Totul e îngrozitor de rapid. Când ajungem la uşă, degetele metalice ale lui Zero se prind de un colţ al bluzei mele.

Jax îl atacă într-o clipă. Sub luminile roşii, ochii ei

sclipesc ucigaş. Îi loveşte încheietura cu toată puterea.

Nu poate sparge metalul, însă e suficient ca să-l facă să se desprindă şi ca eu să alunec înainte.

— Pe aici! icneşte ea, acoperind alarma, şi împinge uşa, ţâşnind pe coridor.

Hideo şi cu mine pornim pe urmele ei. În spate, armura lui Zero se răsuceşte în direcţia noastră.

Coridoarele sunt înecate într-o lumină sângerie. De după colţ, zgomotul paşilor se aude din ce în ce mai puternic.

Jax îmi aruncă o privire.

— Toată lumea din clădire e sub controlul lui, şopteşte. Ieşiţi din institut! Nu mergeţi prin faţă! Sunt paznici peste tot. Îţi aminteşti drumul spre intrarea laterală?

Încerc să refac mintal drumul pe care l-am făcut prin clădire, în prima noapte când am fost aici, şi încuviinţez. Lângă mine, Hideo îşi recapătă forţele, însă tot se sprijină de mine. Nu ne vom putea mişca foarte rapid.

— Bine, continuă ea. Ieşiţi şi găsiţi o cale spre mintea lui Zero! Când…

Se întrerupe. Privirea ei îmi trece peste umăr şi, când mă întorc, văd silueta lui Zero iţindu-se în spatele nostru.

Se sprijină cu o mână metalică de perete. Deasupra capetelor noastre, toate difuzoarele instalate în tavane zumzăie de paraziţi, apoi se aude vocea lui profundă.

— Vă pierdeţi vremea!

Toate luminile stacojii din clădire se sting. Suntem în beznă.

Nu văd nimic. Nu-mi văd nici propriile mâini. Nici

pe Hideo, deşi e lângă mine. Parcă am fost înghiţiţi de un vid. Simultan, dinspre uşile clădirii, se aud o serie de clicuri. Este zgomotul inconfundabil făcut de încuietorile care se activează.

Pot să fiu peste tot, spusese Zero. Iar acum, mintea lui operează sistemul de securitate al institutului, prinzându-ne într-o capcană.

În bezna de nepătruns, vocea lui Zero se revarsă din difuzoare.

— De ce faci asta? întreabă, adresându-se lui Jax.

Jax nu răspunde, dar eu îi simt degetele strângându-se în jurul braţului meu şi trăgându-mă în faţă.

— Camera de panică! îmi spune. E singurul loc din clădire neconectat la sistemul digital. Mergeţi la capătul holului şi urcaţi primul rând de scări. Continuaţi să urcaţi până nu mai aveţi unde. Când ajungeţi la ultimul etaj, veţi vedea două uşi la capătul holului. La stânga lor este o a treia, încastrată în perete. Va trebui să o deschideţi manual. Încuiaţi-vă înăuntru!

Camera de panică! Tremaine încercase în van să o găsească, înainte să fie prins.

Simt în vocea ei că nu vine cu noi.

— Dar tu…

— *Haideţi!* Eu îl voi ţine pe loc.

În vocea ei nu se simte nici îngrijorare, nici teamă. E aceeaşi voce cu care mi-a vorbit la prima noastră întâlnire: rece, dură şi încrezătoare.

Vreau să strig la ea, să vină cu noi, dar simt greutatea lui Hideo, care se sprijină tot mai tare de mine, când ea se îndepărtează.

O aud peste umăr:

— De ce mai eşti aici?

Blestem înfundat şi fac ce îmi spune, deschizând sistemul de localizare.

Instantaneu, coridoarele din jurul meu încep să lucească într-o reţea de linii, arătându-mi schiţa holului, de parcă încă ar străluci o lumină difuză…

Dar nu e tocmai OK. De obicei, când folosesc localizarea virtuală, aceasta se poate suprapune peste orice, ghidând utilizatorul prin ceaţă, ploaie sau zăpadă. Dar, aici, Zero trebuie să fi umblat la ce poate citi NeuroLink despre institut, fiindcă sistemul de localizare se pierde în petice ceţoase, iar datele sunt incomplete. Probabil clădirea are tot soiul de bariere virtuale instalate, transformând coridoarele în iluzii.

Măcar văd conturul lui Hideo lângă mine. Jax e cu spatele la noi şi silueta acoperită de dungi verzi. Se uită la Zero, o siluetă neagră, în centrul coridorului din spatele nostru.

Mişcă! Hideo şi cu mine ne împleticim. Undeva, pe coridoarele din jurul nostru, se aud paşii paznicilor care se apropie, prinşi în vraja lui Zero. Dacă ajung la noi, nu vom beneficia de ajutorul lui Jax.

De undeva din spate, se aude vocea lui Jax, care-l înfruntă pe Zero.

— Îţi aminteşti când nu ai putut să mă laşi în urmă? strigă ea.

— Dă-te din calea mea, Jax!

Aud zgomotul metalic al armurii sale şi îndrăznesc să privesc înapoia noastră.

Jax îşi ridică ambele pistoale, le roteşte deodată şi se ghemuieşte într-o parte a holului, pregătită pentru atacul lui Zero. Poziţia ei îmi aminteşte de clipa când a apărut lângă mine, cu paşi atât de uşori, încât părea gata să-şi ia zborul.

— E rândul meu, răspunde ea. Şi, într-un fel sau în altul, de data asta vom părăsi acest loc împreună.

Greutatea lui Hideo mi se ridică de pe umeri, când adună suficientă forţă ca să meargă singur. Mâna lui o găseşte pe a mea şi, în întuneric, o iau, strângând-o cât de tare pot. Ne obligăm să mergem mai departe.

În faţa noastră, holul se acoperă de ceaţă virtuală şi îmi e greu să înţeleg schiţa. Încetinesc, trecându-mi mâna peste perete. Prin ceaţă ţâşnesc umbre, siluete care se mişcă la dreapta şi la stânga, altele care par să fugă spre noi. Pe frunte mi se adună broboane de sudoare.

— Nu sunt reale, şopteşte Hideo, cu ochii fixaţi asupra lor. Nu sunt conturate cu verde pe schiţă.

Chiar atunci, una dintre umbre se preface în fum, în clipa în care ajunge la noi. *Nu e reală*. Închid ochii şi continui să mă târăsc. Paşii pe care i-am făcut mi se derulează în minte, într-o listă de cifre. Vom ajunge vreodată la casa scării? Poate că nici măcar nu mergem în direcţia bună…

Mâna mea loveşte canelura unei uşi. Îngheţ. Îmi trec degetele de-a lungul barei de metal cât lăţimea uşii.

Mă izbesc de ea şi ieşim brusc pe scară, unde schiţa din câmpul meu vizual reapare brusc, cu linii limpezi precum cristalul, evidenţiind treptele care urcă. Pe holul pe care l-am părăsit se aud împuşcături.

Jax!

Mă forţez să mă mişc, când Hideo se prinde de balustradă şi începe să sară pe trepte. Încă mai pare extenuat, însă măcar poate ţine pasul cu mine. Urcăm şi urcăm, până când am alergat trei etaje şi scările se sfârşesc. Deschid uşa şi ne trezim pe un alt hol.

Primul lucru pe care-l văd sunt două siluete care năvălesc spre noi. Ochii mi se lipesc de contururile verzi care le încadrează. *Sunt reale.*

Paznici!

Ideea îmi vine chiar la ţanc. Mă ghemuiesc şi mă rostogolesc de cealaltă parte a holului, pivotând cu piciorul şi lovindu-l pe unul dintre ei în gleznă. Îşi pierde echilibrul şi cade în faţă, icnind.

Al doilea paznic se răsuceşte şi îndreaptă o armă spre mine. Mă feresc şi mă pregătesc, dar, o secundă mai târziu, zboară cât colo când Hideo se aruncă asupra lui, izbindu-l de perete. Paznicul vrea să dea cu pumnul, dar Hideo e mai rapid şi evită, răsuceşte braţul bărbatului la spate şi împinge cu putere.

Urmează un scrâşnet cumplit, urmat de un urlet de durere. Paznicul lasă arma să cadă. Hideo o înşfăcă şi o vâră la centură, apoi se grăbeşte spre mine. Mă ridic. Din spatele nostru se aud zgomotele făcute de mai mulţi paznici care se apropie repede.

Camera de panică trebuie să fie la capătul holului.

Sprintăm pe coridorul marcat în schiţă. În faţă, se înceţoşează iar, dar nu e timp să ne oprim şi să ne gândim la asta. Năvălim spre locul misterios.

— Aproape am ajuns! icnesc.

Dar, când mă uit într-o parte, silueta verde a lui Hideo a dispărut, înghiţită de ceaţă.

Pipăi peretele cu mâna, căutând uşi. *Hideo,* şoptesc, trimiţând mesajul prin Conexiune. Nu răspunde. Oare tot ce ne conecta s-a închis când am pătruns în zona asta?

O prezenţă lângă mine mă face să întind o mână.

— Hideo? murmur.

Nu este el. O siluetă de oţel iese din ceaţă. *Zero.*

Jax. Să fi trecut de ea? Probabil. Oare a… Gândul mă cutremură. E prea cumplit să îl păstrez.

Mă apucă de mână şi mă împinge. Zbor de-a lungul holului şi mă lovesc de podea. Impactul îmi evacuează tot aerul din plămâni. Casc ochii şi suflu greu, ca un peşte pe uscat. Zero se îndreaptă spre mine, prin ceaţă, cu paşi mari. Chipu-i mascat mă caută.

Mă dau înapoi, sprijinindu-mă pe palme şi picioare, cu dinţii încleştaţi, apropiindu-mă din nou de perete şi încercând cu disperare să găsesc uşile de la capătul coridorului.

Nu vom reuşi.

Zero ridică un braţ şi mă ia în bătaia armei. Degeaba caut să mă rostogolesc.

Când mă mişc, o altă siluetă se materializează lângă mine. Hideo. E ghemuit pe podea, iar ochii lui conturaţi cu verde şi plini de furie sunt aţintiţi asupra lui Zero. Mâinile-i învineţite sunt încleştate în pumni. Vocea lui e ca un mârâit.

— Nu… te atinge… de ea!

Se aruncă spre Zero cu toată forţa. Gestul lui e atât de neaşteptat, încât îl împinge pe Zero în spate şi amândoi cad pe podea.

— Repede, Emika! strigă Hideo.

Sar în picioare şi îmi trec mâna peste perete. Haide, *haide!*

O găsesc. Forma primei uşi. Apoi, a celei de-a doua. Degetele mele se opresc în canelura unei a treia uşi glisante. Camera de panică.

Mă răsucesc să privesc pe hol. Printre peticele de ceaţă apar Hideo şi Zero. Cel din urmă are avantajul forţei brute în armura sa metalică, însă Hideo se mişcă repede şi este agil, în timp ce Zero e încetinit de rănile

cauzate de Jax. Hideo loveşte pieptul metalic al lui Zero, împingându-l un pas în spate. Zero îşi revine repede. Îl apucă pe Hideo de gât, izbindu-l de perete. Apoi, ridică pumnul şi îl loveşte în abdomen.

Hideo scoate un strigăt gâtuit.

Caut clanţa uşii de la camera de panică şi degetele mele o găsesc, în sfârşit.

— Hideo! îl chem, împingând uşa cu toată puterea.

Pe coridor apar tot mai mulţi paznici.

Hideo priveşte spre mine. Scrâşneşte din dinţi, îşi duce picioarele la piept şi îl loveşte pe Zero cât de tare poate. O dată, de două ori. A treia oară, degetele lui Zero slăbesc strânsoarea din jurul gâtului lui Hideo. E suficient ca să scape. Hideo aterizează şi fuge spre mine.

Mă întind, îl iau de braţ când se apropie şi ne trag în camera de panică. Glisez uşa şi o închid chiar când Zero ajunge la intrare. Ultimul lucru pe care-l văd, înainte să pun zăvorul, încuindu-ne în interior, este masca lui Zero.

Gata, suntem înăuntru, protejaţi de o imensă barieră de oţel!

Cad pe spate şi mă îndepărtez târâş de uşă. Din partea cealaltă vine zgomot de lovituri: Zero sau poate paznicii care încearcă să spargă uşa. Cred însă că suntem în spatele a atât de multe straturi, încât e dificil să auzi ceva cu claritate. În interior, de-a lungul pereţilor, se aliniază o serie de imagini din laborator. Expir şuierat.

Hideo icneşte încet, în spatele meu. Mă întorc şi îl văd, sprijinit de perete, ţinându-se dintr-o parte cu o mână. Abia acum remarc pata stacojie care i se întinde pe cămaşă.

Cad în genunchi, lângă el.

— Rahat! şoptesc, atingându-i braţul.

Tresare şi îşi mişcă repede mâna, suficient ca să văd rana. Între degetele lui tremurătoare, pătate de sânge, este o tăietură adâncă, posibil făcută de o lamă.

Zero nu l-a lovit doar cu pumnul. Trebuie să fi avut o armă ascuţită, care i-a sfâşiat carnea lui Hideo.

— Uite! şoptesc, încercând să îmi controlez vocea, în timp ce îmi scot jacheta şi i-o înnod în jurul taliei.

Din rană se scurge o cantitate alarmantă de sânge.

Hideo mai scoate un geamăt, când strâng jacheta bine. Icneşte scurt, în loc să respire, iar chipul lui e alb ca varul, scăldat în sudoare. Mă ghemuiesc lângă el şi îl ţin de mâna însângerată, copleşită de propria-mi neputinţă. Totul se năruie.

Îmi ia o secundă să înţeleg ce şopteşte Hideo.

— Îmi pare rău! repetă el, iar şi iar. Îmi pare atât de rău!

Visul meu! Vocea lui scăzută, mâinile care mă trag mai aproape! Îl strâng şi mai tare de mână şi îmi lipesc capul de al lui, înfiorându-mă de atingerea pielii lui reci şi lipicioase.

Ochii lui îi găsesc pe ai mei. Sunt atât de întunecaţi!

— Voiam doar…

— Ştiu, îngaim, încercând să-mi înghit lacrimile care ameninţă să se reverse. Concentrează-te pe respiraţie! Dă-mi un pic de timp să intru în mintea lui Zero!

Hideo închide ochii, cu genele mângâindu-i obrajii. Scotocesc în buzunar după lentilele pe care mi le-a aruncat Jax. Scot una dintre cutii şi răsucesc capacele. Mă uit la noile lentile care mă vor conecta cu Zero.

— Conectează-te cu mine, după ce intri! îmi şopteşte Hideo, când privirea mea o întâlneşte iar pe a lui.

Îmi face un semn slab, dar hotărât, din cap. Îi răspund la fel. Una dintre lentile îmi tremură pe vârful degetului.

Dacă merge prost, s-a terminat.

Scot cubul şi îl las să plutească deasupra palmei, asigurându-mă că e încă aici şi intact, în contul meu. Ezit.

Afară, o bufnitură în uşă face încăperea să se cutremure.

Hideo şi cu mine schimbăm o privire, în tăcere.

Apoi, îmi scot vechile lentile şi mi le pun pe cele noi.

Mă străbate un fior. Repede, îmi spun şi scot imediat cubul, înainte ca sistemul să mă poată conecta complet la mintea lui Zero, deschid cubul şi îl rulez.

Se sparge într-o sferă, în jurul meu. Camera de panică dispare.

Stau în mijlocul unui câmp negru. O beznă aproape tangibilă se întinde pretutindeni şi îmi împinge graniţele minţii, ameninţând să se închidă în jurul ei, ca un ocean adânc în jurul unui scufundător. Mă oţelesc. Poate că Jax şi cu mine ne-am înşelat. Nu voi putea niciodată să îl împiedic pe Zero să preia controlul.

Sfera din jurul meu rezistă însă.

În acelaşi timp, o uşă se materializează în faţa mea. Ştiu imediat că este o uşă care duce spre mintea lui Zero.

Mintea lui Zero. E aici. Pot păşi înăuntru. Un şuvoi de speranţă mă străbate. Mă întind şi mă Conectez cu Hideo.

Nu răspunde imediat şi, pentru o clipă, mă tem de ce e mai rău. *S-a dus deja.*

Apoi, acceptă. Un val cunoscut de emoţii mă atinge, apoi e aici, stând lângă mine, în acest peisaj de iad. În realitatea virtuală, nu pare rănit, însă mişcările sale sunt uşor smucite, de parcă s-ar conecta şi s-ar deconecta într-o clipă, durerea din viaţa reală afectându-i conexiunea cu NeuroLink.

— Cunosc acest truc, spune Hideo, păşind mai aproape de uşă. Unul dintre inginerii noştri l-a descoperit cu ceva vreme în urmă şi l-am pus pe Kenn să se asigure că este reparat cum se cuvine.

Hideo mijeşte ochii nervos când pomeneşte numele fostului său amic.

— Atunci, să ştii că te-a minţit, închei eu, iar Hideo încuviinţează, posomorât.

De dragul banilor sau pentru promisiuni de libertate, Kenn i-a vândut trucul lui Taylor.

— Poate că totul se va întoarce împotriva lui, iar trucul ăsta ne va salva pe toţi, adaugă Hideo.

— Să sperăm! răspund, în timp ce întind mâna spre clanţă.

Deschid. Ne dăm amândoi un pas înapoi când uşa se dezintegrează, iar în spatele ei vedem cum e în mintea lui Zero, beznă, şi ne simţim de parcă ne-am uita în spaţiu.

Fac un pas în faţă. Picioarele îmi plutesc peste întinderea de nimicnicie de dincolo de uşă. Hideo mă urmează, o secundă mai târziu.

Prima schimbare pe care o remarc la mine este că aici port, din cap până în picioare, armură neagră. Hideo e îmbrăcat la fel. Seamănă atât de mult cu Zero de la gât în jos, încât mă tulbur când să-l văd cu coada

ochiului.

O invitaţie de la Hideo îmi apare în câmpul vizual.

Jucăm Warcross? întreabă.

Accept.

Întunericul din jurul nostru face valuri şi se îmbracă în nuanţe de argintiu şi de cenuşiu, înainte ca lumea virtuală să apară, în sfârşit. E un loc ciudat, format din mintea lui Zero, care a corupt bazele de date cu lumi ale Warcross.

Hideo şi cu mine ne trezim stând pe un pod de piatră, privind spre un oraş în ruine, care continuă la infinit, înconjurându-ne. Totul e în continuă mişcare: apar scări noi, cele vechi se transformă în pietre care cad, podurile unesc clădiri, formându-se şi apoi prăbuşindu-se, turnurile capătă formă şi apoi cad la pământ. Bile întunecate, sclipitoare, plutesc în aer. Îmi vine să mă întind după ele, de parcă ar fi energizante, dar ştiu, totodată, că sunt mine care trebuie evitate.

Armura mi se schimbă şi ea, fiind înlocuită de echipamentul pe care-l port de obicei în Warcross, cu punguliţele şi curelele atât de cunoscute atârnându-mi de centură.

Siluete întunecate se mişcă neîncetat printre clădirile care se tot transformă.

Hideo mă priveşte.

— Nu putem reuşi doar în doi, spune el. Avem nevoie de o echipă.

Un zâmbet posomorât mi se agaţă de colţurile buzelor.

— Avem o echipă!

29

Este posibil să nu mai pot ajunge la Hammie, Asher şi Roshan. Cu toţii au fost Conectaţi cu mine, dar, când deschid directorul, acesta pare pustiu, iar eu simt un gol în stomac. Poate că nu au ieşit din arenă fără să fie legaţi de mintea lui Zero.

Apoi, treptat, directorul se umple. Liste de nume. Conexiunea din interiorul acestei camere de panică este uşor mai lentă, din cauza straturilor groase de metal care ne înconjoară, dar rezistă.

Îmi găsesc rapid coechipierii, fiecare strălucind într-un verde slab, semn că sunt cu toţii online.

Asher e primul care răspunde.

— *Ems,* spune el, cu o voce şoptită.

O clipă mai târziu, îmi acceptă invitaţia şi apare pe podul de lângă noi, cu avatarul îmbrăcat în aceeaşi armură neagră.

Când îl văd, mă simt uşurată. Chiar dacă ştiu că niciunul dintre noi nu poate să simtă, mă grăbesc spre el şi îl înconjor cu braţele. Tresare, apoi râde şi mă împinge la oarece distanţă.

— Bună, Căpitane! îl salut.

Clatină din cap spre mine.

— Rămâi jucătoarea mea surpriză, îmi răspunde, rânjind.

Curând, se conectează şi Hammie, apoi Roshan. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, sunt cu toţii aici. Îi salut pe fiecare, iar ei schimbă gesturi tensionate din cap cu Hideo.

Asher îşi priveşte nemulţumit armura, apoi îşi îndreaptă atenţia la oraşul care se mişcă şi se transformă în jurul nostru.

— Ce naiba e locul ăsta? şopteşte el.

— Interiorul minţii lui Zero, răspund. Trebuie să îl găsim pe Sasuke, ca să-i pot da asta.

Deschid fişierele pe care mi le-a dat Jax, amintirile şi versiunile sale din bibliotecă.

Ochii lui Hammie se întâlnesc o clipă cu ai lui Hideo, înainte să se oprească la mine.

— Arena! spune ea, repede. Totul s-a oprit, iar când ne-am revenit, dispăruseră̆ţi. Toţi de acolo arată de parcă ar fi posedaţi de un spirit. Bănuiesc că, practic, aşa şi este, nu?

Hideo are un schimb de priviri cu mine. Nici măcar nu am avut timp să mă gândesc la cum reacţionează la controlul lui Zero oamenii din afara institutului.

— Întregul dom din Tokio este acum o mare de oameni tăcuţi, spune Roshan.

Buzele lui sunt întinse de teamă şi mă întreb dacă se gândeşte la Tremaine, prizonier al controlului lui Zero, în timp ce zace pe un pat de spital. Infirmierele nu vor avea grijă de el, dacă sunt încremenite.

— Am fugit din arenă şi am ajuns la Asher, dar, în timp ce ne deplasam, am văzut metrouri pline de oameni cu privirile goale. Drumuri pline de persoane care stăteau lângă maşinile lor, mişcându-se şi ele asemenea unor maşini, spune el şi se cutremură. Am văzut însă şi un bătrân care nu părea afectat de lentile. Poate o persoană ale cărei lentile nu s-au actualizat sau un caz rar care nu foloseşte NeuroLink. Probabil că Zero a comandat celorlalţi să îl înhaţe. L-am văzut înconjurat de o mulţime de oameni.

Mă trece un fior la acest gând.

— Atunci, nu avem prea mult timp la dispoziţie, răspund. Trucul acesta e singurul lucru care ne apără

de mintea lui Zero, dar asta nu înseamnă că nu dispune şi de alte metode de a trece de el şi de a ajunge la noi. Nu vor exista reguli în acest joc şi nimeni nu se va plânge de faulturi. Avem o singură şansă, iar miza e chiar viaţa noastră.

Dacă Zero reuşeşte să ne prindă, ne-ar putea controla minţile şi ar putea pătrunde în ele, aşa cum ne aflăm noi în a lui, acum. Şi, cu puterea de care dispune acum, ar putea face orice. Să şteargă părţi din ele. Să ne imobilizeze, să ne lase să rămânem privind în gol, în acelaşi fel în care a procedat cu toţi ceilalţi. Ne-ar putea ţine aşa pentru totdeauna, până când murim în lumea reală. Ne-ar putea înghiţi pe de-a-ntregul, dacă nu suntem atenţi.

Mi-e ruşine că, după tot acest timp, încă mă aştept de la Cavaleri să se dea la o parte şi să renunţe. În fond, nu e un joc obişnuit de Warcross. De ce ar dori cineva să îşi asume un asemenea risc alături de mine? Cine ar vrea să se expună riscurilor?

Asher însă fluieră spre oraşul în schimbare. În ochi îi apare o luminiţă, atracţia irezistibilă a unei provocări care îi stârneşte partea competitivă. M-a privit aşa în timpul Wardraft, când m-a ales în ciuda faptului că eram netestată şi încă nu ajunsesem la un nivel satisfăcător.

— Bine! răspunde el, hotărât. Nu aş putea suporta să fiu lăsat pe dinafară.

Hammie nici măcar nu ezită, înainte să îşi lovească pieptul de două ori, salutul bine-cunoscut al Warcross.

— Particip! spune ea.

— Şi eu! o imită Roshan, privindu-mă fix.

Hideo mă atinge pe umăr şi arată spre peisajul din jurul nostru.

— Ştie că suntem aici, spune el, studiind structurile în schimbare, apoi face semn spre ele. Vezi cum încearcă deja să blocheze cu obstacole drumuri evidente? Probabil se apără.

Hideo arată spre o uşă încastrată în zidul unui turn, fără nicio scară care să ducă la ea. Mai sunt şi alte uşi în locuri stranii – sub scări, pe tavane, uşi zidite. Uşi peste tot. Mă cuprinde ameţeala şi asta este exact ce doreşte Zero.

Mâna lui Hideo se opreşte însă în direcţia unui ultim turn. Abia dacă remarc uşa care se iţeşte, singură, pe acoperişul său plat, cu intrarea aproape complet ascunsă de nişte stâlpi. Bile negre plutesc în spirale în jurul turnului, formând un model tăcut. O scară de piatră coboară din vârful turnului până jos, la capătul podului, unde ne aflăm.

— Acolo, ne indică Hideo. Există o cale până la uşa aceea, chiar dacă încearcă să o ascundă. Ar putea fi o şansă de a avansa.

— De unde ştii? întreabă Roshan. În fond, de ce ne-ar oferi Zero o cale spre orice?

Hideo se întoarce spre el.

— Fiindcă, răspunde el, nu este Zero. Este Sasuke, care ne cheamă. Îi recunosc modul de a gândi, de a crea o cale printre toate astea.

Mă uit din nou la uşă. Acum o văd. Este un peisaj format de două minţi care se luptă între ele.

— Deci urcăm acolo? întreabă Asher, care încearcă să îşi dea seama cum să ajungem.

— Urcăm! confirmă Hideo.

Un clinchet din spatele nostru mă face să mă întorc. Din întuneric se materializează o formă care-mi aminteşte de Zero: doar o armură neagră, din cap

până în picioare. O a doua apare în spatele lui, apoi o a treia. O duzină de roboţi de pază care se îndreaptă spre noi.

Nu par să ştie exact unde ne aflăm, dar sunt în direcţia bună. Se adună şi mai mulţi şi încep să se mişte mai repede, iar eu fug spre turnul cu scări.

— Haideţi! strig.

Ţâşnim cu toţii la unison pe pod. Lumea din jurul nostru ne simte mişcarea şi de undeva, de sus, se aude un zgomot ca de tunet. Ridic capul şi văd nori negri formându-se între turnurile care dispar în cer. Fulgere se descarcă între ei.

Unul loveşte o clădire din faţa noastră. Un bolovan se desprinde dintr-o parte şi se rostogoleşte spre podul nostru. Ne oprim brusc, când bucata aceea ameninţătoare se izbeşte de mijlocul drumului, blocând accesul spre turn şi împrăştiind fragmente peste tot.

Dacă Sasuke încearcă să creeze drumul acesta pentru noi, Zero este cel care se chinuie să îl distrugă.

— Înapoi! strig eu, scoţând o dinamită de la centură.

Sprintez spre bolovan, aprind dinamita şi o arunc la baza lui. Apoi, mă îndepărtez cât pot.

Explozia zguduie podul şi sunt aruncată cu faţa în jos. Piatra şi praful zboară în toate direcţiile, când bolovanul se dezintegrează. Mijesc ochii şi sar înapoi în picioare, fugind din nou lângă coechipierii mei. Când mă apropii, aceştia ies din norul de praf, iar roboţii de pază le suflă în ceafă. Doi dintre ei, mai ales.

— Du-te, du-te! îmi strigă Roshan, făcându-mi semn să ţin pasul cu ceilalţi, care fug peste podul eliberat.

Apoi, se opreşte brusc şi se întoarce spre

urmăritorii noştri.

Îşi încrucişează antebraţele şi un scut albastru, strălucitor, ţâşneşte dintre ele. Se aruncă iute spre primul dintre inamici, împingându-l înapoi, cu toată forţa.

Robotul zboară cât colo după impactul cu scutul, rostogolindu-se în zgomot de metal zdrobit, până când cade peste marginea podului şi dispare. Roshan îşi îndepărtează braţele, iar pavăza se desparte în două, câte una prinsă de fiecare antebraţ. Şi cel de-al doilea inamic primeşte o lovitură puternică.

Atât de puternică, încât se îndoaie, pieptul îi cedează, iar el cade pe spate cu un zgomot asurzitor.

Scuturile lui Roshan dispar, iar el îşi coboară braţele şi fuge ca să ne prindă din urmă.

Ne apropiem de baza scării care duce spre turn. Se zgâlţâie. O măsor cu privirea de jos în sus. Un bloc mare de piatră se desprinde deodată şi se prăbuşeşte ameninţător. De-a lungul treptelor, apar tot mai multe crăpături.

Ne oprim brusc la baza distrusă. Scara, partea care e încă intactă, atârnă deasupra capetelor noastre, prea sus ca să o putem ajunge. Va fi imposibil să ne căţărăm aşa. Crăpăturile continuă să apară pe o latură a turnului.

Hammie zâmbeşte, văzându-le. Acolo unde alţii văd dezavantaje, ea vede elemente de susţinere.

— Poţi s-o faci? întreabă Asher.

Unele dintre crăpături se lărgesc, altele se îngustează, iar unele noi se adâncesc în piatră.

Hammie nu ezită nicio clipă.

— Fără probleme.

— Vin cu tine! spun, desfăcându-mi frânghia de la

centură.

Îi arunc un capăt, iar ea şi-l leagă în jurul taliei.

— După ce ajungem în vârf, coborâm frânghia!

— Iarăşi facem spectacol împreună?

Hammie rânjeşte, apoi se îndreaptă spre turn. Degetele ei se înfig în prima crăpătură din zid şi începe să urce.

— Ştii că voi ajunge prima.

— Te las să mă baţi de zece ori, dacă putem să escaladăm zidul acesta! îi strig, înainte să o urmez, cu frânghia atârnând între noi, şi încep să urc.

Sub noi, Hideo se întoarce şi vede roboţii de pază trecând prin locul în care am dat la o parte blocul de piatră. Inamicii o iau la fugă spre baza turnului. Hideo îi înfruntă, trăgându-şi sabia de la centură. Asher şi Roshan se pregătesc şi ei.

Mă uit din nou la Hammie, care urcă mai departe, la o jumătate de metru în faţa mea. Una dintre crăpăturile de care se prinde se închide brusc, de parcă ar avea fermoar, aproape retezându-i degetele. Îi dă drumul la ţanc şi se rostogoleşte.

Scot un pumnal şi îl înfig în canelura de care mă folosesc, lipindu-mă de zid. Frânghia dintre noi se tensionează, aproape luându-mă cu ea, însă pumnalul meu rezistă eroic. Hammie se opreşte dintr-odată, la câţiva metri sub mine. Începe imediat să se caţăre iar şi îşi regăseşte echilibrul.

Continui să mă zbat. Scara intactă îmi apare în faţă. Mă apropii încet, apoi îmi iau avânt şi fac un salt spre ea. Partea de sus a corpului loveşte scara, iar partea de jos atârnă peste margine. Mă apuc de o crăpătură solidă şi mă aburc. Hammie mă ajunge imediat din urmă.

Dedesubt, Hideo se aruncă spre cel mai apropiat robot, tăindu-i trupul metalic în două şi făcând să sară scântei.

Hammie îşi desprinde frânghia din talie şi o aruncă jos. Îmi cuprinde talia cu braţele.

— OK, strig spre ceilalţi. Sus cu voi!

Roshan e primul, urmat de Asher. Hammie şi cu mine ne lipim de scări, în timp ce prietenii ei urcă. Hideo e ultimul. Sare după frânghie şi abia reuşeşte să evite un robot care încearcă să-l prindă de picior. Mă întind şi îl iau de braţ, în timp ce el îşi croieşte drum spre scară.

O luăm la goană pe trepte. Lumea din jur se cutremură iar. Raze stacojii de lumină se aprind, deodată, de pe acoperişurile celorlalte turnuri, măturând oraşul în mişcare, ca nişte reflectoare de închisoare. Eu mă concentrez pe urcuş. Treptele se crapă sub picioarele noastre.

Hammie ajunge prima în vârf. Marginile uşii lucesc albastre, în contrast cu împrejurimile posomorâte.

Hammie se împinge în uşă, însă aceasta nu se mişcă.

— Cred că avem nevoie de o cheie, mormăie ea, împingând încă o dată.

Împingem şi noi, dar nici măcar nu se clinteşte. Mă uit iar la scări, dintre care unele s-au fărâmiţat deja, şi apoi la uşă. De fiecare parte a ei se află două locaşuri rotunde.

Hideo se dă înapoi primul.

— Recunosc unele dintre piesele de aici, spune el, apoi face semn spre bilele întunecate care plutesc în aer, şi, când mă uit mai bine, remarc că lucesc în stacojiu şi safiriu.

Îmi dau seama imediat ce înseamnă asta. Sunt din jocul pe care Sasuke l-a inventat cândva împreună cu Hideo, când au mers în parc şi au aruncat ouă de plastic roşii şi albastre în iarbă, întrecându-se apoi să le recupereze. Asta a fost când Sasuke a fost răpit. Rămăşiţele acelei amintiri sunt acum împrăştiate aici, distorsionate într-un coşmar.

Mă uit din nou la cele două găuri aflate de o parte şi de alta a uşii. Sunt locaşurile în care se potrivesc bilele şi amintesc de felul în care arăta, cândva, jocul lui Sasuke şi Hideo.

— Trebuie să le obţinem, spune Hideo, pe un ton hotărât. Una albastră şi una roşie.

Hammie priveşte la bilele negre, care plutesc. Face semn spre cea mai apropiată şi, înainte să o putem opri, se ghemuieşte pe scări şi sare într-o parte, lansându-se în aer cât ai clipi.

— Aşteaptă! strigă Hideo.

Hammie apucă bila cea mai apropiată, se răsuceşte în aer şi o vâră în buzunar. În cădere, scoate frânghia şi o prinde de o crăpătură din scară. Face un cerc mai jos pe turn, oprindu-se în dreptul nostru.

— Am luat-o! ne strigă.

Toate luminile se îndreaptă brusc spre noi, inundându-ne într-o strălucire stacojie. Un zgomot asurzitor de corn răsună în jurul nostru.

A fost o capcană. Bilele sunt necesare pentru a trece de uşă, dar când am pus mâna pe una, Zero a fost alertat şi ştie precis unde ne aflăm.

— Urcă! îi strigă Asher lui Hammie, chiar când vedem un vârtej de roboţi de pază care se adună la baza turnului.

Hammie nu pierde vremea. Începe să urce pe

frânghie, cât de repede poate. Roshan ţâşneşte pe scări, sărind câte două trepte odată, dar roboţii se mişcă atât de iute, încât ştiu că îi vor ajunge înainte ca Hammie să se poată întoarce la noi.

Mă uit la Hideo şi îi arunc un capăt de frânghie. O prinde. Apoi, mă balansez în direcţia lui Hammie şi a lui Roshan. Roboţii se adună însă prea repede; îi vor ajunge înaintea mea. Sub mine, Roshan e deja lângă Hammie şi s-a postat în faţa ei, în timp ce ea reuşeşte să urce pe insula singuratică a unei trepte. Mijeşte ochii spre roboţii care se apropie şi îşi încrucişează antebraţele. Apare scutul.

Roboţii se izbesc de el. Roshan tresare, împins în spate, înfigându-şi cizmele în trepte şi încercând să îi împiedice să îl arunce peste margine. Hammie sare în picioare şi se aruncă în sus, pe scări, spre noi.

Scutul lui Roshan nu mai poate rezista loviturilor. Cercul albastru, strălucitor, se zguduie, iar roboţii se mai aruncă o dată în el. Scutul se stinge. Strig ceva. Roboţii atacă.

— Hei!

Întorc brusc capul când aud vocea lui Asher. A sărit de pe scări să ia o altă bilă. Jumătate din roboţii de pază se întorc spre el, iar cealaltă jumătate încetineşte o clipă, oferindu-i lui Roshan suficient timp să se întoarcă şi să gonească pe scări după Hammie.

Ţâşnesc în urma lor, iar ei reuşesc să ajungă sus, la Hideo. Roshan mă priveşte.

— Unde te duci? strigă el.

Nu răspund imediat. Mă opresc în dreptul lui Asher şi mă ghemuiesc, apoi scot un baton de dinamită de la centură. Îl potrivesc pe scări, chiar în faţa roboţilor.

— Mişcă! îi strig lui Asher.

Vede ce fac. Mă întorc cu spatele, iar el mă imită. Împreună sprintăm în sus, chiar când dinamita explodează.

Suflul ei ne aruncă în genunchi. Îndărătul nostru s-a format o crevasă imensă, atât de largă că îi opreşte pe roboţi. Aceştia se adună la margine şi nu va dura mult înainte să înceapă să sară peste.

— Folosiţi bilele! îl aud pe Asher strigând.

Hammie şi Roshan iau cele două bile şi le vâră în locaşurile aflate de fiecare parte a uşii.

Roboţii se caţără şi se agaţă, croindu-şi drum peste crevasa din scări. Se avântă spre noi.

Uşa se deschide. Hideo mă prinde de braţ. Roboţii aproape ne-au ajuns.

Hammie sare dincolo de uşă, urmată de Roshan. Hideo mă împinge peste prag. Lângă noi, unul dintre primii roboţi ajunşi îl prinde pe Asher de braţ cu degetele lui metalice. Căpitanul loveşte robotul în piept, iar acesta îi dă drumul. Apoi, Asher se aruncă spre uşă. Mă întorc să văd cum Hideo abia reuşeşte să se strecoare şi el, închizând uşa cu o izbitură chiar când se aruncă şi roboţii spre ea.

Ne prăbuşim la pământ. Inima îmi bate atât de repede, că mă trezesc apăsându-mi pieptul cu o mână, de parcă asta m-ar ajuta să respir.

— Păi, icneşte Asher, a fost o experienţă diferită!

Hideo tresare şi se sprijină de uşă. Are faţa palidă ca a unui spectru, probabil oglindind felul în care arată în viaţa reală, şi ştiu că se simte tot mai slăbit din cauza pierderii de sânge. Îmi zâmbeşte, dar e mai degrabă o grimasă. Apoi, face semn spre locul în care am ajuns.

Hammie se prăbuşeşte peste Roshan, expirând

adânc. Îmi simt mâinile tremurând în poală. Când mă uit în jur, îmi dau seama că suntem într-un spaţiu alb, strălucitor, fără pereţi şi fără tavan. Ce-o fi?

Gândurile îmi sunt întrerupte de o inspiraţie scurtă a lui Asher. Mă întorc şi văd că se ţine de braţ, în locul în care l-a atins robotul. Are ochii închişi.

— Ash! îl strigă Hammie. Eşti bine?

Asher nu răspunde, însă. Braţul îi tremură. Păleşte. Deschide larg ochii. Irisurile lui nu mai au albastrul obişnuit, ci sunt de un argintiu neliniştitor.

Lumea albă şi pustie din jurul nostru se zguduie, înlocuită, pentru o clipă, de un peisaj nou. Ne aflăm în interiorul unei case: balustrade din fier, muşcate în glastre şi sticlă spartă peste tot pe podeaua dură.

Mă dau înapoi, instinctiv. Hammie vrea să ajungă la Asher, dar o trag înapoi.

— Nu îl atinge! o avertizez.

— Ce-a păţit? întreabă Roshan.

Hideo înţelege.

— Când robotul acela l-a atins pe Asher, Zero a găsit o cale să intre.

Zero a trecut de criptarea lui Asher şi i-a pătruns în minte. Trebuie să fie o lume construită din amintirile sale.

Privim îngroziţi felul în care tot ce e în jur continuă să reflecte una dintre amintirile lui Asher. Băiatul care se grăbeşte să coboare scările nu este Asher, ci fratele său, Daniel, inconfundabil cu claia lui de păr şaten-deschis şi cu ochii albaştri, pătrunzători. Când ajunge la baza scărilor, îl împinge pe Asher, aflat în scaunul cu rotile, suficient de tare, încât să se ciocnească de perete.

— Unde naiba mai mergi acum? îi spune Asher.

Pare mai tânăr, de parcă lucrurile s-ar fi întâmplat cu opt-nouă ani în urmă.

Daniel nu îi răspunde. Se întoarce spre bucătărie. Asher se înfurie.

— Ştii ce? Nu-mi spune! Nu vreau să ştiu nimic despre viaţa ta, când ţie puţin îţi pasă de a mea.

Daniel se întoarce. Seamănă mult cu Asher, iar privirea îi este animată de aceeaşi flacără.

— Nu ai nevoie de atenţia mea. Nu primeşti suficientă?

— Doar fiindcă ignori divorţul nu înseamnă că nu se petrece.

— Şi tu ce faci? Joci Warcross în camera ta?

Asher mijeşte ochii, cu o expresie dintr-odată rece şi dură.

— Tu ce faci, de e mai bine? Poate că ai nişte fani, dar ce câştig eu ne cumpără pâinea de pe masă.

Asta pare să îl lovească pe Daniel drept la ţintă, căci Asher ezită, strângând din buze de parcă ar şti că a exagerat.

Daniel se apropie de Asher, îşi propteşte mâinile de braţele scaunului cu rotile şi îşi apropie faţa de faţa fratelui său.

— Nu vei reuşi niciodată! spune el. Nu vei reuşi niciodată să realizezi ceva cu asta. Te tot arunci în jocul ăsta inutil, de parcă ai crede sincer că te vor alege ca jucător-surpriză.

Asher nu răspunde. Se retrage, doar, forţându-l pe Daniel să se dea înapoi, şi îi întoarce spatele.

Vreau să plec de aici chiar acum. Vreau să îmi scot lentilele şi să văd camera de panică, nu acest peisaj mintal chinuit. Nu vreau să ştiu că, undeva, acolo, Asher se află în scaunul lui, fără să mai aibă habar ce

se petrece în jurul său.

Mâna mea e încă pe umărul lui Hammie. Pare atât de tensionată, încât stă să plesnească.

Hideo se ridică.

— Dacă îl vreţi înapoi, trebuie să mergem mai departe.

Îmi smulg privirea din ochii goi ai lui Asher, mă întorc şi pornesc din nou, împreună cu ceilalţi.

30

În scurta vreme, ne aflăm în faţa unei alte uşi, care pluteşte în pustietatea albă. Ajung prima la ea, pun mâna pe clanţă şi o apăs, cu grijă. Apoi, intru, urmată de ceilalţi.

Păşim pe o stradă aglomerată, spălată de ploaie. Ne aflăm în Tokio. Recunosc imediat locul: este gara Shibuya, chiar lângă intersecţia imensă spre care am privit de la fereastra hotelului. Lângă noi se află statuia câinelui Hachiko[6], unde se strâng oamenii când îşi aşteaptă prietenii. În jurul nostru este plin de lume.

Clipesc, uimită de schimbare. Sunt oameni peste tot: ascunşi sub umbrele colorate, purtând măşti şi căciuli, haine şi cizme, cu cearcăne sub ochi. Maşinile stropesc când trec prin bălţi şi peste toate se ridică

6 Hachiko a fost un câine din rasa Akita Inu care a rămas în memoria japonezilor pentru devotamentul faţă de stăpânul său chiar şi la mulţi ani după decesul acestuia. Patrupedul, care a trăit în perioada 1923-1935, a continuat să îl aştepte de la slujbă pe profesorul Hidesaburo Ueno în faţa gării Shibuya timp de nouă ani, fără să ştie că bărbatul încetase din viaţă, în semn de preţuire pentru loialitatea câinelui, în 1934, autorităţile japoneze i-au ridicat o statuie de bronz în faţa staţiei de cale ferată. După moarte, Hachiko a fost împăiat, iar trupul său se află expus la Muzeul Naţional de Ştiinţe al Japoniei din Ueno, Tokio (n. red.).

panouri publicitare strălucitoare, care prezintă oameni zâmbitori, făcând reclamă la loţiuni şi creme.

Lângă mine, Hammie aproape că se relaxează. Şi eu simt asta; părem să ne aflăm acolo cu adevărat, în loc să rătăcim prin mintea lui Zero, într-o iluzie. Dar ochii lui Hideo sunt mijiţi, iar el îmi aruncă o privire, avertizându-mă.

Roshan se încruntă.

— Ceva nu e bine! spune el.

Doar după ce o spune, îmi dau seama ce mi se păruse şi mie ciudat. Scena nu este tocmai precisă: unele dintre firmele magazinelor nu ar trebui să fie acolo, iar altele sunt într-o ordine greşită de-a lungul străzii. De parcă Zero – sau Sasuke – nu şi le-ar putea aminti corect.

Dar ce surprinde cel mai tare este că nimeni din jur nu spune nimic. Tot ce auzim este zgomotul de paşi, de maşini, şi muzica reclamelor. Poate că sunt mii de oameni în jur şi nimeni nu spune nimic.

Înghit în sec. Hideo ridică braţul şi ne comunică să ţinem aproape.

— Ajungem imediat! Îmi amintesc de asta, spune el, cu ochii la reclame. Părinţii noştri ne-au luat în oraş să ne cumpere cizmuliţe noi. Trailerul acela, adaugă Hideo şi arată spre un ecran gigantic, care se curbează în jurul unei cafenele pe două etaje şi promovează acum un film nou. Aveam opt ani când a apărut pelicula. Sasuke avea şase.

Hideo are dreptate. Nu sunt doar plăsmuirile minţii artificiale a lui Zero. Ne aflăm într-o amintire distorsionată, un fragment al minţii care, cândva, i-a aparţinut lui Sasuke.

Roshan se apropie de mine şi privim oamenii care

se uită la noi, fără să ne vadă. Capetele lor se înclină.

— Sunt roboţi de pază! şopteşte el.

Asemenea celor cu care ne-am luptat mai devreme, doar că ăştia sunt deghizaţi în oameni ieşiţi la cumpărături.

Hideo începe să ne împingă cu grijă în faţă.

— Nu le permiteţi să vă atingă!

— Ştii încotro ar trebui să ne îndreptăm? întreb.

— Da.

Face semn spre un magazin universal, aflat chiar lângă cafenea, unde un muncitor împarte cupoane pentru a-i convinge pe potenţialii cumpărători. Ne croim drum prin mulţime, uitându-ne în dreapta şi în stânga, iar eu văd un cuplu care merge cu doi băieţei de mână, ambii cu ochii aţintiţi la trailerul filmului care se desfăşoară deasupra lor.

Mă răsucesc când îi recunosc. Sunt Hideo şi Sasuke.

Trecem pe lângă ei, dar nu le văd feţele. Când mă uit iar, îşi continuă drumul, în faţa noastră, de parcă totul s-ar fi resetat. Este o amintire repetitivă.

Hammie se loveşte de mine din spate. Mă uit înapoi şi o văd aruncând priviri bănuitoare spre oamenii din jur.

— Cineva era să mă apuce, şopteşte ea, grăbind pasul. Zero a pornit la vânătoare.

După ce i s-a întâmplat lui Asher, probabil că Zero ştie că ne aflăm pe aici, pe undeva. Îi întind o mână lui Hammie şi o privesc în ochi.

— Te-au atins?

— Nu, nu cred, mormăie ea nervoasă, chiar dacă-şi freacă un cot. Mi-a atins mâneca, atât.

Îmi stă inima.

— Ţi-a atins mâneca? întreb speriată, dar Hammie priveşte în altă parte şi se concentrează într-un punct din mulţime.

Ochii i se măresc.

— Hei, hei! strigă ea spre trecători, speriindu-ne pe toţi, şi apoi, dintr-odată, începe să-şi croiască drum printre ei.

— Hammie! strigă Roshan, dar ea a plecat deja, îndepărtându-se de magazinul universal.

— E mama, spune, abia respirând şi privind peste umăr la noi, cu o expresie şocată. E mama mea! Chiar acolo!

Se întoarce să arate spre o femeie care poartă o uniformă a forţelor aeriene. Are pielea întunecată şi bucle asemănătoare cu ale ei.

— Ce face aici? De unde ştie Zero cum arată?

O iau la fugă, la fel şi Hideo, deşi ştim amândoi că e prea târziu. E imposibil să te mişti la fel de repede ca Hammie fără să te ciocneşti accidental de cineva. Alţi trecători ne privesc. O persoană dă să se sprijine de Roshan, obligându-l să se ferească în ultima secundă.

Hammie! vreau să strig, dar îmi este teamă să nu atrag din nou atenţia.

O ajungem, în sfârşit. Nu face decât să stea în mijlocul străzii, cu privirea pustie şi cu spatele drept; lipsită complet de expresie. Deasupra noastră, reclama imensă dispare, înlocuită de ceva ce nu poate fi decât una dintre amintirile lui Hammie.

Sunt două fete, ambele cu părul creţ, ascuns sub bonete de mătase. Cea mai mică este în pat, râzând nestăvilit, în timp ce tatăl lor încearcă degeaba să îi potrivească scufia. Cealaltă, care se pare că ar fi Hammie, e mai liniştită şi stă la o măsuţă pătrată. În

faţa ei se află, probabil, mama lor. Sunt concentrate la un joc de şah. Privesc cum mama mută piesele în câteva fracţiuni de secundă, în timp ce Hammie se încruntă şi se foieşte, frustrată, fiindcă nu îşi găseşte ritmul.

— De ce trebuie să pleci iar mâine? mormăie îmbufnată Hammie, pierzându-şi tura în faţa nebunului mamei.

— Da! strigă din pat, cu o voce melodioasă, surioara ei, care îşi pune intenţionat boneta strâmb, făcându-l pe tatăl lor să ofteze, resemnat. De ce trebuie să *pleci?*

— Încetează să mă mai imiţi, Brooke, serios îţi spun! se răsteşte Hammie la sora ei, care nu face decât să chicotească.

— Nu plec mult timp.

Mama lor se sprijină de spătar şi îşi încrucişează braţele. Uniforma ei de la Forţele Aeriene are şapte medalii în piept. Când Hammie hotărăşte, într-un târziu, unde să mute regina, mama ei încuviinţează.

— Sunt doar câteva săptămâni. Fetelor, puteţi veni la bază să mă conduceţi, dacă vreţi.

Brooke începe să protesteze când tatăl ei îi aşază la loc boneta. Hammie nu îşi priveşte mama.

— Abia ai venit! Ieri, spune ea.

Tatăl lor ridică o sprânceană, sever.

— Hammie, nu îţi mai face mama să se simtă prost. Ţi-am dat suficiente exerciţii la algebră care să te ţină ocupată în următoarea săptămână. Pot oricând să îţi mai dau. Asta a fost ultima picătură. Mă înţelegi?

Hammie deschide gura, apoi o închide, posomorâtă.

— Da, tată, mormăie copila.

Mama lor zâmbeşte spre Hammie.

— Până la urmă, e un lucru bun! o tachinează ea. Dacă nu sunt prin preajmă, poate vei reuşi, în sfârşit, să câştigi câteva partide de şah. Poate că data viitoare chiar îmi vei crea probleme.

Hammie îşi îndreaptă spatele şi un mic zâmbet maliţios i se strecoară pe buze. Dintr-odată, arată exact ca acum, coechipiera pe care o cunosc. Scânteia din privirile mamei pare să o alimenteze.

— Da, o să-ţi pară rău! La următoarea partidă, regele tău va fi al meu.

— Oh, ce vorbe mari!

Mama ei râde scurt, un sunet plin de căldură.

— Ascultă, de fiecare dată când joci cu cineva, prefă-te că sunt eu. Da? Asta ar trebui să te motiveze să dai tot ce ai mai bun.

Micuţa Hammie încuviinţează.

— Da, aşa voi face, la naiba!

— *Hammie,* o ceartă tatăl ei, de pe pat. Ai grijă cum vorbeşti! De câte ori să îţi spun?

Brooke izbucneşte în râs.

Hammie o fi fost prea mică să înţeleagă, dar ştiu ce face mama ei: îi aminteşte că jocul le ţine împreună şi că mama e alături de ea, chiar dacă nu fizic.

Scena se schimbă din nou. Este miezul nopţii, iar Hammie, încruntată, stă la măsuţa de şah, la lumina lanternei, jucând în tăcere, de una singură.

Amintirea dispare, înlocuită iar de trailerul filmului, care se repetă la nesfârşit.

Hammie rămâne încremenită.

Am nevoie de toată forţa să nu mă întind şi să o trag înapoi lângă noi. Îmi iau privirea de la ea, cu greu, simţind că mi se frânge inima.

— Să mergem, spun, printre dinţi, cu mâna agăţată de braţul lui Roshan.

El se clatină puţin, de parcă ar fi vrut şi el să o prindă de mână, dar se obligă să îşi continue drumul.

Hideo merge alături de noi, răsucindu-şi corpul ca să evite contactul cu oamenii din mulţime. Când îl privesc, are o expresie îngheţată.

E prea târziu să mă gândesc la asta.

Ajungem la intrarea în magazinul universal. Modelul de la intrare ne întâmpină cu un zâmbet lipsit de expresie. Ne întinde un cupon, dar, spre deosebire de toată lumea care intră în magazin, mă dau înapoi şi nu îndrăznesc să îl ating. La fel fac şi Hideo, şi Roshan.

Zâmbetul i se şterge de pe chip. Apoi, dintr-odată, ridică vocea. Este un semnal de avertizare.

Toată lumea de lângă noi începe să se grăbească, alarmant.

— Ne-a găsit! strigă Hideo, peste umăr. Repede!

Mă apucă iute de încheietură şi mă trage în faţă. Roshan ţâşneşte şi el.

O uşă sclipeşte la capătul coridorului şi ne îndreptăm în fugă spre ea. Oamenii din spatele nostru se grăbesc mai departe, încă lipsiţi de expresie sau de cuvinte.

Hideo ajunge la uşă şi o deschide. Intrăm în grabă. Ultimul lucru pe care-l văd când mă uit înapoi sunt feţele hotărâte, nenumărate, care se îndreaptă spre noi. Trântesc uşa, blocându-le accesul.

Tremur din tot trupul. Hammie nu mai este. Nici Asher. Şi, dacă nu ajungem la capăt curând, dacă nu recuperăm mintea lui Sasuke, s-ar putea ca niciunul să nu se mai întoarcă vreodată.

După înghesuiala ciudată, tăcută, din iluzia

Shibuya, strada aceasta e liniştită şi slab luminată de nişte felinare, dar şi de clipirile ocazionale care se strecoară afară din case.

Este strada pe care locuiesc părinţii lui Hideo, dar totul arată diferit pe timp de noapte şi în jurul nostru pluteşte o ceaţă discretă.

Respiraţia lui Hideo se ridică în vălătuci de abur.

— Asta e înainte ca tata să planteze tisa din faţa casei, spune el, încet. Uşa are o culoare diferită.

Îmi amintesc. Când i-am vizitat pe părinţii lui, uşa era de un roşu intens, însă în Amintirea pe care Hideo mi-a arătat-o cândva, cu un el mai tânăr, fugind spre casă, uşa era albastră. Asta e şi culoarea ei, acum.

Hideo ezită, de parcă i-ar fi teamă să avanseze. Este un coşmar în care e prizonier, la fel cum Zero îmi folosise cândva cea mai cumplită amintire împotriva mea.

Roshan se îndreaptă spre casă.

— Emi, spune el, încet, tu şi Hideo rămâneţi în urmă! Am scuturile. Aşa, va fi mai sigur pentru voi doi. Sunt convins că şi aici sunt roboţi de pază.

Hideo clatină din cap şi păşeşte în faţă.

— Ai grijă de Emi! răspunde el, apoi flutură din mână.

Apare un grafic.

— Fac parte atât de bine din peisajul ăsta, încât mă voi confunda întru totul. Zero nu mă va găsi.

Ne îndreptăm spre casă. Aud zgomotul vocilor înfundate venind din interior, zumzetul recognoscibil al glasului mamei lui Hideo şi pe cel mai profund, al tatălui său. Hideo se apropie de casă, deschide uşa şi ne conduce în interior.

Este un spaţiu cald, liniştitor, curat şi ordonat, aşa

cum mi-l amintesc, doar că fără sculpturile pe care tatăl lui Hideo urma să le facă, mai târziu, în amintirea lui Sasuke. De fapt, pe pereţi, mai sunt încă fotografii cu Sasuke, portrete cu el şi Hideo, alături de părinţii lor. Probabil că e o amintire de când era încă acasă.

— Hideo-*kun*!

Ne întoarcem cu toţii când auzim vocea mamei lui Hideo când femeia năvăleşte în încăpere. Arată foarte diferit faţă de cum am văzut-o în persoană – aici, este soarele, şi nu umbra sa. Are spatele drept şi o sclipire în ochi, un zâmbet vesel şi plin de energie. E dureros să o văd cum arăta înainte să dispară Sasuke.

Lângă mine, Hideo face o mişcare instinctivă spre ea, dar se obligă să se oprească. Îşi strânge degetele în pumni. Ştie că nimic nu e adevărat.

Podeaua de sub noi scârţâie. Roshan se sprijină de perete, înainte să schimbe o privire alertată cu Hideo, care ne face semn să ne dăm înapoi.

Mama lui Hideo se opreşte, încruntată, când îşi vede fiul ezitând.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea, iar eu citesc traducerea.

Se uită înapoi spre bucătărie şi face semn cuiva să se apropie.

— Hai să-ţi ajuţi fratele!

Clipesc. Mama lui Hideo dispare, de parcă nu s-ar fi aflat niciodată acolo. Hideo se uită lung, fiindcă persoana care apare din bucătărie nu este Sasuke, ci Zero. Armura lui neagră sclipeşte în lumina slabă, iar el se uită drept la noi. Pământul se zgâlţâie mai tare.

Privirea lui trece de la Roshan la Hideo, apoi la mine.

— Iată-vă! spune el, cu o voce adâncă şi glacială.

Nu ar trebui să ne poată vedea din spatele criptărilor, decât dacă ne atinge. Ar trebui să fim invizibili pentru el. Dar este aici, sau o carcasă de-a lui este, sau un intermediar. Orice ar fi, ştie unde ne aflăm.

— Casa! murmură înciudat Hideo, în acelaşi timp în care-mi dau seama şi eu.

De data asta, casa a fost ea însăşi o capcană şi toţi trei am fost expuşi din clipa în care am intrat.

Zero îşi îndreaptă atenţia spre fratele său. Apoi, se aruncă.

Roshan se mişcă înainte să pot reacţiona. Îşi ridică antebraţele, încrucişându-le, şi un scut de un albastru strălucitor se arcuieşte în faţa lui şi a lui Hideo. Zero se izbeşte de el, iar lovitura a fost atât de puternică, încât scutul se crapă în două. Zero îl apucă pe Roshan de gât şi îl loveşte de perete.

Roshan icneşte şi se zbate. Mă arunc spre ei ca să-l trag pe Zero la o parte, însă Hideo mă apucă de încheietură.

— Sasuke, strigă el răguşit, *opreşte-te!*

Zero se uită la el.

— Ştiu de ce eşti aici. Ştiu ce cauţi.

Îi dă drumul lui Roshan, care cade la pământ, ţinându-se de beregată.

Mă grăbesc spre el, însă mâna lui se ridică şi mă avertizează să stau departe. Deja are mişcările încetinite, iar ochii îi devin pustii, lipsiţi de emoţie. Mâna îi cade lent pe lângă corp. Lumea din jurul meu clipeşte scurt de o amintire.

Este a lui Roshan. Aşteaptă într-o rezervă de spital, unde se odihneşte Tremaine, conectat la o grămadă de fire. Roshan îşi ţine capul în mâini şi are coatele

sprijinite de pat. Are mătăniile încolăcite în jurul uneia dintre mâini şi îşi trece, fără să-şi dea seama, degetul mare peste fiecare dintre sferele turcoaz. Frumoasele sale bucle întunecate sunt încurcate, fiindcă şi-a trecut degetele nervos prin ele.

Privirea mi se opreşte la Tremaine. Rana lui arată aşa cum îmi amintesc, iar capul încă îi este înfăşurat în straturi groase de bandaje. Alături, în camera de aşteptare, ceilalţi Cavaleri şi Demoni hotărăsc că veghea de noapte a luat sfârşit şi se îndreaptă spre ieşire.

Această amintire este din seara de după cea în care am părăsit spitalul, când am fost să îl văd pe Hideo.

Liniştea din salon e tulburată doar de pulsurile sonore care vin constant dinspre monitor. Când mă uit mai bine la Roshan, văd că ţine o bucată de hârtie mototolită în pumn. Este o listă de date scrise în grabă, toate la câteva zile distanţă, una după cealaltă: programări de monitorizare, o operaţie suplimentară şi fizioterapie. Poate că sunt punctele importante din tratamentul lui Tremaine, datele la care Roshan a plănuit să se afle şi el la spital.

Mai întâi, cred că Tremaine e încă inconştient, însă gura i se strâmbă puţin, iar buzele crăpate i se deschid uşor. Roshan îşi ridică privirea şi o întâlneşte pe a lui Tremaine umbrită, de bandajul gros. Cei doi se uită unul la celălalt, apoi îşi zâmbesc cu tristeţe. Acum văd cât de umflaţi şi de roşii sunt ochii lui Roshan, şi cât de adânci sunt cearcănele întunecate de sub ei.

— Eşti încă aici, croncăne Tremaine.

— Plec în curând, răspunde Roshan, deşi îmi dau seama că nu vorbeşte serios. Scaunele astea sunt cele

mai incomode pe care am stat vreodată.

— Tu şi fundul tău sensibil!

În ciuda tuturor suferinţelor, Tremaine e capabil să îşi dea ochii peste cap.

— Te plângeai mereu de patul din dormitoarele Cavalerilor.

— Da, era ca naiba! Dacă a existat vreun motiv să pleci de la noi, acela a fost patul.

O pauză.

— Unde e Kento? întreabă Tremaine.

Roshan se lasă pe spate, iar mătăniile îi alunecă înapoi pe încheietură.

— Zboară la Seoul cu doi dintre coechipierii lui, răspunde el. Trebuie să ajungă la timp pentru o paradă în cinstea lor. Îţi trimite salutări.

Tremaine nu răspunde decât tuşind, ceea ce-l face să strângă din pleoape de durere. După câteva clipe de tăcere, Roshan se sprijină iar cu coatele pe pat.

— Emi ţi-a spus să stai naibii departe de fişierele institutului, bombăne el.

— Nu faptul că am pătruns în ele m-a dat de gol, răspunde Tremaine. M-am lovit de o plantă pe hol, vaza s-a răsturnat şi s-a spart. Se mai întâmplă.

— Da, în fond, de câte ori poţi căpăta o gaură în cap, înainte să nu supravieţuieşti?

Roshan se încruntă şi priveşte în jos. Nu mai vorbeşte, dar îi simt arsura furiei în maxilarul tensionat, în mâinile încleştate.

— La ce te gândeşti? întreabă Tremaine, pe un ton scăzut.

Roshan clatină din cap.

— Că îmi pare rău, răspunde el.

— De ce naiba îţi pare ţie rău?

— Pentru că te-am rugat să o ajuţi pe Emi. Eram îngrijorat că avea de gând să plece iar de una singură şi să ţină totul pentru sine. Nu ar fi trebuit să îţi dau ideea.

Tremaine pufneşte.

— Dacă nu îmi spuneai tu, o făceam oricum. Crezi că un vânător va sta departe de urmăriri toată viaţa? Haide, serios! Nu îţi face iluzii că a fost vorba despre tine.

Ochii lui Roshan sunt umezi din nou şi îşi trece repede o mână peste faţă.

— Vrei să ştii la ce mă gândesc? Mă gândesc la cum au plecat toţi ceilalţi, iar eu am rămas aici, lângă patul tău, ca un idiot. Doctorii mi-au spus că starea ta e stabilă şi că ar trebui să plec acasă. Pentru ce mai aştept aici? Nici nu ştiu.

Tremaine îl priveşte. Nu-mi dau seama ce îi trece prin minte, dar, când vorbeşte, nu-şi poate ridica ochii spre Asher.

— Ştii la ce mă gândesc eu, de fapt? mormăie el. Mă gândesc la cum, dacă tu ai fi cel care ar zace aici, în pat, în locul meu, întreaga ta familie ar fi prezentă. Fratele tău şi ducesa de nevastă-sa, şi copilul. Sora ta. Părinţii voştri. Toţi verişorii, nepoţii şi nepoatele, până la ultimul. Nu ar mai fi loc. Ar fi zburat aici, împreună, cu un avion particular, şi ar aştepta, şi şi-ar face griji până când ai fi din nou capabil să ieşi pe uşă.

Ezită, parcă temându-se să continue.

— Ştiu că eşti cu Kento acum. Ştiu că e mai bun decât mine din toate punctele de vedere. Dar mă gândesc că, deşi nimeni din familia mea nu e dispus să aştepte aici, pentru mine, deşi tu eşti singurul prezent, puţin îmi pasă, fiindcă tu reprezinţi întreaga lume

pentru mine.

Se strâmbă în tăcerea care se lasă, cu o expresie stânjenită.

— Vezi tu, ăsta e momentul de după discursul meu când mi-ar plăcea fie să sar pe tine, fie să părăsesc camera, cu un gest dramatic, doar că sunt puţin prins aici, de patul ăsta idiot, şi e jenant. Ştii ce? Uită ce-am spus! A fost doar…

Roshan se întinde, îi ia mâna într-a lui şi o strânge cu putere. Nu spune nimic, pentru o clipă, dar, cumva, tăcerea sa controlată pare exact lucrul potrivit.

— Ştii că nu te-am uitat, murmură el, într-un final.

— Nici eu, răspunde Tremaine.

Îşi întoarce puţin capul – atât cât poate – şi închide ochii, când Roshan se apleacă să îl sărute.

Amintirea se şterge, de parcă tot ce am văzut s-ar fi petrecut într-o secundă. Roshan rămâne aşezat lângă perete, cu ochii înainte, fără să vadă nimic din ce se petrece în jur.

Zero ştie deja ce facem aici şi unde încercăm să ajungem. Şi-a implantat falsul punct final aici şi şi-a folosit propriul joc împotriva noastră, pentru a ne găsi. Ştia că Hideo va veni aici, înapoi în vechea lor casă.

Mă uit din nou la el, cu ochii mijiţi de mânie. Se uită şi el la mine, prin coif lui opac, studiindu-mă în tăcere, înainte să se întoarcă iar spre Hideo. Spre surprinderea mea, însă, nu îl atinge.

Se întoarce brusc spre mine şi mă atacă.

Hideo sare spre mine. Mă ajunge înaintea lui Zero, strânge din dinţi şi se ghemuieşte în faţa mea, gata să-şi atace fratele. Zero se opreşte înainte ca Hideo să îl poată lovi. Din nou, pare să îl evite, de parcă atingerea ar putea avea acelaşi efect otrăvitor precum cel al

minţii lui Zero când ne controlează.

— Dacă o atingi, te omor! mârâie Hideo.

— Nu l-ai ucide pe Sasuke! răspunde Zero, glacial.

— Nu eşti Sasuke!

Pământul de sub noi se crapă. Îmi pierd echilibrul şi cad în genunchi. În faţa mea, o linie imensă separă podeaua. Încerc să mă ridic în picioare şi să mă arunc spre Zero, într-o ultimă încercare de a ajunge la el.

Dar e prea târziu. Podeaua cedează şi ne prăbuşim cu toţii în întuneric.

31

Nu am idee unde ne aflăm. Bezna a cuprins totul şi singurul lucru pe care-l aud este zgomotul făcut de respiraţia lui Hideo, care vine de undeva de lângă mine. Gâfâie, iar, când vorbeşte, pare mai slăbit.

— Hideo? şoptesc, apoi repet mai tare: Hideo?

Nu răspunde imediat. Pentru o clipă, cred că Zero a ajuns cumva la el şi că noua mea teorie este greşită. Hideo nu va mai vorbi. S-ar putea ca, înconjurat de întuneric, să privească deja în gol.

Sau poate că moare în viaţa reală. Sângerează până la moarte. Suntem amândoi prinşi în camera de panică, iar paznicii lui Zero se îngrămădesc la uşă. În orice clipă, ar putea intra ca să ne înhaţe, iar eu aş simţi mâinile lor aspre, prinzându-mă de braţe şi târându-mă. Aş simţi ţeava rece a unui pistol adevărat lipindu-mi-se de cap.

Apoi, Hideo şopteşte ceva.

— Emika!

Tot ce pot să fac e să-i răspund în şoaptă.

— Sunt aici!

Răsuflă uşurat.

— Îmi pare rău! murmură. Ar fi trebuit să ştiu că a pus o capcană pentru noi în singurul loc în care ştia că ne-aş duce.

Treptat, bezna copleşitoare din jurul nostru se destramă. Mai întâi, văd doar ce e sub tălpile noastre. Pare ciment crăpat. Apoi, siluetele transparente din jur se transformă din nişte umbre, în copaci desfrunziţi, iar zidurile întunecate devin clădiri impozante. Privirea mea urcă şi urcă, pe măsură ce lumea se dezvăluie.

Arată ca un oraş pe jumătate terminat.

Zgârie-nori cu interioare pustii, neluminate. Pavaje crăpate. Străzile par o versiune fantomă a oraşului Tokio, fără mulţimile de oameni pe care le-am văzut în iluzia de mai devreme, cu Shibuya. Reclame fluorescente atârnă, neaprinse, de malluri şi magazine. Clădirile au ferestre, dar, prin sticla lor, văd doar camere goale, cu pereţi care se cojesc. Tablourile de pe pereţi sunt neterminate. Când le privesc mai de aproape, văd că reprezintă scene din vechea viaţă a lui Zero. Există o ramă care încadrează o imagine cu o parte din vechea lor casă, doar că arată ca o schiţă neterminată, cu câteva pete de culoare. Există şi un portret de familie, dar nu are chipuri.

Acesta este centrul minţii lui Zero, o versiune golită de con ţinut a amintirilor lui Sasuke, un milion de fragmente cu inimile smulse.

Zero apare în faţa noastră, cu silueta sa întunecată abia vizibilă pe fundal, cu chipul ascuns şi de nepătruns. Este însoţit de zeci – sute – de roboţi de pază, care se iţesc de peste tot, de pe marginile clădirilor şi ale acoperişurilor, la colţurile străzilor, privindu-ne în tăcere.

— Vă pierdeţi vremea! spune Zero, oftând, iar vocea sa răsună.

— Dacă eşti atât de sigur de asta, de ce eşti aici, încercând să ne opreşti? răspund.

Îşi lasă capul încet pe spate, într-un gest batjocoritor, apoi mă ignoră şi se întoarce spre Hideo.

— Ţi se pare ciudat, întreabă el, să îţi vezi creaţia în mâinile altcuiva? Chiar ai crezut că va fi mereu sub controlul tău?

Aproape că pot să văd cum cuvintele lui îl lovesc pe Hideo drept în piept. Acesta tresare, cu ochii la personajul în armură, care vorbeşte cu vocea fratelui său.

— Sasuke, te rog! imploră el.

Zero face un pas spre noi. Lumea se clatină sub greutatea paşilor lui.

— Cauţi pe cineva care nu mai există.

Hideo se uită lung la el, disperat.

— Poate că nu mai eşti cine ai fost cândva, dar eşti creat din fratele meu. Îmi ştii numele şi ştii cine ţi-a făcut asta. Trebuie să cred că o parte din tine îşi aminteşte.

Vocea lui Hideo pare că se stinge.

— Parcul în care ne jucam… Jocurile pe care le inventai… Îţi mai aminteşti fularul acela albastru pe care ţi l-am dat, cel pe care ţi-l puneam în jurul gâtului?

Zero adoptă o postură rigidă, dar, când vorbeşte iar, vocea lui e neschimbată.

— E cumva o provocare?

Când spune asta, lumea se cutremură şi peste tot apar sute de nestemate safirii şi stacojii, care plutesc în aer asemenea unor energizante din Warcross, iar

peisajul se oglindeşte în suprafeţele lor netede. Roboţii lui Zero ne împresoară, gata de atac.

Mă înfior. Sasuke se află şi în spatele acestei provocări; Zero nu are niciun motiv să joace asta cu noi, însă influenţa sa pare să slăbească pe măsură ce roboţii devin tot mai mulţi.

Un zgomot asurzitor ne copleşeşte. Mă uit la Hideo, care s-a ghemuit, cu pumnii încleştaţi. Sub picioarele noastre, podeaua s-a transformat în ceva viu, un bloc mişcător de beton, care se închide şi se deschide asemenea unor fălci uriaşe şi, de fiecare dată când o face, dă la iveală raze de lumină roşie de undeva din interior.

Nu e real. Îmi reamintesc asta, ca de fiecare dată când pătrund într-o lume Warcross, dar, acum, nu e tocmai adevărat. Nu suntem într-un loc virtual oarecare. Suntem în interiorul celei mai puternice minţi din întreaga lume.

Urmează o clipă de tăcere insuportabilă.

Apoi, toţi roboţii ţâşnesc spre noi, cu o viteză incredibilă.

Simt cum instinctele mele de supravieţuire ies la suprafaţă. Iau ultimul baton de dinamită şi îl arunc. Explodează, aruncându-i pe atacatori mult în spate. În aer, roboţii descriu un arc imens. Aceştia însă nu sunt singuri. În spatele lor se află alte câteva sute. *Mii.* Aleargă spre noi.

Nu avem nicio şansă, dar tot arunc un laţ făcut rapid în lansatorul de cabluri şi i-l trimit lui Hideo, care îl prinde fără ca măcar să mă privească. Îl aruncă în aer, unde capătul cu buclă al frânghiei înconjoară un felinar, apoi se aburcă, exact când roboţii se strâng în jurul lui.

Fug în direcţia opusă. Când primul robot se apropie şi dă să sară spre mine, mă răsucesc şi o iau la goană spre cea mai apropiată clădire. Ajung la ea, îmi înfig vârful cizmei în pervaz şi mă caţăr până ajung la primul etaj. Apoi, reuşesc să urc pe acoperiş.

Zero mă aşteaptă. Loveşte cu pumnul unul dintre stâlpii de susţinere. Acesta explodează în sute de bucăţele. Mă dezechilibrez şi sunt aruncată din nou la pământ, iar Zero mă prinde cu putere de gât.

Hideo ajunge la mine înainte să îmi dau seama. Se avântă în faţă chiar când aterizează Zero, lovind cu pumnul, însă fratele lui se fereşte cu uşurinţă.

Aruncă o nestemată stacojie spre Hideo, iar lumina se aprinde brusc din mâna lui. Hideo zboară, izbindu-se cu spatele de un zid.

Sare în picioare, lovind umerii fratelui său. Asta îl forţează pe Zero să îi dea drumul gulerului. Hideo aterizează uşor în picioare şi îl atacă iar. În ochi are o furie care îmi aminteşte de antrenamentele de box, de clipa în care s-a uitat pentru prima dată în ochii lui Taylor.

Mă arunc spre primul energizant pe care-l remarc. Este o sferă galben fluorescent.

— Hideo! strig.

Mă priveşte pentru un moment. Activez energizantul.

O lumină orbitoare înghite întregul spaţiu. Chiar şi printre pleoapele închise şi acoperite cu palmele, tot vreau să strâng ochii în faţa strălucirii sale. În jurul nostru, totul devine alb.

Zero se opreşte o clipă.

Nu poate fi orbit de un asemenea obiect, cel puţin nu cred, însă probabil că reacţionează la ştergerea de

date, de parcă tot ce are în câmpul vizual s-ar goli brusc de conţinut.

Apoi, lumina dispare, la fel de repede cum a apărut. Hideo nu ratează momentul şi se aruncă spre Zero. Acesta din urmă întinde un braţ, apucându-şi fratele, însă Hideo profită de mişcare şi se foloseşte de greutatea lui Zero împotriva lui: îngenunchează şi îl aruncă peste cap.

Zero aterizează înapoi în picioare, într-o fracţiune de secundă, rostogolindu-se pe spate şi sărind în sus, cu o mişcare fluidă. Se grăbeşte spre Hideo, îl apucă de gât şi îl izbeşte de zid.

— Eşti un fraier fiindcă încerci, îi spune Zero, cu vocea sa profundă, care răsună în jurul nostru şi în mintea mea.

Pare amuzat, însă, dincolo de asta, furia lui se adună – nu, altceva se adună, ceva care sună a disperare.

— De ce nu te întorci acasă? Ai toţi banii din lume acum, nu-i aşa? Lasă toate astea deoparte şi ai grijă de părinţii tăi!

Hideo îşi pipăie medalionul metalic din jurul gâtului şi nu spune nimic. Se uită doar lung la coiful negru, opac.

Îmi îndrept un pumnal spre el şi arunc cât de tare pot.

Pumnalul i se izbeşte în coif, dar Zero dispare, reapărând la câţiva metri de noi. Pare că lovitura nu l-a afectat defel.

— Va fi mai uşor pentru tine aşa, să ştii, spune el. Nu vrei să îţi faci părinţii să sufere, nu? Pe sărmana ta mamă, înceată şi uitucă? Pe bietul tău tată, bolnăvicios şi fragil? Nu vrei să le faci rău, nu?

Îmi dau seama că nu sunt cuvintele lui Zero. Sunt ale lui Taylor; le recunosc după tonul răutăcios. Sunt lucrurile pe care i le-a spus, probabil, lui Sasuke, amenințându-l că le va face ceva părinților lui ca să îl convingă să nu fugă.

Hideo îl privește pe Zero, cu maxilarul încleștat.

— Nu vei face rău nimănui! mârâie el. Fiindcă nu ești real.

Cumva, Hideo nu își pierde mințile, la fel ca toți ceilalți, ci e încă prezent, reacționează și rămâne conștient. Îl izbește pe Zero de podea și îl lovește peste față.

Zero dispare și reapare. O iau la goană spre el, doar ca să-mi dau seama că poate repeta mișcarea la nesfârșit. Cum să îl ajung și să îi străpung armura, pentru a putea instala datele lui Sasuke? E imposibil! Privesc cu disperare spre Hideo, când câțiva dintre roboți se ivesc lângă el. Un strigăt mi se înalță din gât.

Spre surprinderea mea, roboții îl înconjoară, dar nu îl ating. De parcă i l-ar lăsa lui Zero, să se descurce singur cu el.

Dar, în confuzia mea, permit unui robot să se apropie prea tare de mine. Nu reacționez suficient de repede. Mâna lui mă apucă de încheietură.

Tresar. Are o atingere atât de rece, de parcă ar fi făcut din gheață! Din spate, aud vocea lui Hideo.

— Emika!

Mă răsucesc, cu dinții încleștați, și îi lovesc coiful negru. Cizma mea lovește un material care pare sticlă. Robotul se transformă imediat în praf.

Mă țin de încheietură. Senzația atingerii lui rămâne, arzându-mă, iar vederea mi se încețoșează. Clatin din cap. Lumea din jurul meu se schimbă iar, în

timp ce fug.

Clipesc. Unde mă aflu? Oraşul arătase ca un Tokio pustiu, însă, dintr-odată, văd nişte străzi care se intersectează într-un fel pe care îl cunosc: New York. Trec prin Times Square, doar că nu arată nici pe departe ca Times Square: nicio lumină nu e aprinsă, iar pe străzi, nici ţipenie de om. Chiar alături văd o bucată din Central Park.

Asta nu are sens, mă gândesc, fugind spre Zero. Cu siguranţă, Sasuke nu a fost niciodată la New York. Chiar nu are sens; Central Park nu se află lângă Times Square.

Asta este casa *mea.* Sunt amintirile *mele.*

Îmi dau seama, tresărind, că roboţii de pază ai lui Zero mi-au pătruns în minte, la fel cum au procedat cu toţi coechipierii mei; atingerea de gheaţă de pe încheietură l-a ajutat pe atacator să mi se strecoare în minte.

Îl caut disperată pe Hideo şi sunt gata să îl strig, însă întreaga lume din jurul meu s-a transformat acum în New York City. În Central Park, văd pe cineva mergând. *Hideo. Zero*. Încep să fug.

Când ajung mai aproape, mă opresc brusc. Persoana care străbate Central Park nu este nici Hideo, nici Zero. Este tata.

— Tati! şoptesc.

E aici, iar eu sunt acasă.

Alerg spre el. E tata, totul o dovedeşte – costumul lui perfect croit şi părul aranjat cu grijă –, după un concert de după-amiază la Carnegie Hall. Merge alături de o fetiţă îmbrăcată în rochie de tul, căreia îi fredonează o bucată muzicală. Chiar şi de unde mă aflu aud note din ce cântă, fals, e drept, dar plin de

viaţă, iar copila îl acompaniază. Aproape că simt mirosul alunelor prăjite, dulci, pe care i le întinde, într-o pungă, şi briza care răscoleşte frunzele din jurul lor.

Unde am fost puţin mai devreme? Într-o iluzie neterminată a unui oraş. Dar aici? Aici e acasă, e un loc real.

Mă sâcâie un soi de avertisment, care-mi spune că nu e totul în regulă. Izgonesc însă acest gând, apropiindu-mă de tata şi de mine însămi. Este toamnă, aşa că frunzele cad, iar tata e încă în viaţă. Fireşte, merge cu mine de mână prin parc. Sunetul râsului său voios este atât de familiar, încât simt o explozie de bucurie. Grăbesc pasul.

Ciudat însă, nu avansez, indiferent cât de repede aş merge, încerc să alerg, însă îmi simt picioarele înotând într-o mare de melasă. Avertismentul din mintea mea nu îmi dă pace. *Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă,* îmi dau seama, treptat: plimbarea prin parc, râsul tatei, mirosul de alune prăjite.

Nu e acum.

Prea târziu, încep să îmi amintesc ce li s-a întâmplat celorlalţi prieteni ai mei, amintirile care i-au înconjurat în clipa în care au fost atinşi de roboţii de pază ai lui Zero. Nu este real, iar eu am căzut în aceeaşi capcană. Respir icnind. Simt că încetinesc, că nu mă mai pot concentra. Undeva, la distanţă, aud vocea lui Hideo, chemându-mă.

Cât efort am depus ca să ajung aici! Doar ca să dau greş la final, când eram atât de aproape… Să las acest puzzle neterminat, iar uşa încuiată… Mintea mea trece în revistă toate opţiunile, însă o ceaţă începe să-mi umple capul şi mă văd încetinind. Odată cu asta, am o senzaţie stranie de… lipsă de emoţii.

Oare asta a simţit şi Sasuke în ultima zi a experimentului, când şi-a dat ultima suflare şi şi-a cedat mintea? A simţit oare că tot ce era uman în el s-a transformat în date?

Cineva se apropie de mine. Este Zero, ascuns în spatele armurii. Se opreşte la niciun metru de mine. Mă studiază pentru un moment.

Ai făcut lucrurile mult mai dificile pentru tine, spune el.

Mult. Mai. Dificile. Mintea mea se chinuie să proceseze fiecare cuvânt. Acum, sunt parte din algoritm, sunt una cu mintea lui Zero şi cu NeuroLink.

Am devenit una cu mintea lui Zero.

Stai! O scânteie luminează ceaţa care se strecoară în interiorul meu. Mă gândesc la ceea ce le face tuturor celor din această lume şi la ce le-a făcut lui Asher, Hammie şi Roshan, adică una cu algoritmul, cu NeuroLink, şi că mintea lui a devenit una cu toate acele date. Când închide mintea altcuiva, e fiindcă mintea *lui* s-a strecurat şi a preluat controlul.

Dar informaţiile din NeuroLink funcţionează în ambele sensuri, mi-a povestit cândva Hideo.

În timpul luptei, Zero a evitat dinadins să îl atingă pe Hideo. Aproape de parcă i-ar fi fost teamă s-o facă. Poate nu vrea să vadă ce se află înăuntru: ecouri ale lui, copil, ale relaţiei lor şi ale amintirilor fericite, sau ale părinţilor şi a ceea ce li s-a întâmplat. Se teme să absoarbă toate astea, la fel cum s-ar teme cineva să dea clic pe un document ataşat, ca să nu descarce un virus.

Puzzle-ul are sens. Zero nu ştie că am vechile versiuni ale lui Sasuke în contul meu. Dacă mintea lui o invadează pe a mea, atunci va absorbi şi acele fişiere

în datele sale.

Nu am mult timp la dispoziţie, fiindcă mă pierd repede, de parcă aş adormi. Am senzaţia vagă că, în viaţa reală, am căzut pe podeaua camerei de panică, aşa cum fac acum, în faţa lui Zero, în lumea virtuală. Sub mine, podeaua este rece şi metalică. Apelez fişierele pe care le-am depozitat despre Sasuke, cu ultima brumă de forţă pe care o pot aduna.

Fişierele apar în faţa mea, însă nu sub forma unui cub de date, ci a unui fular albastru.

Zero încremeneşte. Poate vedea tot ce îmi trece prin minte, ceea ce înseamnă că vede şi fularul. Reuşesc să zâmbesc puţin. Şi-a dat seama prea târziu ce am descărcat în el.

Iau fularul în mâini. Braţul meu se ridică lent, de parcă aş dansa printr-o apă adâncă, şi, ca prin vis, mă întind spre Zero. Îi înfăşor fularul în jurul gâtului. Şi, când ultima frântură din mine dispare, simt datele originale ale lui Sasuke conectându-se cu mintea lui Zero şi devenind o parte din ea.

Chipul lui ascuns de coif este ultimul lucru pe care-l văd. Chiar dacă nu are expresie, îi simt furia prin NeuroLink.

Hoaţo!

Nu, răspund, cu un ultim gând. *Sunt vânător de recompense.*

32

Zero încremeneşte. Pare să fi rămas o carcasă metalică. Un icnet ciudat vine dinspre el şi îmi dau seama pentru prima dată că nu l-am mai auzit niciodată respirând. În sunetul acela, nu simt vocea

profundă, amuzată, lipsită de suflet, pe care o percepeam, de obicei, de la Zero.

Aud un copil.

— Ni-chan?

Frate? apare traducerea în câmpul meu vizual. Apoi, Hideo e lângă mine, îngenunchind, şi mă zbat să îmi întorc capul ca să îl pot privi. Hideo are ochii aţintiţi asupra lui Zero.

A auzit şi el icnetul. O urmă de recunoaştere i se citeşte în ochi.

— Sasuke? spune el.

— Nu arăţi ca Hideo.

Vocea vine de la un băieţel cu ochii negri privind cercetător la Hideo, ghemuit lângă robotul acum lipsit de viaţă. Când a apărut? Zero nu se mai vede nicăieri. Un fular albastru este înfăşurat strâns în jurul gâtului lui, iar când face câţiva paşi în faţă, văd că ţine în mână un ou de plastic colorat.

E micul Sasuke, cel *adevărat*, prima lui apariţie. Hideo este străbătut de un fior, văzându-l. Nu îşi poate lua ochii de la Sasuke, când fratele său se mişcă ezitant, cu expresia bănuitoare aţintită spre bărbatul care se apleacă spre el.

— Sasuke! spune Hideo, iar vocea îi tremură. Bună! Eu sunt!

Totuşi, Sasuke îşi înclină capul spre el, cu îndoială. Nu pare să îşi dea seama că este un fragment de date, stafia unei amintiri, şi nici Hideo. În clipa asta, e aici.

— Nu arăţi ca el, repetă Sasuke, deşi continuă să se apropie. Fratele meu e doar puţin mai înalt decât mine şi poartă o jachetă albă.

Îmi amintesc ce purta Hideo în ziua în care a dispărut Sasuke. Avea, într-adevăr, o jachetă albă.

Acum, Hideo îşi trece o mână peste ochi şi lasă să-i scape un râs artificial. I s-au umezit obrajii.

— Îţi aminteşti ce purtam?

— Da. Îmi amintesc totul.

— Da.

Urmează un alt hohot de râs de la Hideo, de data asta plin de suferinţă.

— Fireşte că îţi aminteşti.

— Dacă eşti fratele meu, de ce eşti atât de înalt?

Hideo îi zâmbeşte băieţelului, care se opreşte chiar în faţa lui.

— Pentru că te-am căutat multă vreme şi, undeva pe parcurs, am crescut.

Sasuke clipeşte, de parcă asta i-ar fi declanşat o amintire. Apoi, se schimbă iar, şi, dintr-odată, nu mai e băieţelul care dispăruse în parc, ci un adolescent slăbănog, de 10–12 ani, aşa cum l-am văzut în unele dintre înregistrări. Încă mai poartă fularul, dar grăsimea de bebeluş din obraji i-a dispărut. Caută privirea lui Hideo, încercând să îşi dea seama ce se petrece.

— Credeam că m-ai uitat, spune el.

Vocea îi este în schimbare, ascuţită şi totuşi joasă, cedând, tremurând.

— Te-am aşteptat, însă nu ai venit!

— Îmi pare foarte rău, Sasuke*-kun*!

— Am încercat să ajung la tine, dar m-au încuiat, iar acum nu ştiu unde mă aflu, spune Sasuke şi se încruntă. Nu îmi amintesc, Hideo! E prea dificil.

Simt că inima mi se rupe privindu-l. Este o minte funcţională, îngheţată pentru totdeauna sub formă de date, însă nu îşi poate aminti lucruri ca o persoană reală şi nu poate gândi la fel ca una. Este o fantomă,

prizonieră pentru totdeauna în bucle, condamnată să existe într-o semistare permanentă.

— Te-am căutat peste tot! spune Hideo, care plânge sincer şi nu se oboseşte să îşi şteargă lacrimile. Aş vrea… ce bine ar fi fost să fi ştiut asta!

Sasuke îşi înclină capul spre Hideo într-un fel pe care îl cunosc foarte bine. E un gest care s-a păstrat, chiar şi când restul fiinţei sale a dispărut. Se întinde şi îşi atinge fratele pe frunte.

— Ai aceiaşi ochi! observă el. Eşti încă îngrijorat…

Hideo îşi pleacă fruntea, iar printre lacrimi îi scapă un râset.

Apoi, se întinde şi el, strângându-şi frăţiorul la piept cu putere.

— Îmi pare atât de rău că te-am pierdut! şopteşte el. Îmi pare atât de rău pentru ce ţi-au făcut!

Cuvintele i se frâng din nou şi din nou, şi plânge.

— Îmi pare atât de rău că nu te-am putut salva!

Sasuke îşi prinde fratele de după gât. Nu spune nimic. Poate că nu are cum. A atins limitele a ce poate face.

Timpul pare să se fi oprit. Într-un târziu, când Sasuke se retrage, se transformă iar, de data asta în adolescent. Este mai înalt şi mai subţire. Are cearcăne adânci. Nu mai poartă fularul.

Dar îşi recunoaşte fratele.

— *Ni-san*, spune el, ridicându-se şi privind la omul înclinat din faţa lui.

Hideo se ridică, fără să îşi ia ochii de la fratele mai mic.

— Ai creat NeuroLink din cauza mea.

— Tot ce am făcut, am făcut pentru tine, răspunde Hideo.

Dacă nu ar fi fost dispariţia lui Sasuke, NeuroLink nu ar fi existat – poate. Şi dacă nu ar fi existat NeuroLink, Sasuke nu s-ar afla aici, ca o fantomă. E un cerc straniu.

Tânărul Sasuke dispare iar şi, în sfârşit, în locul lui, se află singura versiune a sa pe care am cunoscut-o vreodată: Zero, îmbrăcat în armură neagră din cap până în picioare, tăcut şi rece. Se află lângă robotul stricat, lipsit de suflet, cu care se luptase Hideo.

Tremur când îl văd. Poate că am reuşit să îl reunim cu Sasuke, însă deciziile sale nu mai depind de mine, ci numai de el. Nu am idee ce va face, acum. Va alege Sasuke să continue ce a urmărit Zero, fără oprire? Nemurirea şi controlul absolut? Poate că da, şi atunci totul va fi fost în zadar.

— Ce vei face? îl întreabă Hideo, încet.

Zero nu răspunde imediat. Ezită, acum, iar, în ezitarea lui, văd diverse variante ale vieţii sale din trecut reunite înăuntrul său şi umplând o parte din fântâna care fusese atâta timp secată. Nu pare să mai ştie ce vrea.

— Dacă nu am o formă fizică, întreabă el, într-un final, mai sunt real?

Văd cum se petrece un lucru ciudat. Tata apare în faţa mea, cu hainele negre şi pantofii lustruiţi, cu braţul plin de tatuaje colorate. Părul său străluceşte în lumină.

Nu este el, bineînţeles. Este NeuroLink, care generează cumva această halucinaţie, folosindu-se de frânturile de amintiri pe care le mai am ca să compună un personaj asemănător cu tata.

Acum mă priveşte, oprindu-se în faţa mea şi aruncându-mi zâmbetul bine cunoscut. E de parcă ar fi

cu adevărat acolo, de parcă nu ar fi murit nicicând.

— Bună, Emi! îmi spune.

Bună, tati! Ochii mi se umplu de lacrimi, lacrimi adevărate, pe care le simt alunecându-mi pe faţă.

Zâmbetul lui se îmblânzeşte.

— Sunt mândru de tine!

Nu sunt cuvintele lui reale. Sunt cuvinte simulate de sistem, care pune laolaltă ce ştie despre tata, ca să-i creeze fantoma. Puţin îmi pasă. Mă concentrez numai la personajul din faţa mea, de parcă nu a plecat niciodată, cu mâinile vârâte nonşalant în buzunare. Poate, dacă ies de aici, va veni cu mine, şi totul va fi la fel ca înainte.

— Promit că îmi va fi dor de tine pentru totdeauna, şoptesc.

— Promit că îmi va fi dor de tine pentru totdeauna, repetă el.

Poate de atât e în stare sistemul.

Rămâne la distanţă de mine, iar eu, la distanţă de el. Şi înainte să pot spune orice, înainte să îl pot întreba dacă rămâne, dispare. Într-o clipită.

Să mă fi întrebat cineva dacă realitatea virtuală ar putea să treacă vreodată în realitatea adevărată, aş fi clătinat din cap şi nu aş fi fost de acord. Este evident pentru mine ce este real şi ce nu, ce ar trebui şi ce nu ar trebui să fie.

Dar există un punct în care liniile încep să se înceţoşeze, iar acum mă aflu acolo, zbătându-mă să văd prin pâclă. Poate că aici şi-a pierdut calea şi Taylor, când a plecat în căutarea a ceva nobil şi a sfârşit în beznă.

Real. Tata a fost real. La fel a fost şi Sasuke, aşa e şi acum, deşi nu are o formă fizică. E real pentru felul

în care-l priveşte Hideo, pentru că a fost iubit şi jelit, dar şi pentru că a iubit şi i-a jelit pe alţii.

— Cândva, m-ai întrebat ce mi-aş dori, dacă aş putea căpăta orice, îi spune, în sfârşit, fratelui său. Îţi aminteşti?

Hideo încuviinţează.

— Mi-aş dori să te am înapoi.

Se opreşte o clipă, ca să privească spre mine, înainte să se uite la Hideo.

— Nu, nu ţi-ai dori asta! Lumea s-a schimbat deja din cauza trecutului. Asigură-te că s-a schimbat în bine.

— Te voi revedea vreodată? îl întreabă Hideo.

În vocea lui se află sinele pierdut, băiatul care a crescut cu o şuviţă albită de durere în păr.

Şi atunci îmi dau seama că, în final, cu toţii ne-am dorit acelaşi lucru.

Încă nişte timp.

Sasuke se mai transformă o dată. Coiful lui opac, negru, dispare, bucată cu bucată, şi descoperă un chip, acelaşi chip pe care l-am văzut când m-am alăturat prima dată Mantiilor Negre. Parcă l-aş privi pe Hideo în oglindă; o imagine a felului în care ar fi putut arăta Sasuke. Îşi priveşte fratele pentru o clipă.

Îmi ţin respiraţia, întrebându-mă ce va face.

Ridică o mână. În jurul nostru, lumea se fărâmiţează, clădirile, cerul şi parcul devin cifre şi date. Codul se şterge.

Expir. Trupul meu pare să-mi aparţină din nou, iar amorţeala de gheaţă care mi-a invadat mintea până adineauri nu mai există.

Sasuke a ales să dezmembreze ce a construit Zero.

Apoi, într-un final, dispare. Hideo face o mişcare

înainte, de parcă şi-ar putea ţine fratele aici, însă Sasuke nu reapare. Lumea virtuală din jurul nostru, cerul întunecat şi oraşul în ruine, neterminat, dispar şi ele, şi, o clipă mai târziu, suntem iar înăuntrul camerei de panică, singuri.

Fiecare centimetru de corp mă doare şi e în alertă. Mă întreb dacă tot restul lumii se trezeşte, lent, dacă Hammie, Asher şi Roshan se ţin de capete şi gem. Poate că ei nici măcar nu îşi vor aminti tot ce s-a întâmplat. Deja, totul mi se pare mai puţin realitate şi mai mult coşmar.

Inspir adânc. Membrele îmi aparţin iar şi mă străbate un fior, de parcă aş fi dormit prea mult pe braţe şi pe picioare. Lumea virtuală a dispărut complet, iar în lumea reală mă simt dezorientată. Lângă mine, Hideo se sprijină încă de perete, cu chipul palid şi umed de lacrimi.

Mă târăsc până la el şi îi ating faţa.

— Bună! îi şoptesc.

Se întoarce încet spre mine. Cu toată energia consumată şi cu tot ce am dorit să facem încheiat, pare să se lase în jos sub o greutate copleşitoare. Privirea sa trece de la o stare de conştienţă la alta.

— Eşti aici! expiră el, apoi închide ochii, uşurat, dar extenuat.

— *Hideo!* spun şi îi iau faţa în mâini, dar îl pierd, iar respiraţia îi încetineşte.

Bătăi puternice de cealaltă parte a uşii mă fac să mă întorc în direcţia ei. Printre lacrimi, văd uşa de la camera de panică spărgându-se, în sfârşit, şi lăsând să intre un şuvoi de lumină artificială. Mâna îmi zboară imediat să îmi protejeze ochii. Clădirea a fost reconectată la reţeaua electrică.

În interior pătrund personaje îmbrăcate în negru. La început, cred că sunt gărzile lui Zero, poate încă sub un soi de control, apoi le văd insignele de pe mâneci. Nu sunt gărzile lui Zero, ci poliţia, eliberată de sub algoritm. Trebuie că sunt câteva duzini de ofiţeri. Strigătele lor sunt asurzitoare. Nici măcar nu pot să număr câte pistoale au ridicat, toate îndreptate spre noi, până când suntem acoperiţi de nenumărate puncte roşii.

— E rănit! mă trezesc strigând, cu vocea răguşită şi cu lacrimile curgându-mi pe faţă. Aveţi grijă, *e rănit!*

Poliţia înconjoară trupul inconştient al lui Hideo şi, ca prin ceaţă, văd paramedicii apropiindu-se, ca să-i verifice pulsul. Oamenii legii mă obligă să îngenunchez şi îmi încătuşează mâinile la spate. Nu protestez. Tot ce pot să fac este să mă uit la trupul lui Hideo, care este întins şi ridicat, iar apoi dispare în lumina orbitoare din afara camerei de panică. Picioarele îmi sunt amorţite când mă ridic şi sunt împinsă afară, pe hol. Printre nenumăratele uniforme, zăresc o fată cu părul argintiu şi ochii cenuşii aţintiţi la mine. Apoi, Jax dispare şi nu sunt sigură dacă mi-am imaginat-o sau nu. Privesc cercetător în jur.

Poliţiştii sunt peste tot. Au ochii strălucitori şi vii, iar mişcările şi gândurile le aparţin. Gândurile *mele* îmi aparţin. Şi, chiar dacă toată lumea îmi vorbeşte, strigându-şi întrebările în faţa mea, tot ce aud este ce îmi răsună în minte.

Am reuşit! Mă agăţ de asta cât timp sunt condusă pe coridor şi apoi afară din clădire. Gândul e suficient, deocamdată, fiindcă îmi aparţine.

ORAŞUL CHIYODA
Tokio, Japonia

33

Amprente.

Interogatorii.

Mai multe camere şi reporteri decât am văzut vreodată.

Îmi petrec următoarele câteva zile într-un soi de vârtej, de parcă aş trăi într-o altă realitate. Ştirile – că Hideo a folosit NeuroLink ca să controleze minţile şi voinţele, să schimbe opiniile şi să împiedice oamenii să facă ce vor – au cuprins lumea ca o furtună. Canalele de ştiri transmit filmări cu un Hideo în cătuşe, înconjurat de poliţişti şi şchiopătând încă după rana primită. Tabloidele tipăresc coperte cu chipul său stoic când intră în şi iese din tribunale. Mii de site-uri afişează capturi de ecran ale minţilor pe care le-a generat şi le-a controlat algoritmul, ale datelor pe care Henka Games le-a adunat şi ale felului în care a studiat minţile infractorilor şi celor nevinovaţi.

Kenn este şi el arestat. La fel şi Mari Nakamura. NeuroLink se închide, iar autorităţile investighează fiecare colţişor din Henka Games. Presa a încercat să dea de mine în fiecare zi, căutând informaţii pentru a pune cap la cap puzzle-ul acesta în creştere. Dar eu nu discut cu nimeni. Doar fac declaraţii la poliţie.

Mi se pare ciudat să mă aflu într-o lume în care NeuroLink nu mai e accesibil. Asta înseamnă o lipsă totală de suprapuneri, de pictograme colorate sau chipuri virtuale, de simboluri care plutesc deasupra clădirilor şi de linii aurii desenate pe pământ pentru

ghidare. Totul este mai murdar, mai cenuşiu şi mai... tangibil.

Şi totuşi...

În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-am văzut şi le-am aflat despre ce era în neregulă cu NeuroLink, sunt tristă fără el. Hideo crease ceva care ne-a schimbat tuturor vieţile, de multe ori în bine. A fost o creaţie care, probabil, m-a salvat. Cu toate astea, sunt aici.

Poate că ar trebui să mă simt eroină. Dar nu sunt. E mult mai uşor să distrugi decât să creezi.

●●●●●

Vara şi-a intrat în drepturi în ziua în care ajung în faţa Curţii Supreme din Japonia.

Clădirea este impunătoare, din blocuri dreptunghiulare de beton, şi, pentru ultimele câteva săptămâni, curtea din faţă a fost plină de oameni, cu toţii nerăbdători să vadă persoanele cunoscute. În aer e umiditate. Când ies din maşină, camerele spectatorilor parcă înnebunesc. Îmi păstrez calmul, cu ochelarii de soare pe ochi.

Există un singur motiv pentru care mă aflu azi aici. Să o aud pe Jax depunând mărturie.

Interiorul clădirii este grandios şi animat de zumzetul tensionat al vocilor scăzute. Stau tăcută în faţa sălii principale. Este ciudat să mă aflu într-un loc atât de ordonat, după tot ce s-a petrecut. Iată-i pe membrii Curţii Supreme de Justiţie, în robele lor negre, toţi cincisprezece, alcătuind un şir plin de sobrietate în faţa sălii! Mai sunt şi cei din public, un amestec neobişnuit de ambasadori şi reprezentanţi ai aproape tuturor guvernelor din lume. Apoi, mai sunt şi eu. Nişte

oameni de la Henka Games, cel mai cunoscut dintre ei fiind Divya Kapoor, noul director executiv al companiei. Comitetul de conducere nu a pierdut timpul.

Iau loc lângă Tremaine. Îşi revine după rană, iar capul îi e încă înfăşurat în bandaje. Ochii lui sunt însă la fel de atenţi ca întotdeauna, când îmi face semn din cap. Nu ne spunem niciun cuvânt. Nu e nimic de spus pe care să nu îl ştim deja.

O fată cu părul scurt, deschis la culoare, este condusă, în cătuşe, spre boxa din faţa sălii. Astăzi, buzele ei sunt rozalii. Nu poartă obişnuitul ei ruj întunecat, iar, fără pistol la centură cu care să se joace, nu poate decât să îşi frângă mâinile fără oprire. Nu priveşte spre noi, ci undeva spre centru, acolo unde se află Hideo, cu avocaţii săi.

Şi eu îl privesc. O fi încătuşat azi, dar tot poartă un costum la patru ace şi, dacă nu am fi la Curtea Supremă, aş putea crede că se află încă la sediul firmei sale sau că se pregăteşte să ridice paharul pentru un toast adresat întregii lumi, păstrându-şi însă tainele ascunse îndărătul ochilor.

Dar azi stă liniştit. Jax e pe cale să depună mărturie împotriva lui şi să dezvăluie tot ce au ştiut Mantiile Negre despre algoritm, de au ajuns să îl ia la ochi.

Gândul mă obligă să îmi iau ochii de la el. M-am luptat toată viaţa să repar lucruri, dar, acum că ne aflăm aici, acum că s-a făcut dreptate, simt că nu am rezolvat nimic. Nimic nu e în regulă. Taylor, cea care a provocat totul, este deja moartă. Jax, care nu a cunoscut niciodată alt fel de viaţă, va merge la închisoare din cauza asasinatelor pentru a căror pregătire şi-a dedicat copilăria. Zero – ultima rămăşiţă a lui Sasuke Tanaka, băiatul răpit – a dispărut. Am

distrus NeuroLink, epicentrul societăţii moderne, piatra de temelie a tinereţii mele.

Iar Hideo, băiatul care a devenit cel mai puternic bărbat din lume de dragul fratelui care fusese luat de lângă el, care a făcut toate lucrurile rele din motive bune, şade azi aici, gata să îşi înfrunte soarta.

Începe mărturia. Jax vorbeşte cu voce măsurată, iar întrebările curg una după cealaltă.

Dana Taylor a fost mama ta adoptivă? Câţi ani aveai când te-a adoptat?

Care era relaţia ta cu Sasuke Tanaka?

Cât de frecvent vorbea despre Hideo Tanaka?

Chiar şi acum, îşi păstrează calmul. Îmi dau seama că, după toate lucrurile prin care a trecut, un proces poate părea chiar plicticos.

În sfârşit, unul dintre membrii completului de judecată o întreabă despre Hideo.

Ce intenţiona Hideo să facă cu NeuroLink?

Jax îl priveşte pe Hideo. El o priveşte la rândul său. Este de parcă, între ei, s-ar afla stafia lui Sasuke, băiatul care le-a dat peste cap vieţile. Cuvintele pe care Jax le-a strigat, cândva, spre noi, în timp ce evadam de la institut, îmi revin în minte. Nu-mi dau seama prin ce emoţii trece, acum, aici, dacă este vorba despre ură sau despre regret.

— Algoritmul lui Hideo nu a avut niciodată ca scop controlarea populaţiei, răspunde Jax.

Vocea ei răsună din locul în care stă, în centrul sălii.

Mulţimea murmură. Clipesc şi schimb o privire cu Tremaine, asigurându-mă că nu mi-a scăpat nimic, însă el arată la fel de uimit ca mine.

— Cei din Mantiile Negre au fost cei care au dorit

să abuzeze de NeuroLink, să îl transforme într-o maşină capabilă să facă rău oamenilor, să îi întoarcă împotriva lor înşişi sau împotriva altora, continuă Jax. Acesta a fost dintotdeauna scopul Mantiilor Negre, iar Taylor era hotărâtă să se asigure că îl ducem la bun sfârşit. Aţi auzit deja ce ne-a făcut mie şi lui Sasuke Tanaka.

Ezită, apoi îşi drege glasul.

— Hideo Tanaka a folosit algoritmul pentru a-şi căuta fratele pierdut.

Ascult, pierdută, abia capabilă să procesez ce aud. Jax nu se află aici ca să se asigure că Hideo este pedepsit fiindcă nu a reuşit să îşi protejeze fratele. E aici pentru a-l proteja pe Hideo cu mărturia ei împotriva Mantiilor Negre.

— Şi asta a fost intenţia lui dintotdeauna? o întreabă acum judecătorii.

— Da, onorată instanţă.

— Niciodată, în niciun moment, nu a dorit să facă vreun rău populaţiei prin intermediul algoritmului?

— Nu, onorată instanţă.

— Atunci, în ce moment, mai precis, a devenit algoritmul o unealtă malefică?

— Când Mantiile Negre l-au furat de la Hideo şi şi-au instalat codurile alterate în sistemul lui.

— Şi poţi să îi numeşti pe toţi cei din Mantiile Negre care au fost direct răspunzători pentru acest plan?

Jax încuviinţează. Şi, cât timp Tremaine şi cu mine ascultăm, reduşi la tăcere, începe să spună nume. Pe toate.

Taylor.

Tehnicienii de la institut care au ştiut despre

proiectele ei.

Angajaţii care au ajutat-o să îşi deruleze experimentele, care i-au luat pe Jax şi pe Sasuke şi le-au răpit vieţile.

Celelalte Mantii Negre, împrăştiate peste tot prin lume, hackeri, mercenari, fiecare persoană cu care a colaborat vreodată sub conducerea lui Taylor.

Îi numeşte pe toţi.

Mintea mi se învârte. Mă uit iar la Jax. Chiar dacă Sasuke nu e prezent, îl simt în sală, de parcă băiatul dispărut şi-ar fi găsit, în Jax, o voce pentru povestea lui.

> În urma unei decizii surprinzătoare luate, astăzi, de Curtea Supremă a Japoniei, fondatorul Henka Games, Hideo Tanaka, a fost achitat în dosarul în care e acuzat de conspiraţie şi crimă. A fost găsit vinovat atât de uciderea doctorului Dana Taylor, cât şi de exploatarea ilegală a creaţiei sale, NeuroLink, în timpul investigaţiilor privind dispariţia fratelui său. Autorităţile locale au cercetat astăzi Institutul Japonez pentru Inovaţie în Tehnologie, de unde câteva dovezi menţionate în mărturie par să lipsească, printre care şi o armură descrisă în detaliu de martorele Emika Chen şi Jackson Taylor. Armura nu a fost găsită.
>
> **THE TOKYO DIGEST**

34

Au trecut două săptămâni de la condamnarea lui

Hideo.

O eternitate, acum că NeuroLink nu mai funcţionează. Oamenii se trezesc şi se loghează pe internet, aşa cum făceau înainte ca ochelarii lui Hideo să le ia minţile. Nu mai există suprapuneri când vor să obţină indicaţii, nici traduceri pentru cei pe care nu îi înţeleg. Absenţa din viaţa noastră este dificil de descris. Totuşi, oamenii par să vadă lumea mai bine, acum.

La amurg, îmi scot placa electrică şi pornesc în căutarea lui Asher, Roshan şi Hammie. Fără NeuroLink, mă bazez pe strategii demodate, cum ar fi hanoracele cu glugă, şepcile şi ochelarii de soare. Sunt un milion de jurnalişti care vor să dea de mine. Dacă aş fi deşteaptă, aş lua o maşină automată.

Dar mă urc pe placă şi mă îndrept spre oraş. Simt că aici mi-e locul, cu faţa bătută de vânt, cu echilibrul câştigat după anii de plimbări solitare pe străzi aglomerate. În jurul meu se înalţă clădirile din Tokio – *adevăratul* Tokio –, cu trenuri care traversează poduri şi zgârie-nori care se înalţă spre cer, cu temple adăpostite în cartiere zgomotoase. Zâmbesc când totul trece pe lângă mine. S-o fi apropiind de final perioada petrecută aici, dar nu ştiu unde vreau să merg mai departe. După câteva luni copleşitoare, locul a început să mi se pară acasă.

Sunt suficient de norocoasă să nu fiu oprită de nimeni, până ajung la o grădină din adâncul unui cartier liniştit al districtului Mejiro. Sunt puţini oameni aici, aşa că sunt departe de priviri curioase. Sar de pe placă, mi-o trec peste umăr şi mă uit la intrarea simplă şi elegantă dintr-un perete alb, simplu, stropit cu tonuri de roz. Apoi, intru.

Este un spaţiu cu sculpturi frumoase, cu un iaz mare, plin de crapi-koi şi înconjurat de copaci tăiaţi cu grijă ori pietre rotunde, poduri arcuite şi cascade şerpuitoare. Închid ochii şi inspir adânc, lăsându-mă pătrunsă de mirosul de pin şi flori.

O voce ajunge la mine. Deschid ochii şi privesc în direcţia din care vine.

O pagodă micuţă se află la capătul grădinii, iar acolo mă aşteaptă Roshan, Hammie şi Asher, împărţind nişte sticle de suc. Îmi fac semn cu mâna. Zâmbetul mi se lărgeşte într-un rânjet şi mă îndrept spre ei. Grăbesc pasul până când îi ajung şi mă opresc brusc.

— Bună! îi spun lui Roshan.

Îmi răspunde cu un zâmbet larg.

Apoi, coechipierii mei mă strivesc într-o îmbrăţişare.

Mă sprijin de ei, fără să spun un cuvânt. După tot ce s-a întâmplat de când viaţa mea s-a întors cu fundul în sus, ei sunt tot ce contează.

Câteva minute mai târziu, toţi patru stăm aşezaţi în faţa pagodei, pe bordura de piatră care dă spre iazul cu crapi-koi, cu picioarele atârnând deasupra apei. Soarele a apus deja, spălând nuanţele de portocaliu şi auriu de pe cer în tonuri mai blânde, de mov şi rozaliu.

— Asta a fost, deci! spune Asher, întrerupând tăcerea, apoi priveşte spre locul în care şi-a parcat maşina, la câţiva metri. Nu vor mai fi turnee de Warcross şi nici NeuroLink.

Încearcă să o spună într-un fel eliberator, dar se bâlbâie, apoi tace. La fel şi noi.

— Ce vei face acum? întreb.

Ridică din umeri.

— Mă gândesc că vom fi cu toţii inundaţi de oferte

pentru filme şi interviuri sau de solicitări pentru documentare.

Nu pare foarte încântat de asta.

Roshan se lasă uşor pe spate şi îşi trece o mână prin buclele întunecate.

— Eu unul mă întorc la Londra, spune el, cu o voce la fel de dezamăgită. Mă bucur să îmi revăd familia, să petrec o perioadă liniştită cu ei, apoi voi încerca să-mi dau seama ce vreau să fac mai departe.

— Dar aud că Tremaine vine cu tine, adaugă Hammie, împingându-l suficient de tare ca să-l dezechilibreze.

Un zâmbet înfloreşte pe buzele lui Tremaine. Încearcă să îl ascundă, privind spre iaz.

— Nu am hotărât încă, spune el, însă Hammie rânjeşte şi mai tare şi îi dă un ghiont în coaste.

El icneşte, iar noi râdem.

Hammie se apleacă să privească nişte crapi-koi care înoată dedesubt.

— Pentru mine va fi Houston, spune ea. Şi înapoi la viaţa de dinainte de Warcross.

Asher îi dă un ghiont prietenesc.

— Şi? adaugă el.

Îi face cu ochiul, stânjenită.

— Şi vizite frecvente în LA. Fără motiv.

Asher îi răspunde cu un zâmbet.

Viaţa de dinainte de Warcross. Îmi imaginez apartamentul micuţ în care locuiam cu Keira în New York, dificultăţile de zi cu zi. Majoritatea vânătorilor de recompense îşi vor căuta o slujbă, acum, când nu va mai fi nevoie să umble după oamenii care pariază ilegal pe Warcross sau pătrund în Lumea Întunecată. Întotdeauna vor exista infractori, dar se vor întoarce la

operaţiunile pe internet. Şi în viaţa reală.

Dar eu? Eu ce voi face acum? Mă voi întoarce la New York? Cum mă voi readapta la viaţa normală? Mă imaginez candidând pentru facultate, completând un formular pentru o slujbă, lucrând într-un birou. E de-a dreptul straniu, suprarealist, doar să-mi imaginez asta.

— Warcross nu se confundă cu noi, spun, ca pentru mine.

— Nu, este de acord Roshan, după care face o pauză lungă. Este ceva ce am creat.

Are dreptate, firește. N-ar fi fost nimic fără ei – fără noi. Fără noi, a fost doar un joc.

— Noi nu ne vom schimba, răspunde Roshan, făcând semn spre noi. Ştiţi cu toţii asta, nu? Suntem legaţi pentru totdeauna!

Îşi ridică sticla într-un toast. Hammie i se alătură, apoi şi Asher. Ridic şi eu sticla.

— Pentru prieteni buni!

— Pentru că ne-am susţinut unul pe celălalt!

— Pentru că rămânem împreună, chiar dacă vine apocalipsa!

— Pentru echipa noastră!

Ciocnim. Sunetul răsună în grădină, apoi se înalţă spre cer.

●●●●●

Când mă întorc la hotel, seara, pe noptieră, mă aşteaptă un mesaj scris. Mă uit la el o clipă, înainte să îl ridic şi să-l ţin în lumină. Este un număr de telefon lăsat de portarul hotelului, alături de rugămintea de a suna.

Îmi verific din nou telefonul. În liniştea grădinii şi în

compania coechipierilor mei, nu m-am uitat nici măcar o dată la el. Acum, îmi dau seama că am ratat câteva apeluri de la acelaşi număr. Formez, apoi mă îndrept spre fereastră şi îmi lipesc telefonul de ureche.

Îmi răspunde o voce de femeie.

— Domnişoara Chen? întreabă.

— Cine vrea să ştie? răspund.

— Sunt Divya Kapoor, noul director executiv de la Henka Games.

Mă îndrept de spate. Este femeia de la Curtea Supremă.

— Da?

Stânjenită, face o pauză scurtă.

— Domnişoară Chen, în numele Henka Games, aş dori să îmi cer scuze pentru tot ce vi s-a întâmplat. După cum ştiţi, nimeni de la studio nu a avut cunoştinţă de acţiunile lui Hideo şi sunt la fel de şocată ca restul lumii de acuzaţiile aduse. Datorită ajutorului dumneavoastră am evitat o catastrofă. Vă datorăm multe!

O ascult în tăcere. Nu a trecut chiar atât de mult timp de când am intrat prima dată în sediul Henka Games, simţindu-mă ca o intrusă.

— M-aţi sunat doar ca să-mi spuneţi că Henka Games regretă? spun şi tresar imediat.

Nu am intenţionat ca vorbele mele să pară nişte acuzaţii. Totuşi, cred că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Mai e şi altceva, spune Divya, ezită iar, apoi continuă. Suntem pe cale să eliminăm tot ce este greşit la NeuroLink, dar am dori să găsim o cale de a-l reconstrui.

Să îl reconstruiască.

— Prea multe lucruri se bazează pe NeuroLink, continuă ea. Să îl retragem de pe piaţă nu este doar o opţiune pe care economia globală nu o poate suporta, ci este de-a dreptul imposibil. Nu este o tehnologie care să poată dispărea, nici măcar după cele întâmplate. Altcineva o va recrea.

Înghit cu greu, ascultând-o cum descrie diversele lucruri legate de sistem. Numai în Tokio, mii de firme care se învârteau în jurul NeuroLink s-au clătinat. Companiile care creează şi vând produse virtuale. Serviciile educaţionale. Universităţile. Asta, fără să includă firmele care se bazau pe jocurile de Warcross în sine, dispărute fără NeuroLink. Dar nu acesta e cel mai important lucru pe care mi-l spune Divya.

Odată creată o tehnologie, aceasta nu poate fi ştearsă. Ce a construit Hideo va continua să existe. Altcineva va inventa o realitate virtuală şi augmentată nouă, care poate face aceleaşi lucruri ca originalul. Poate îl va depăşi. Altcineva va umple golul lăsat de NeuroLink.

Întrebarea este cine şi ce va face cu el.

— Trebuie să reconstruim sistemul, dar, aşa cum ştiţi, nu putem să îl facem să fie aşa cum a fost. Va fi realizat sub supravegherea guvernelor şi a oamenilor, pe faţă. Se va face cu onestitate.

— Şi ce are asta de-a face cu mine? întreb.

Divya inspiră adânc.

— Sun ca să întreb dacă aţi fi interesată să ne ajutaţi să formăm o echipă. Vrem să îi găsim defectele, să eliminăm ce este rău şi să creăm ceva bun din asta. Şi dumneavoastră… ei bine, dumneavoastră sunteţi motivul pentru care am identificat problemele, de la bun început.

Să reconstruiesc NeuroLink. Şi Warcross.

Scopul meu fusese să-l împiedic pe Hideo, iar asta însemna să opresc NeuroLink. Viaţa mea a fost transformată şi întoarsă cu susul în jos din cauza Warcross şi tocmai îmi luasem rămas-bun de la coechipieri, pregătită să mă întorc în America, fără nicio idee despre ce să fac mai departe, însă, dacă mă gândesc bine…

Doar fiindcă sistemul a avut probleme nu înseamnă că nu merită să existe. Ca orice altceva, este o unealtă şi depinde de utilizatorii săi. A schimbat milioane de vieţi în bine. Şi, poate, acum, cu minţile potrivite în spatele său şi cu lucrurile învăţate pe propria piele, putem transforma NeuroLink într-o versiune îmbunătăţită.

Fiecare problemă are o soluţie. Dar după fiecare soluţie apare o nouă problemă, o nouă provocare. Nu te opreşti după ce rezolvi un aspect. Continui, găseşti o cale nouă şi încerci să faci şi să creezi lucruri mai bune. Să distrugi ceva nu este sfârşitul. Să faci ceva minunat, sau mai bun, sau *corect,* este. Sau poate că nici nu există un scop final. Realizezi ceva, apoi schimbi foaia, gata să realizezi altceva. Continui să rezolvi o problemă după alta, până când transformi lumea.

Până acum, scopurile mele în viaţă s-au limitat la oprirea răului. Acum, mi se oferă şansa de a lua parte la un alt aspect al rezolvării problemelor: şansa de a crea ceva.

Ca reacţie la pauza mea îndelungă, Divya îşi drege glasul.

— Păi, spune ea, cu o voce încă politicoasă, vă las timp de gândire. Dacă vă interesează, nu ezitaţi să mă căutaţi direct. Suntem pregătiţi să ne apucăm de

treabă. Dar, dacă nu sunteţi interesată, înţelegem. Aţi făcut mai multe decât trebuia, oricum.

Ne luăm la revedere, pe scurt. Apoi închide şi eu rămân în cameră, cu telefonul alături, privind peisajul nocturn pe fereastră.

Telefonul meu zumzăie iarăşi. Mă uit la apelant.

Apoi, comut pe difuzor şi aud o voce cunoscută. Cândva, era o voce care mă umplea de groază. Acum…

— Deci, spune Zero, ce ai de gând?

Zâmbesc puţin.

— Ai tras cu urechea la toată conversaţia?

— Sunt peste tot online, simultan, răspunde el. Nu e dificil pentru mine să ascult o conversaţie telefonică.

— Ştiu. Doar că trebuie să înveţi să ai limite.

— Dar te bucuri că am ascultat, spune el. Simt asta în vocea ta.

Sună aproape ca pe vremuri, doar că acum are ceva omenesc în glas. Acea parte din el pe care mintea lui Sasuke a regenerat-o.

După ce institutul a fost cercetat de poliţie, iar Hideo şi cu mine, scoşi din camera de panică, după ce armura lui Zero a dispărut şi au fost difuzate toate ştirile, au început să circule zvonuri online despre cineva în armură care apărea, ocazional, în conturile oamenilor. Că o persoană lăsa markeri criptici peste tot, semnături care conţineau un „zero”. Că Jax, când i se dă acces la telefon sau la computer, discută cu o persoană care nu există.

Firește că nu există nicio dovadă. Majoritatea consideră că ar putea fi treaba unor farsori online şi a unor hackeri răzleţi.

Dar *eu* ştiu. Ca date, ca informaţii care respiră între cabluri şi electricitate, Zero – Sasuke – trăieşte.

— Nu mă mai analiza! răspund.

— Nu fac asta! comentează el şi se opreşte. Ştii că beneficiezi de sprijinul meu, dacă doreşti să i te alături.

— S-ar putea să am nevoie de asta.

— Păi?

Aceea este partea de Sasuke a minţii lui, curioasă şi blândă.

— Ce ai de gând să îi spui?

Încep să zâmbesc, iar curând, zâmbetul devine un rânjet. Când deschid gura să răspund, o fac clar şi răspicat.

— Că accept.

35

Intrarea principală a Poliţiei Metropolitane din Tokio este plină de gură-cască în dimineaţa asta, la fel cum a fost şi în ultimele săptămâni. Când ajunge maşina mea, oamenii se întorc şi încep să se adune, cu camerele îndreptate spre mine. Privesc marea de feţe. Sunt cu toţii aici, fiindcă, azi, Hideo va fi mutat şi îşi va începe perioada de detenţie.

Lumea s-a adunat, sperând la o ştire. Nu a existat încă un anunţ oficial cu privire la sentinţa lui.

Când se deschide portiera, zeci de microfoane îmi sunt vârâte sub nas, iar strigătele umplu aerul. Ţin fruntea plecată, în timp ce gărzile de corp împing mulţimea în spate, ca să-mi permită să trec. Nu ridic privirea până ce nu ajung în interiorul clădirii. Acolo, îmi plec capul scurt către un poliţist şi îl urmez în lift.

Cineva mă salută când ies.

— Chen-san, spune persoana respectivă, făcându-mi o plecăciune adâncă, pe care i-o întorc. Te rog să

mă urmezi! Te aşteptam!

Mă conduce pe hol, spre o sală de interogatoriu cu o fereastră lungă, de sticlă. De-a lungul peretelui exterior se află vreo şase poliţişti, privind cu severitate înainte. Parcă l-ar păzi pe cel mai periculos infractor din lume. Poate că au dreptate – prin fereastră, văd pe cineva cunoscut care şade la masă, singur, aşteptând. Hideo.

Poliţiştii îşi pleacă frunţile când mă văd, apoi îmi deschid uşa. Când intru, Hideo ridică privirea şi zâmbeşte, lucru care îmi face bine.

Nu mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit.

Camera e mică şi simplă. Un perete are fereastra de sticlă pe care am văzut-o de la exterior, iar cel de vizavi este un ecran negru, imens, de la podea la tavan. În centrul camerei se află o masă şi două scaune. Hideo şade pe unul dintre ele.

— Bună! spun şi iau loc vizavi de el.

— Bună! răspunde.

Totul la clipa asta ar trebui să-mi amintească de ziua în care m-am confruntat cu el, la sediul Henka Games, ca vânător de recompense de duzină. Eram stresată şi stânjenită. Hideo arată impecabil, ca întotdeauna. Eu sunt exact opusul şi mă întreb ce crede despre mine.

Acum, totuşi, un set de cătuşe îi ţin mâinile laolaltă. Rana încă i se vindecă şi, sub cămaşa frumos croită, văd bandajele care îi înconjoară talia. Nu mai port blugi sfâşiaţi şi un hanorac negru, ci un taior elegant. Hammie m-a ajutat să-mi prind părul într-un coc înalt, elegant. Este imaginea în oglindă a primei noastre întâlniri.

Mai sunt şi alte diferenţe care contează. Pare

obosit, dar ochii săi sunt vii, iar expresia, mai deschisă decât am văzut-o vreodată.

Ne căutăm privirile. Fireşte, remarcă schimbarea în înfăţişarea mea, dar nu spune nimic.

— Nu credeam că vei veni să mă vezi.

— De ce?

Zâmbeşte puţin, amuzat şi timid.

— Credeam că te-ai întors deja în State.

În cuvintele lui se frânge ceva, iar asta mă întristează. Mă gândesc la felul în care şi-a întors faţa spre mine în camera de panică, la ce mi-a şoptit când a crezut că îşi rosteşte ultimele cuvinte. Mă gândesc la braţele lui în jurul frăţiorului său, la vorbele spuse printre lacrimi*. Îmi pare rău că nu te-am putut salva.*

Acum, după toate cele prin care am trecut, îi este greu să creadă că ne-am putea regăsi. Este gata pentru penitenţă.

Îmi dreg glasul şi spun:

— Mergi acasă astăzi?

Încuviinţează. Practic, Hideo trebuie să meargă la închisoare, dar poliţia nu poate să ţină pe cineva cu statutul lui într-un penitenciar obişnuit, cu toată atenţia şi tulburarea pe care le-ar genera. La fel ca alţi oameni influenţi ai lumii, îşi va ispăşi pedeapsa în arest la domiciliu, cu o mică armată de poliţişti în jurul proprietăţii şi cu guvernul supraveghind îndeaproape fiecare pas pe care-l face.

Hideo clatină din cap şi, pentru o clipă, se uită pe fereastra de sticlă, pierdut în gânduri. Nu trebuie să spun nimic ca să ştiu că se gândeşte la fratele lui.

— Nu am fost niciodată potriviţi, nu-i aşa? Nu există o versiune a poveştii noastre care să nu fi fost sortită eşecului.

— Dacă aş putea lua lucrurile de la capăt, Hideo, tot te-aş vâna…

— Ştiu!

Tac, pentru o secundă.

— Asta nu înseamnă că nu am sentimente pentru tine.

Se întoarce să mă privească şi mă gândesc doar la cum ar fi fost lumea dacă Taylor nu ar fi devenit interesată de frăţiorul lui. Dacă tata nu ar fi murit de tânăr, iar eu nu aş fi fost disperată după bani. Cum ar fi putut să se sfârşească acest şir de evenimente cu mine stând aici, faţă în faţă cu Hideo, cu întrebarea *Şi dacă…* plutind între noi?

— Îmi pare rău, Emika! spune el. Cu adevărat.

Scânteia din ochii lui, tresărirea pe care încearcă să o ascundă îmi confirmă că e sincer.

Inspir adânc.

— Recent, m-a sunat doamna Kapoor. Noul director executiv al Henka Games. Vor să reconstruiască NeuroLink şi m-au invitat să mă alătur echipei. Am acceptat.

La început, nu-mi dau seama cum se simte Hideo când aude această veste. Surprins? Sau resemnat? Poate că s-a gândit mereu că NeuroLink nu ar putea dispărea complet, că altcineva ar putea prelua frâiele. Nu ştiu cum se simte când află că acel cineva sunt eu.

Doar mă priveşte.

— Este deşteaptă, dacă te-a convins. Ştii la fel de multe despre sistem ca un om care a lucrat la dezvoltarea lui.

— Mi s-a cerut să formez o echipă care să mă ajute.

— Ai ales deja oamenii?

— Nu am venit azi aici doar ca să te văd.

Tăcere. Ridică o sprânceană spre mine.

Încuviinţez, fără o vorbă.

— Emika, am fost condamnat pentru ce am făcut. Chiar tu mă vânai.

— Asta nu înseamnă că nu cred că ai putea să creezi ceva remarcabil.

Mă aplec peste masă, apoi privesc ecranul negru care acoperă un întreg perete. Filmarea.

Hideo îşi întoarce privirea spre el, iar ecranul porneşte.

Este o secvenţă de clipuri video, ştiri şi amintiri din anul care a trecut.

Un fragment dintr-un documentar despre o femeie în vârstă, prizonieră a unui trup fără reacţie, care a putut folosi NeuroLink ca să comunice cu familia. Un interviu în care un jurnalist călătoreşte într-o zonă sfâşiată de război, unde tinerii refugiaţi folosesc lentilele ca să-şi continue lecţiile la şcoală sau ca să discute cu rudele de care au fost despărţiţi. Un interior al unui spital de pediatrie, pe care Hideo l-a vizitat cândva, unde copiii puteau străbate coridoare care arătau ca nişte săli din lumi fantastice, în locul unor holuri albe, şi unde camerele erau pline de creaturi magice, care îi făceau să râdă. Pacienţi cu Alzheimer capabili să se bazeze pe înregistrările NeuroLink ale Amintirilor lor. Oameni surprinşi într-o clădire în flăcări care puteau folosi hărţile pentru a găsi calea de scăpare. Clipurile nu se mai sfârşesc.

Hideo le priveşte fără un cuvânt. Poate că va purta mereu o povară pe umeri, vina pentru ceea ce a greşit, pierderea fratelui său. Dar nu îşi ia ochii de la clipuri, iar, când se încheie, nu vorbeşte.

— Hideo, spun eu, blând, ai schimbat lumea pentru totdeauna când ai creat NeuroLink. Şi, chiar dacă nimeni nu e perfect, asta nu înseamnă că nu ascultăm. Că nu devenim mai buni. Au rămas un milion de lucruri bune de făcut şi pot fi făcute cu responsabilitate, cu maturitate şi respect, fără să renunţăm la ce este minunat în lume.

Mă priveşte.

— Nu ştiu dacă mai merit un rol în toate astea, spune el.

Clatin din cap.

— Hei, nu înseamnă că nu vei fi supravegheat cu atenţie. Sau păzit. Nu vei putea lucra direct la nimic, nu vei putea scrie coduri, nu vei putea deveni o parte oficială a companiei. Vor exista multe reguli, îţi promit asta.

Îl privesc în ochi.

— Dar cunoşti NeuroLink mai bine decât oricine. Înainte să aparţină lumii, a fost al tău. Aşa că încă mai cred că sfatul tău valorează ceva, că putem beneficia de cunoştinţele tale şi de ajutorul tău.

Scânteia din ochii lui Hideo este cea din interviurile de la începuturi. Este scânteia creaţiei, lucrul acela magic care te ţine treaz noaptea, cu ochii larg deschişi către lucrurile pe care le poţi înfăptui.

— Ai spus cândva că te-ai săturat de lucrurile oribile din lume, continui. Şi eu la fel. Putem găsi o cale de a ne lupta cu ele, calea potrivită. Putem găsi o cale de a face asta împreună.

Hideo nu spune nimic, multă vreme. Apoi zâmbeşte. Nu e zâmbetul lui ascuns sau unul bănuitor. Este tot ce am sperat: autentic, sincer, plin de căldură, ca al băieţelului care a fost cândva, şezând la lumina

lămpii în atelierul de reparaţii al tatălui său, punând cap la cap ceva ce avea să schimbe lumea pentru totdeauna. Este zâmbetul pe care îl aveam când tata îmi făcea semn ca să îmi arate cum cosea bucăţile delicate de dantelă, una câte una, pe trena unei rochii. Acelaşi zâmbet pe care-l aveam când stăteam aplecată deasupra laptopului, în cămin, simţind pentru prima dată că am control asupra vieţii mele.

Poate vom găsi o cale de a avansa, pe aceeaşi lungime de undă. Putem găsi o cale de a fi împreună.

Mă aplec, într-o mişcare care oglindeşte prima noastră întâlnire. Privirea mea hotărâtă o întâlneşte pe a lui.

— Am o ofertă pentru tine, îi spun. Vrei să afli mai multe?

> Emika Chen a acceptat funcţia de director executiv al Henka Games. A promis să-şi doneze cea mai mare parte a averii unui trust dedicat finanţării creaţiilor tinerelor femei care trăiesc în condiţii dificile. Săptămâna trecută, Chen a fost văzută ţinându-se de mână cu Hideo Tanaka, în timp ce părăseau un restaurant local, alimentând astfel speculaţiile privind relaţia lor.
>
> **TOKYO LIFESTYLE MAGAZINE**

MULŢUMIRI

Dacă *Warcross* a fost copilul cuminte, *Wildcard* a devenit cel care sfârşea mereu în biroul directorului. Am rămas trează multe nopţi şi m-au prins multe

dimineţi luptându-mă cu povestea aceasta. S-a transformat într-o carte de care sunt foarte mândră, însă nu aş fi reuşit fără ajutorul unei întregi echipe de oameni strălucitori.

Kristin Nelson este mereu prima persoană la care mă gândesc când vine vorba de cărţile mele, dar, mai ales, când e vorba de *Warcross* şi *Wildcard.* Nu voi uita niciodată cât de entuziasmată ai fost şi cât de mult m-ai încurajat în privinţa acestor volume, încă din prima zi, ştiind cât de aproape de sufletul meu şi de interesele mele este povestea Emikăi. Îţi voi fi mereu recunoscătoare. Mulţumesc că ai crezut în mine!

Editorilor mei incredibili, inimitabilele Kate Meltzer, Jen Besser şi Jen Klonsky: vă mulţumesc pentru înţelepciunea şi reacţiile minunate, pentru că m-aţi ajutat să ies cu bine din apele tulburi ale acestei cărţi şi pentru plăcerea de a lucra cu voi. Anne Heausler, nu ştiu ce m-aş face fără privirea ta pătrunzătoare şi mâna călăuzitoare. Îţi dedic scena de pe iaht!

Ca de obicei, mulţumesc Putnam Children’s, Puffin şi Penguin Young Readers, sunteţi un vis devenit realitate! Theresa şi Wes, vă mulţumesc pentru coperta absolut uimitoare! Marisa Russell, Shanta Newlin, Erin Berger, Andrea Cruise, Dana Lydig, Summer Ogata, Felicity Valence şi Vanessa Carson: vă sunt recunoscătoare pentru tot!

Kassie, nu ştiu cum să îţi mulţumesc pentru că mi-ai fost alături şi ai susţinut această serie de la început. Sunt foarte norocoasă pentru că pot lucra cu tine!

Pentru Tahereh Mafi, unul dintre oamenii mei preferaţi: ai fost prima care a citit *Wildcard* şi m-ai încurajat fix când aveam nevoie. Mulţumesc, Sabaa Tahir, pentru că m-ai ajutat să-mi dau seama cum o să

evolueze povestea lui Zero şi încrengătura noastră diabolică de dificultăţi narative. Pentru Amie Kaufman: de fiecare dată când am nevoie de un umăr pe care să mă sprijin, eşti acolo. Şi, firește, mulţumiri lui Leigh Bardugo, cea mai mândră din neamul ei, care a inspirat părul argintiu şi rujul negru ale lui Jax. Zero ar sparge orice sistem pentru tine.

Recunoştinţa mea lui Primo, partener de poveşti şi cel mai bun soţ, care a fost întotdeauna cel care mi-a citit primul seria şi care cunoaşte cele mai multe detalii despre ea. Mulţumiri familiei şi prietenilor mei, pentru toată dragostea şi susţinerea voastră.

În sfârşit, mulţumiri cititorilor mei. Mă inspiraţi cu toţii, zilnic. Continuaţi să faceţi lucruri minunate şi să acceptaţi provocările lumii!

SOARTA OMENIRII ATÂRNĂ DE UN FIR DE PĂR. TABERELE SUNT GATA SĂ SE ÎNCAIERE.

Obsesia Warcross continuă, iar curajoasa Emika Chen, devenită vânător de recompense, nu poate sta deoparte, chiar dacă e ușor derutată. Acum că a aflat motivul pentru care miliardarul Hideo Tanaka a creat noul algoritm NeuroLink, tânăra nu mai știe în cine să aibă încredere.

Cu toate acestea, e hotărâtă să dejoace monstruoasele planuri ticluite de genialul Hideo. Cineva însă a pus o recompensă uriașă pe capul ei, așadar, vânătorul devine vânat. Singura șansă de supraviețuire a tinerei este să se asocieze cu misteriosul Zero și teribilii lui acoliți, membrii grupului Mantiile Negre. Curând, Emika descoperă că protectorul ei are un trecut tulburător, iar sprijinul lui are un preț. Va fi, oare, gata să îl plătească? Și ce se va alege de iubirea ei pentru Hideo?

O continuare captivantă și plină de neprevăzut a romanului *Warcross*!

Lumea viitorului imaginată de Lu [...] pare periculos de verosimilă în această aventură plină de acțiune, dar cu un miez profund și plin de emoție!
PUBLISHERS WEEKLY

O lectură alertă, intensă, fenomenală!
KIRKUS REVIEWS

ISBN: 978-606-793-141-9
ISBN: 978-606-793-447-2
9 786067 934472
www.edituracorint.ro

LEDA EDGE
thriller SF